

အချစ်ဟာသ လှူဒါန်းမှု

ချစ်နားချစ်

လည်ပတ်
ရင်ခုန်သံ

BURMESE
CLASSIC

Cartoonist
And
Illustrator

ချစ်မျှားရင်

လည်ပတ်ရင်ခန့်သံ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၉၀၀၉၁၀

ဈာန်နှာရုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၉၅၁၁၀၀

ထုတ်ဝေသူ ◆ ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
 ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)၊
 ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

အရုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ ◆ ဦးကျော်ရင်(ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
 အမှတ် (၂၂၅)၊ ၃၂ လမ်း၊ ဖန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း ◆ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊
 ဧပြီလ။

အုပ်စု ◆ ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး ◆ ၁၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး ◆ ဖိုလ်ပြည့်စာပေ
 အမှတ် (၂၂၃)၊ (၃)လွှာ၊ ၃၁ လမ်း၊
 ဖန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဖုန်း - 095163764, 095162031

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း CIP

ချစ်မျှားရှင်

၀၉၅-၀၃

ယည်ဝတုရင်ခုံနံသံ / ချစ်မျှားရှင်၊ - ရန်ကုန်၊

ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၀။

၁၅၀ စာ၊ ၁၃ ဇင်တီ x ၂၀.၇ ဇင်တီ

(၁) ယည်ဝတုရင်ခုံနံသံ

အခန်း(၁)

လောကကြီး၏ ကျယ်ပြောမှုအား အခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲ

တွင် ကုပ်ချိချိနေ၍ မသိနိုင်ပေ။

စိတ်မွန်းကျပ်မှုတို့၏ ချုပ်တည်းရာကား ဖြစ်ပျက်သမျှ
အလုံးစုံ၏ သန္ဓေကြောင့်ပင်လော။ အားလုံးပြီး ဆုံးသွားချိန်တွင် အသစ်
တစ်ခုကို တစ်ကနေ ပြန်စချင်သည်။

ညစ်နွမ်းပြီးငွေရာနေရာတွေကို ခြေပင်မချချင်တော့။ သဘာဝ
စာရေးရဲ့ ဘေးကျပ်နံ့ကျပ် လှောင်ပြောင်ဒဏ်ကို ခါးစည်းခံရပေါင်း
ထည်း ချားပြီ။

ခိုးမွမ်းခုနစ်ရက် ကဲ့ရဲ့ခုနစ်ရက် စကားနဲ့အညီ အရောင်
ပြောင်းလဲတတ်သော လူပတ်ဝန်းကျင်အား အစစအရာရာ စိတ်ကုန်
ဆာပြီး (တိရစ္ဆာန်ဘဝမှာ ပြောင်းလဲနေထိုင်ဖို့ စိတ်ကူးတော့ မရှိ
ပါ။)

ဖိုလ်ပြည့်စာပေ

သံသရာစွဲရစ် အဏ္ဏဝါဝဲမြစ်ထဲတွင် မြပ်ချည်ပေါ်ချည် ဤ လောကီအား နှလုံးသားတစ်စုံကို ဘယ်ခြမ်းညာခြမ်း နှစ်ပိုင်းခွဲကာ ပစ်ချပစ်ဝဲခဲ့လေပြီ။

လူငယ်သဘာဝတွင် အသည်းကွဲတာက မဆန်းပေ။ ဒါပေမဲ့ မန့်စားရင်း လှည်းဦး တွန့်ဘူတာသင်ရင်း ခိုးကူးခွေထုတ်၊ လှေနံ နှစ်ဖက်နှင်း မထားငယ်နှစ်ယောက်ပြိုင်ထားသော ဘော့စ်လို ဘယ် သိမ်းညာယိမ်းနဲ့ အလယ်မှာ ဟက်တက်ကွဲခဲ့တာကြောင့် နာကျင်တဲ့ ရင်ခွင်က သူများလို တစ်ဘက်မဟုတ်။ နှစ်ဘက်ပင်။

အစက ကြိုသိခဲ့ရင် ဒါတွေဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်လာမှာလဲ။ အစ က ကြိုမသိခဲ့လို့ ဟစ်တလာတောင် ရုရှားနှင့် ဥရောပနိုင်ငံတွေကြား နားကားသွားသေးတာပဲ။

မတတ်နိုင်။ နှလုံးသားလမ်းကြောင်းတွင် စိစိတီတီ ကင်မရာ တွေမှ တပ်မထားတာ။

ကောင်းမြတ်နိုင်တစ်ယောက် အားလုံးကို ကျောခိုင်းထားပြီးမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေကို စေ့စေ့ညက်ညက် သတိရနေသည်။ အခု သူ ရန်ကုန်ကို ခေတ္တစွန့်စွာကာ ခရီးထွက်ခဲ့လေပြီ။

ရထားပေါ်မှ ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းတွေက သူ့အနာတရအား ကုသပေးနိုင်စွမ်း ကင်းမဲ့နေသည်။ စိမ်းစိုနေသော လယ်ကွင်းပြင်တွေ လက်ပြနေသော ကျေးရွာလူထုကလေးတွေကို ငေးမောကြည့်ရှုရင်း ကောင်းမြတ်နိုင် စီးလာသော ရထားကြီးသည် ရန်ကုန်တိုင်းတွင်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီ။

ကောင်းမြတ်နိုင် ရထားပြတင်းပေါက်မှ ရှုခင်းတွေကို ခံစား နင်း ၎င်းနောက်ကျောမှ ကြမ်းပိုးတွေရဲ့ သွေးစုပ်မှုကိုလည်း ကာကွယ် ရရှာသေးသည်။

အခု သူ့သွားမှာက သာစည်မြို့သို့။ သာစည်မှတစ်ဆင့် သူငယ်ချင်းရှိရာ ရွာသို့ ကားတစ်ဆင့် ထပ်စီးရပေဦးမည်။ စိတ်ပြေ ထက်ပျောက် မွန်းကျပ်မှုတွေကို လက်စဖျောက်ရန် ခရီးထွက်လာ ခြင်းဖြစ်သည်။

‘မျှစ်ချဉ်တွေ... မျှစ်ချဉ်တွေ... ရယ်နော်’
‘ထမင်းတစ်ခါပြင် တစ်ထောင်၊ ဗိုက်ဝသွားစေရမယ်’
‘ဘယာကြော်သုပ်’

ဈေးသည်တွေကတော့ တကြော်ကြော်နဲ့။ ကောင်းမြတ်နိုင် တစ်ချက်တစ်ချက် သူတို့အသံတွေကြောင့် အဆွေးတွေ ငင်ငင်သွား သည်။

ကောင်းမြတ်နိုင်ဘေးတွင် ကုလားကြီးတစ်ယောက် ငွေ အကြွေလေးတွေကို သုံးထပ်ထပ်ထားသော ကြွတ်ကြွတ်အိတ်လေးထဲ တွင် ခဏခဏ ထုတ်ရေနေသည်။ ချစ်တီးဝင်စားသော ကုလားနှယ်။ ရှေ့တူရှုတွင်တော့ ရန်ကုန်စထွက်ကတည်းက အိပ်ပျော်လာသော လူဝ ကြီးတစ်ဦး။ မည်သူမှ ဂရုမစိုက်တဲ့ အထာဖြင့် ပေစောင်းစောင်းနေ သည်။ တစ်ဘက်ခုံတွင် မိသားစုတစ်စုရှိသည်။ ကလေးတွေက ခရီး ထွက်လာလို့ ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေကြသည်။

ကောင်းမြတ်နိုင် နောက်ကျောတွင်ကား စုံတွဲတစ်တွဲရှိသည်။

တွတ်တီးတွတ်တာ စကားတွေကို ကြားနေရသည်။

ရွာမှ သူငယ်ချင်းဆိုတာက ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းနေဖက်။ သူက တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်မှာ ဆက်မတက်နိုင်တော့။ ရွာပြန်ပြီး စီးပွားရေးပဲ လုပ်စားတော့မယ်ဆိုပြီး ပြန်သွားသူ။ ကောင်းမြတ်ခိုင်နဲ့ တော့ အဆက်အသွယ်မပြတ်။ တစ်နှစ်တစ်ခါ လာလည်ဖို့ ခဏခဏ ခေါ်သည်။ အခုမှ ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ကောက် ကာငင်ကာ ထွက်လာခြင်းပင်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက ကားဂိတ်တွင် လာကြိုမည်။ မြို့နဲ့ အနေကြာလာတော့ မြို့ပြရဲ့ ထိုးနှက်မှုတွေကို စွန့်ခွာပြီး ကျေးလက်ရဲ့ ရင်းနှီးမှုတွေကို တောင့်တမိတာလည်း ပါ သည်။

ကောင်းမြတ်ခိုင် ရထားပြတင်းပေါက်ကို ငေးပြီး ရန်ကုန်က အကြောင်းတွေကို ပြန်လည်တွေးတောမိသည်။ ဘေးမှကုလားကြီးက တော့ ဘာတွေရောထားမှန်းမသိသော ရေပုလင်းကို ထုတ်သောက်နေ ၏။ မိန်းမကြီးကတော့ ငိုက်မြည်းနေသည်။ နောက်မှ စုံတွဲကတော့ ကိုရီးယားကားအကြောင်းတွေ ပြောနေသည်။ ခုံကြားထဲက ကြမ်းပိုး တွေကတော့ သွေးစုပ်ပွဲတော်ကို မြိုင်မြိုင်ကြီး ဆင်နွှဲနေသည်။

သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကား နေရောင်အောက်တွင် ရှုမငြီးဖွယ် တောက်ပနေလေသည်။

ကောင်းမြတ်ခိုင်၏ စိတ်အစဉ်သည် ရိပ်ခွေ ရိပ်ခွေ နောက် ပြန်လျက်...

*

အချို့သော ကိစ္စရပ်တွေသည် မပြောပါနဲ့ဟု တားမြစ်ထား သော်လည်း အရမ်းပြောချင်လှသည့် သဘောရှိသည်။ လူတွေသည် သည်း မပြောဖို့ပိတ်ထားသောအခါ သဘာဝအရ အရမ်းပြောချင် တာသည်။ ပြောလည်းပြောကြ၏။

ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ရှိသည်။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် ဘုရင်ကြီး တစ်ပါး ရှိသည်။ သူသည် တစ်နေ့သောအခါ အာသီသပြင်းပြုလှစွာ ဖြင့် ဝက်စားသော ဖွဲ့နုများကို တစ်လုပ်တစ်ဆုပ်ခန့် သွားရောက်ယူ င်စားမိလေသည်။ ၎င်းကို အစေခံတစ်ယောက်က ကွယ်ရာမှ မြင် သော်။ ဘုရင်ကြီး ဖွဲ့နုစားသည့် မြင်ကွင်းကို မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့ မြင်သောကြောင့် ဆန္ဒချုပ်တည်း မဖျောက်နိုင်ပေ။ ပြောမိပြန်ရင် ထည်း မင်းပြစ်ဒဏ်သင့် ရာဇဝတ်သင့်တော့မည်။ အစေခံမှာ ဆန္ဒတွေ တို့ ချုပ်ထိန်းလွန်းအားကြီးကာ ပါးစပ်တွင် အနာတို့ပင် ပေါက်လာ ဆဲသည်။ အရမ်းပြောချင်တဲ့ ဆန္ဒအထွေထွေကြောင့် တစ်နေ့တွင် တောထဲသို့ သွား၍ အခေါင်းကျယ်လှသော သစ်ပင်တစ်ပင်တွင်း ထဲ၍ ဘုရင်ကြီး ဖွဲ့နုစားတယ်ဟု သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အော်ခဲ့လေသည်။ အသေခံလည်း ပါးစပ်တွင် ပေါက်နေသော အနာတို့ ကင်းစင်ပျောက် တွယ်သွားလေသည်။ များမကြာမီ နန်းတွင်းရှိ စည်ကြီးသည် အိုမင်း ချွံ ဖျက်စီးလုနီးပါး ရှိနေသောကြောင့် ဘုရင်မှ လက်သမားဆရာတို့ အား စည်တော်အသစ်ပြုလုပ်ရန် စည်လုပ်မည့် သစ်ကောင်းကောင်း ရွာမွေ့ခိုင်းလေရာ လက်သမားတို့မှာ တောထဲတွင် သစ်ပင်ကောင်းရှာပုံ ဆက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အစေခံအော်ပြောခဲ့သော သစ်ပင်ကြီးသည်

အသီအနှစ်အသား ကောင်းမွန်သဖြင့် ခုတ်ဖြတ်လှ၍ နန်းတွင်းသို့ သယ်ဆောင်လာကာ စည်တော်အသစ် ပြုလုပ်လေသည်။ စည်တော် သစ် ဖွင့်ပွဲတွင်ကား ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင် စည်တော်အသစ်ကို ထုရာ စည်တော်မှာ 'ဘုရင်ကြီးဖွဲ့နုစားတယ်' ဟူ၍ မြည်တော်မူလေသည်။

မပြောဖို့ ထိန်းချုပ်ထားလျှင် ပြောချင်သော အာသီသကား လူတိုင်းတွင် ရှိလေသည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း အဆိုပါ မပြောနဲ့ တားမြစ်သော ကိစ္စတွင် ပြောခဲ့မိခြင်းကြောင့် မျက်ဝန်းလှပသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် လွဲချော်ခဲ့ရသည်။ သူကတော့ ဘုရင် ကြီး ဖွဲ့နုစားတယ် မအော်ခဲ့မိပါ။

ကောင်မလေး နာမည်က အေးမြတ်စုမွန်တဲ့။ မျက်ဝန်းနှင့် မျက်တောင်မပြင်မဆင်ဘဲ လှပသည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင်နဲ့ ရင်းနှီးတာ တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်မှာ။ ကောင်းမြတ်ခိုင်က ပထမတော့ စိတ် မဝင်စားသေး။ နောက်မှ တွေ့ဖန်များတော့ယဉ်၊ မြင်ဖန်များတော့ လှဆိုသလိုပဲ အချစ်ရေးလေး နည်းနည်းစွက်ဖက်ချင်လာသည်။

အေးမြတ်စုမွန်တွင် အကျင့်တစ်ခု ရှိသည်။ သူ့စလင်းဘတ် အိတ်ထဲတွင် ဘာသဘောမှန်းမသိ ဇွန်းခက်ရင်းတစ်စုံ အမြဲပါသည်။

ကျန်သော မိန်းကလေး အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများလည်း ပါသလို ဇွန်းခက်ရင်းတစ်စုံက အမြဲပါသည်။ ဗေဒင်ယတြာအဆောင် ထားခြင်းလည်း မဟုတ်။ ကောင်းမြတ်ခိုင် မေးချင်သော်လည်း မေးခွင့် မကြုံသေး။ အမြင်သာရှိသည်။ တစ်နေ့တော့ မေးမည်ဟု တေးထား သော်လည်း မေးခွင့်မကြုံ။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကျောင်းထဲမှာ အတန်းတက်ပြီး ကင်တင်းထိုင်တုန်းက တောင်းမြတ်ခိုင် အခွင့်အရေးရတုန်း ဖွင့်ဟရန် ကြံစည်မိသည်။

‘အေးမြတ်... သူငယ်ချင်း’

‘ဘာလဲ’

အေးမြတ်က အအေးတစ်ငုံ သောက်လက်စတန်းလန်း ဖြစ် သွားသည်။

‘ငါ နင့်ကို တစ်ခုပြောချင်လို့’

‘ပြောလေ၊ ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့’

‘နင်နဲ့ငါ ခင်မင်ရင်းနှီးလာတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီနော်’

‘အေး... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ’

‘ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူးဟာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ အရင် ထထက် တိုင်တိုင်ပင်ပင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပိုရှိကြတယ်နော်’

‘ဘာလဲဟာ၊ နင့်စကားကလည်း’

အေးမြတ်စုမွန်က မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ရာ မျက်ဝန်းလေး ကောင် မှိန်သွား၏။

‘ဟိုဟာ... ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာလျှို့ဝှက်ချက်မှ

မရှိဘူးလေ’

‘နင်ကပဲ ငါ့ကို လျှို့ဝှက်ထားချင်ထားမှာ’

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်၏။

‘ငါ... ငါ တစ်ခုမေးချင်တယ်ဟာ’

‘နင်ကလည်းဟာ ဂျပ်နေတာပဲ’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘ငါ တကယ်သိချင်လို့ပါ။ ဟိုလေ နင့်စလင်းဘတ်အိတ်ထဲ
က...’

‘ဟာ... နင် သိသွားပြီလား’

ကောင်းမြတ်ခိုင် ရင်ထဲ ထိတ်သွားသည်။

‘ငါ... ငါ ပြောချင်တာက’

‘နင် ငါ့ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ဘယ်အချိန်က ခိုးဖတ်ထားတာ
လဲ’

ကောင်းမြတ်ခိုင် ခေါင်းကုတ်ရချေပြီ။

‘နင် မကောင်းဘူးဟာ၊ သူများပစ္စည်းကို ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ
မကိုင်တွယ်ရဘူးဟဲ့၊ နင်လုပ်တာနဲ့ ငါတောင် ရှက်လာပြီ’

တစ်စုံတစ်ခုတော့ အလျားရော ဒေါင်လိုက်ပါ လွဲနေပြီထင်
သည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင် မေးချင်တာက ဒိုင်ယာရီကိစ္စမဟုတ်။ ဇွန်း
နှင့်ခက်ရင်း ကိစ္စဖြစ်သည်။

ချော်လဲရောထိုင်လုပ်မှ ဖြစ်မည်။

‘ငါ... ငါ နင့်ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို မဖတ်မိပါဘူးဟာ’

‘နင် မညာနဲ့’

‘ဟိုတစ်ခါ နင် ဆရာမဆီသွားတုန်းက ငါ ငါ နင့်အိတ်ကို
ထိန်းထားပေမဲ့ နင့်စာအုပ်ကို ငါ ဖွင့်မကြည့်ခဲ့ပါဘူး၊ ဘုရားစူးပါဟာ’

‘နင့်ကို ငါ မယုံဘူး’

‘တကယ်ပါဟာ၊ ဒါကြောင့် နင့် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်အကြောင်း
ငါ မေးမလို့ပါ’

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း မသိမသာနှင့် စကားလျော့ချလိုက်ရ
သည်။

‘အေးမြတ်... နင် ငါ့အကြောင်းတွေကိုများ ဒိုင်ယာရီရေး
ထားလား မသိဘူး’

‘အောင်မာ ဘာလို့ရေးရမှာလဲ၊ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ စာမျက်နှာ
နာ အကုန်ခံပြီး မင်အကုန်ခံ အချိန်ကုန်ခံပြီး ဘာလို့ရေးရမှာလဲ’

အေးမြတ် အဲဒီလိုပြောကတည်းက သူ့အကြောင်းတစ်စုံတစ်ခု
တော့ ရေးထားဟန်တူသည်။ ဒီကောင်မလေးက စိတ်ချရတာမဟုတ်။

‘အေးဟာ နင်မရေးလည်း ပြီးတာပဲ၊ ငါကတော့ စာအုပ်
ထဲ ငါ့နာမည်ပါရင်လည်း ဝမ်းသာမှာပဲ၊ လေရှူးသုန်သုန်တို့လို ဝတ္ထု
မျိုးကြီးတွေမှာဆိုရင် တစ်ခန်းလောက်ပါတဲ့ ဇာတ်ကောင်တောင် တန်ဖိုး
ရှိတယ်နော်’

‘အောင်မာ... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ နင်ကများ’

အေးမြတ်စုမ္မန်က ချစ်စရာကောင်းလောက်အောင် ရန်တွေ
သည်။

‘အေးမြတ်... နင် ကျောင်းပြီးသွားရင် ဘာလုပ်မလဲ’

‘အင်း... ငါဝါသနာပါတဲ့ စာရင်းကိုင် လုပ်မယ်၊ အယ်မီ
အိုင် တက်မယ်ဟာ’

‘နင်ကတော့ မိန်းကလေးပီပီ တော်တဲ့ဘက်ပဲ လိုက်မှာပါ’

‘အောင်မာ ငါ့ကိုပဲ ပြောရချည်သေး၊ နင်ကရော’

‘ငါကတော့ အတည်တကျ မရှိသေးပါဘူးဟာ’

ကောင်းမြတ်ခိုင်က လေးလေးပင်ပင် ပြော၏။ အေးမြတ်စု
မွန် မျက်နှာလေးကို ကြည့်၍ မေးခွန်းနှစ်ခု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးမြန်းမိ
သည်။

အေးမြတ်စုမွန်အား ဘာကြောင့်ချစ်ခဲ့မိသလဲနှင့် သူ့စလင်း
ဘက်အိတ်ထဲက ဖွန်းခက်ရင်းတစ်စုံသည် ဘာအတွက်ကြောင့် ဆောင်
ထားရသလဲဆိုတာကိုပေါ့။

ပထမမေးခွန်းက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြေလို့ရပေမဲ့ ဒုတိယ
မေးခွန်းကတော့ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားရပေမည်။

အရင်ဆုံး အေးမြတ်စုမွန်ကို ချစ်ကြောင်ကြိုက်ကြောင်း ဖွင့်
ပြောမှ ဖြစ်မည်။

မြို့ထဲမှာ ကောင်းမြတ်ခိုင် မွေးနေ့မို့ ခေါက်ဆွဲကြော် သွားစား
မည့်နေ့တွင် အေးမြတ်စုမွန်အား မွေးနေ့အမှတ်တရအဖြစ် ရည်းစား
စကားပြောရန် ချိန်ဆကြံရွယ်ခဲ့လေသည်။

အေးမြတ်စုမွန်က သူ့မွေးနေ့အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်
ပေးရာမှ ပထမကမ္ဘာစစ်မီးရဲ့ အခြေခံစတင်တောက်လောင်မှု သဏ္ဌာန်
ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ဩစထရီးယားအိမ်ရှေ့မင်းသား ဖရန်စစ်ဖာဒီနန် အသတ်ခံ
ရသော ကိစ္စထက် ကောင်းမြတ်ခိုင် ကံကြမ္မာသည် ပက်ပက်စက်စက်
ဆိုးဝါးလှချေ၏။

ခေါက်ဆွဲကြော်ဆိုင်တွင် ဖြစ်၏။ ချစ်သူတိုင်း သီးသန့်ထိုင်ရန်
လုပ်ပေးထားသော အကန့်ကလေးများနှင့် ထိုင်ခုံတွင် နှစ်ယောက်သား
မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကြသည်။

အခြားခုံကလေးများတွင်လည်း ချစ်သူလေးတွေ တိုးတီး
ဘိုးတီးနဲ့။ အေးမြတ်စုမွန်က တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိဟန်ဖြင့် ခပ်ပြုံး
ပြုံးလေး လုပ်နေသည်။ ပြန်ခနဲဆိုတော့ ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း
ဘယ်စကားနဲ့ ဘယ်လိုစပြောရမှန်း မသိပေ။

‘အေး... အေးမြတ်’

‘ဘာလဲ၊ နင် မွေးနေ့လက်ဆောင် လိုချင်နေပြီလား’

‘မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နင် မပေးလည်း ရပါတယ်’

‘ဒါမှမဟုတ် နင် ခေါက်ဆွဲကြော်ဖို့ ငွေမပါလို့လား’

‘မဟုတ်သေးဘူးဟေ့’

‘သိပြီ၊ သိပြီ၊ ဆိုင်က အယားကွန်းမလွှတ်လို့ ပူနေတဲ့ ကိစ္စ

လား’

‘တောက်လျှောက်ကို လွှဲနေတော့တာပဲ’

‘ပြောဟာ’

အေးမြတ်စုမွန်က စိတ်မရှည်တော့ဘဲ အော်သည်။

‘အခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နင့်မွေးနေ့နဲ့ ငါ့မွေးနေ့က
သိပ်မကွာလှဘူး၊ အဲဒီတော့...’

‘သိပြီ၊ သိပြီ၊ မွေးနေ့လက်ဆောင် အကြွေးမထားနဲ့ဆိုတဲ့
သဘောလား၊ သိပါတယ်ဟာ ရော့’

အေးမြတ်စုမွန်က သူ့စလင်းဘတ်အိတ် ပွပွကြီးကို အတင်း
ထိုးပေးသည်။

‘ဟာ... ဒါကြီးက မွေးနေ့လက်ဆောင်လား’

‘ဘယ်ကလာ၊ အိတ်ထဲမှာရှိတယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ယူချေ’

ထိုစဉ် စားပွဲထိုးလေးက ကြော်ငြာဝင်၍ ခေါက်ဆွဲကြော်နှစ်ပန်းကန်ကို လာချသည်။

ဆက်လက်၍ သပ်ရပ်စွာ တစ်ရှူးစကို ခေါက်ပေးနေသည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း စလင်းဘတ်အိတ်ကို အတင်းဖြဲမကြည့်ဘဲ လက်ဖြင့်စမ်းကာ ပါဆယ်ထုတ်ဖဲကြိုးစည်းထားသော မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

အဲဒီမှာ နတ်ဆိုးက ပြုစားလေပြီ။

မထင်မှတ်ဘဲ လက်ဆောင်ထုပ်ရဲ့ ဖဲကြိုးစတွင် လျှို၍ငြိပါလာသော အရာနှစ်ခုက ကောင်းမြတ်ခိုင် အထုပ်ကို ဆွဲအယူတွင် ငြိရာမှ စားပွဲပေါ်သို့ ချစ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။

ကျလာသော အရာနှစ်ခုကို စားပွဲထိုးလေးက ကြည့်၍ မျက်လုံးပြူးသွားကာ မျက်နှာလည်း တစ်ချက်ပျက်သွားသည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြင့် ထွက်ကျလာသော အရာနှစ်ခုကို စလင်းဘတ်အိတ်ထဲ ပြန်ကောက်ထည့်လိုက်သည်။

ကံဆိုးစွာ ထွက်ကျလာသည်က အေးမြတ်စုမွန်ရဲ့ လက်စွဲပါလေရာ ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်း တစ်စုံပင်။

စားပွဲထိုးလေးက ဘာမှမပြောဘဲ ချာခနဲ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ခေါက်ဆွဲကြော်ပန်းကန်တွေကတော့ အငွေ့တထောင်းထောင်းနဲ့။ သိပ်

ကြောခင် စားပွဲထိုးလေးက ဝါးတူတွေ ထည့်ထားသော ခွက်ယူလာပြီး ကောင်းမြတ်ခိုင်တို့ စားပွဲရှိ ဇွန်းခက်ရင်းတွေထည့်ထားသော ခွက်ကို ဆတ်ခနဲ ဝါးတူခွက်နှင့် လဲလိုက်သည်။

စားပွဲထိုးလေးက နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ချက်မျှကြည့်၍ ခေစောင်းစောင်းနှင့် ထွက်သွားသည်။

ပိုဆိုးတာက ဝါးတူခွက်ထဲတွင် ထည့်ထားသော တူကလည်း နှစ်စုံ လေးချောင်း ကွက်တိ။

ကောင်းမြတ်ခိုင် တွက်လိုက်ပြီ။ ထင်တဲ့အတိုင်းပင် အေးမြတ်စုမွန်ရဲ့ လှပသော မျက်နှာလေးသည် ငရုပ်ဆီရောင် ထနေပြီ။ နှစ်ယောက်သား အရှက်ကွဲခဲ့ပြီကိုး။ ကောင်းမြတ်ခိုင်မှာ လက်ဆောင်ထုပ်လေးကို ဖွင့်ကြည့်ရန်းန်းဖြင့် ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေသည်။

‘ကောင်းမြတ်ခိုင် နင် ငါ့ကို တမင်သက်သက် အရှက်ခွဲလိုက်တာလား’

‘ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီဇွန်းခက်ရင်းက သူ့ဘာသာသူ ဖဲကြိုးနဲ့ ငြိပြီး ပါလာတာ၊ ငါ... ငါ... ဘာမှမလုပ်ပါဘူး’

‘တော်... အခု နင်လုပ်လို့ငါ... ငါ ဘယ်လောက်အရှက်ကွဲသလဲ’

‘ဒါက မရည်ရွယ်ဘဲ ဖြစ်... ဖြစ်’

‘မဆိုင်ဘူး၊ နင် လုပ်လို့ဖြစ်တာ၊ တော်ပြီ၊ ငါ ပြန်မယ်၊ ဒီခေါက်ဆွဲကြော်တွေကိုလည်း နင်ပဲစားတော့’

‘အေးမြတ်... နေဦးလေ၊ ဟာ... ပြဿနာပဲ’

www.burmeseclassic.com

အေးမြတ်စုမွန်က ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်နှင့် ခြေဆောင့်ထွက်သွားသည်။ အခြားခုံမှ အတွဲများက စပ်စုသလိုနဲ့ လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ခုနက စားပွဲထိုးလေးကလည်း ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ကြည့်နေ၏။

အေးမြတ်စုမွန်က တော်တော်ဒေါသထွက်သွားပုံ ရသည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်ရပေါ့။ သူစီထားသော ဒိုင်ယာလော့ခ်တွေ လွင့်စင်ပျောက်ဆုံးသွားပြီ။ အပျော်တွေနှင့် လူးလွန့်နေတဲ့ နလုံးသားလည်း မိုးသက်မုန်တိုင်း ဝင်ချေပြီ။ စည်းချက်ညီ ရင်ခုန်သံတွေလည်း ကစဉ့်ကလျား ဖရိုဖရဲတွေဖြစ်ကုန်၏။

စားပွဲပေါ်တွင် မွေးနေ့လက်ဆောင်ထုပ် (ဘာပစ္စည်းမှန်းမသိ) အငွေငြိမ်းနေစပြုသော ခေါက်ဆွဲကြော်နှစ်ပွဲ၊ ဝါးတူနှစ်စုံထည့်ထားသောခွက် ပုံသဏ္ဌာန်မပျက် ရှိကြသည်။

ကောင်းမြတ်ခိုင်ကတော့ မေးစေ့လက်ပေါ်တင်၍ ငှူငှူကြီး။ တာဝန်နှင့် ဝတ္တရားကို စောင့်သိရှိသေတတ်သော စားပွဲထိုးလေးကတော့ အဖိုးတန်စိန်ပွင့်ကို စောင့်နေသော လုံခြုံရေးတစ်ဦးလို ကောင်းမြတ်ခိုင်ကိုသာ မသိမသာရော သိသိသာသာရော ကြည့်နေလေ၏။

အခန်း(၂)

မကြာဘူးဆိုပေမဲ့ ငါးရက်လောက် ကြာသွားသည်။ အေးမြတ်စုမွန်ကို ဘယ်လိုမှ တောင်းပန်လို့ မရသေး။ ငါးရက်မြောက်နေ့မှာ သူမ ကိုယ်တိုင်က ပြန်လည်ဆက်သွယ်လာခဲ့သည်။ ကံကောင်းသောမမျှ ချစ်ရသူ၏ ဒေါသပြေလျော့သွားစေတာပဲ။ ကောင်းမြတ်ခိုင်ဆီသို့ ဖုန်းဆက်သည်။

‘ကောင်းမြတ်ခိုင်... ငါ သွားစရာရှိလို့ နင် ငါနဲ့ လိုက်ခဲ

မ...

‘ဘယ်သွားမှာလဲ’

‘ငါ့ဆီကိုသာ လာခဲ့၊ ဘာလဲ နင်က မလိုက်ချင်ဘူးလား’

‘နင် ငါ့ကို ခုထိ စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား ဟင်’

‘ဒါတွေ မပြောနဲ့တော့၊ ပြီးခဲ့တာတွေကို ထားခဲ့၊ အခု နင် ငါ့ဆီသို့လာရန်အတွက် ရောက်အောင်သာလာ’

‘အေး... အေး... နင့်ကို ငါ ပြောစရာတွေ ရှိသေးတယ်’

အေးမြတ်စုမွန် ဖုန်းချသွားတော့ ကောင်းမြတ်ခိုင် ရင်ထဲပေါ့
ပါးသွားသည်။ အခုမှ ရင်ခန့်သံတွေ ပိုမြန်လာသလိုပင်။

ခိုဦးတဲ့နေရာကို ကောင်းမြတ်ခိုင် ချက်ချင်းအရောက်သွား
သည်။ အေးမြတ်စုမွန်က ပါတိတ်ဝမ်းဆက် အနီပျော့ပျော့ရောင်လေး
နှင့် လှပကျော့ရှင်းနေ၏။ ကောင်းမြတ်ခိုင်ကို တွေ့တွေ့ချင်း...

‘ဒီနေ့ နင် အားတယ်မဟုတ်လား၊ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ချေ၊ မနက်
ပိုင်း နားရေးရက်လည်အိမ်တစ်ခု သွားစရာရှိတယ်၊ ညနေပိုင်းကျရင်
မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု သွားစရာရှိတယ်’

‘ရပါတယ်၊ တစ်နေ့လုံး အားပါတယ်’

ကောင်းမြတ်ခိုင်က ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။

‘အခုလောလောဆယ် စောသေးတယ်ဟ၊ နင့်ကိုလည်း ငါ
ပြောစရာရှိတယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရအောင်’

အေးမြတ်စုမွန်က သူ့ကို လိုလိုလားလား အသွင်အပြင်တွေ
ပြသနေပုံထောက်လျှင် တစ်ခုခုထူးခြားနေသည်တော့ အမှန်ပင်။

‘ငါလေ အေးမြတ် နင့်ကို တောင်းပန်ချင်တယ်ဟာ၊ ဟိုတစ်
ခါက ကိစ္စက မရည်ရွယ်ဘဲ ဖြစ်သွားတာပါဟာ’

‘ငါ နားလည်ပါတယ်၊ အခု ဒါတွေ ငါလည်း မေ့မေ့ပျောက်
ပျောက် ဖြစ်နေပါပြီ၊ နင့်ကို ငါရှင်းရှင်းပဲ မေးချင်တယ်ဟာ’

‘မေးပါ၊ မေးပါ’

‘ကောင်းမြတ်ခိုင် နင် ငါ့ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကနေ ချစ်သူ
အဖြစ်ကို စိတ်ကူးယဉ်နေသလား’

‘ဟာ’

ကောင်းမြတ်ခိုင် ရင်ထဲ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဂလုံဆန်သွား
သည်။ အီရန်သမ္မတ အိမ်ဖြူတော်ရှေ့မှာ ဂျလေဘီလာရောင်းတာကို
တွေ့လိုက်ရသလိုမျိုး တောင်ကိုရီးယားနှင့် မြောက်ကိုရီးယားနှစ်နိုင်ငံ
စူးပေါင်းသွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းမျိုး ကြားလိုက်ရသလို ဖြစ်သွား
သည်။ ဖြုန်းခနဲ ဘာပြန်ပြောလို့ ပြောရမှန်းလဲ မသိတော့။

‘ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်ဟာ၊ နင့်ကို ငါ ချစ်မိနေပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ နင့်ကိုငါ ရှိန်တာရယ်၊ ကြောက်တာရယ်၊ နောက်ပြီး မပုံ
ခံရဖြစ်တာရယ်၊ အားနာနေတာရယ်၊ နင်တစ်ခုခု ပေါက်ကွဲသွားမှာ
ရယ်၊ ငါ့ကို စိတ်နာသွားမှာရယ်’

‘တော်ပါတော့ဟာ၊ နင့်မျက်လုံးတွေက အားလုံးအဖြေပေါ်ပြီး
သားပဲ၊ နင် ငါ့ကိုချစ်ရင်တော့ ငါ့အန္တရာယ်ကို နင်ခံရမယ်၊ ငါ
နင့်ကို အဖြေမပေးခင် တစ်ခုခုတော့ စမ်းသပ်နေမှာပဲ၊ ငါနဲ့တွဲတဲ့
ဆောက်များဟာ ပျော့ညံ့ပြီး အေးတိအေးစက် မနိုင်စေချင်ဘူး၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့
အတ္တိမျိုး အပြည့်ရှိနေရမယ်၊ အေး... အခု နင် ငါ့ကိုချစ်နေတာကို
ငါ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အချစ်ကို နင်ရဖို့ ငါ စာမေးပွဲ
စစ်တာကိုတော့ အကြွင်းမဲ့လက်ခံရမယ်’

‘စိတ်ချပါ အေးမြတ်’

ကောင်းမြတ်ခိုင် ရင်ကော့၍ ပြတ်သားစွာ ပြောသည်။
အေးမြတ်စုမွန်က နှုတ်ခမ်းကလေးတစ်ချက်ရွဲ့၍ လှပသေသင်္ဃာ
ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် အေးမြတ်စုမွန် ခေါ်ဆောင်ရာ နာရေးရက်လည် အိမ်သို့ ကောင်းမြတ်ခိုင် အပျော်ကြီးပျော်ကာ ခုန်ပေါက်မတတ် လိုက် ရလေသည်။

ရက်လည်ဆိုမှတော့ မုန့်ဟင်းခါးကျွေးသည်။ နာရေးအိမ် မှာ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေ တဖွဲဖွဲကျနေသဖြင့် ဖန်းကန်နှင့်ဇွန်းတွေ မလောက်မငှဖြစ်နေသည်။

တစ်ဝိုင်းတည်းတွင် ကံဆိုးစွာဖြင့် ကောင်းမြတ်ခိုင် ဖန်းကန် ထဲတွင် ဇွန်းမပါ။ ဇွန်းတွေက ကုန်သွားပြီ။ ခဏစောင့်ရမည်။

အေးမြတ်စုမွန်က သူ့စလင်းဘတ်အိတ်ထဲမှ ဇွန်းကို ဓားတစ် ချောင်းထုတ်သလို ထုတ်လိုက်ပြီး ကောင်းမြတ်ခိုင်ကို လှမ်းပေးသည်။

‘အချိန်မရှိဘူး၊ ကိုယ့်ဇွန်းနဲ့ ကိုယ်ပဲစား၊ ပြီးရင် ဆေးပြီး ငါ့ကိုပြန်ပေး’

အဆင်ပြေသွားသည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း ဘာမှ ထွေထွေ ထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ချစ်သူပေးသော ဇွန်းဖြင့် မုန့်ဟင်းခါး ဆွဲလေသည်။ စားပြီးသော် အေးမြတ်စုမွန်က သူ့အဒေါ်နဲ့ စကားသွား ပြောနေ၏။

ကောင်းမြတ်ခိုင် သူ့ကိုယ်သူ ထောင်ချောက်ထဲရောက်မှန်း မသိ ရောက်နေသည်။ ဇွန်းကို စားပြီး၍ ရေဆေးရန် တိုင်ကီနား သွားသည်။ ရေဆေးပြီး၍ ဇွန်းကို သူ့အိတ်ထဲ ကောက်ထည့်လိုက် သည်။ အဲဒီမှာ လူတစ်ယောက်က မြင်သွား၏။

‘ကိုယ့်လူ ခင်ဗျား ဒီကဇွန်းကိုတော့ မယူသွားသင့်ပါဘူး’

‘ဗျာ... ဒါ... ကျွန်တော့်ဇွန်းဗျ’

‘ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ ကိုယ့်လူရ၊ ကိုယ့်ဇွန်းနဲ့ ကိုယ်

ဘယ်သူက လာစားမလဲ’

‘ဒီမှာက ဇွန်းမလောက်လို့ ကျွန်တော် ဇွန်းကို ထုတ်စားတာ’

‘ဒီလိုလုပ်တာတော့ မကောင်းဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း အသက်

မလေး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ရက်လည်အိမ်ကဇွန်းကို မခိုးသင့်ပါဘူး’

‘ဟာဗျာ... ခင်ဗျား ပလိန်းကြီး စွပ်စွဲနေတာပဲ၊ မယုံရင်

ကျွန်တော့် ကောင်မလေးကို မေးကြည့်’

ကောင်းမြတ်ခိုင် အိမ်အပြင်ဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရာ အေးမြတ်စုမွန်ကို မတွေ့ရတော့။ ဘယ်ပျောက်သွားမှန်း မသိ။ လူတွေ က ပြူးတူးပြတ်ဖြစ်နေသော သူ့အား သံသယမျက်လုံးများဖြင့် ဝိုင်း ကြည့်နေကြသည်။ အချို့ကလည်း မကောင်းကြောင်းတွေ ပွစိပွစိ ပြောနေကြသည်။

ဇွန်းကလည်း အေးမြတ်စုမွန် ဇွန်းဖြစ်နေသောကြောင့် ကောင်းမြတ်ခိုင် ဘယ်သူအပြောကိုမှ နားမထောင်တော့ဘဲ အေးမြတ် စုမွန်ကို အပြင်ထွက်၍ လိုက်ရှာလေသည်။ လမ်းထိပ်တွင် အေးမြတ် စုမွန်က ထီးတစ်ချောင်းနှင့် ရပ်စောင့်နေသည်။

‘နင်ကလည်း ကြာလိုက်တာဟာ’

‘ဟာ... ကျေးဇူးရှင်၊ နင့်ဇွန်းနဲ့ ငါ ပြဿနာတက်နေတာ

သိလား’

‘ဘာပြဿနာတက်လို့လဲ’

ကောင်းမြတ်ခိုင်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် စီကာပတ်ကုံးရှင်းပြသည်။ အေးမြတ်စုမွန်က မခိုးမခန့် ရယ်နေ၏။

‘နင်ကလည်း သေသေချာချာမှ မလုပ်တာ၊ ပေး... ငါ့ဇွန်း’

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း အိတ်ထဲမှ ဇွန်းကို ထုတ်ပေးလိုက်ရ၏။ တကယ်တော့ အေးမြတ်စုမွန်သည် ကောင်းမြတ်ခိုင်အား ဖယ်ခွာချင်၍ ပညာပေးနေခြင်းဖြစ်၏။ ပြဿနာရှာ၍ ဂဲဒေါက်လုပ်နေပြီ။ ဒါကို မအူမလည် ကောင်းမြတ်ခိုင်က ဘာမှမသိပေ။

ညနေဘက်ရောက်တော့ နှစ်ယောက်သား မင်္ဂလာစဉ်ခဲပွဲတစ်ခုသို့ ဆက်သွားကြပြန်သည်။ အေးမြတ်စုမွန်ရဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်မလေးတစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင်ခြင်းပင်။ ရေခဲမုန့်၊ ဆွမ်းမကင်း၊ ကိတ်မုန့်နှင့် အီကလဲယားတို့ ကျွေးသည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း ရေခဲမုန့် နှစ်ခွက်တွယ်၏။ အေးမြတ်စုမွန်က ဣန္ဒြေရရလေးစားနေသည်။

‘ဟဲလို... အေးမြတ်’

ခေါ်သံကြောင့် မဆီမဆိုင် ကောင်းမြတ်ခိုင်ပါ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ခေါ်သူကို သူ မသိ။ အေးမြတ်က သိနေသည်။ သိရုံတင်မက အခင်ကြီးခင်နေပုံ။

‘ဟာ... ကိုရဲ မတွေ့တာတောင် ကြာပြီနော်၊ ထိုင်ဦး’

ကိုရဲဆိုတဲ့ အကောင်ဘက်လှည့်၍ စကားပြောနေသည်။ အေးမြတ်စုမွန်က အားမရတော့ဘူးထင်ရဲ့၊ အခြားတစ်ဝိုင်းကူးကာ ကိုရဲဆိုသူအား တီးတိုး တီးတိုး ပြောနေပြန်သည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

ကောင်းမြတ်ခိုင် ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်သွားသည်။ အေးမြတ်စုမွန် ခုမှ လျှပ်ပေါ်လော်လီနိုင်မှန်း သိတော့၏။

‘အစ်ကို... ရေခဲမုန့် ယူဦးမလား’

‘တော်ပြီ၊ ကျေးဇူးပဲ’

ကောင်းမြတ်ခိုင်က စားပွဲထိုးကို မကြည့်ဘဲ ဟိုဘက်ဝိုင်းကို ကြည့်၍ ဖြေသည်။ စားပွဲထိုးက ရေခဲမုန့်ခွက်ကို သိမ်းရမ်းနိုး မသိမ်းရမ်းနိုးနှင့် ချီတံ့ချီတံ့ဖြစ်နေသည်။

ကောင်းမြတ်ခိုင်က ရေခဲမုန့်ခွက်ကို ဇွန်းနဲ့မွှေနေတာကိုး။ စားပွဲထိုးက အလိုက်သိစွာဖြင့် နောက်တစ်ခွက်အား လဲပေးရန် ကောင်းမြတ်ခိုင် ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဒါကိုလည်း ကောင်းမြတ်ခိုင် မသိ။ ဇွန်းနဲ့မွှေနေဆဲ။

စားပွဲထိုးက နောက်တစ်ခွက်ထပ်အစားထိုးပေးသည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင်က ဘာမှမရှိသော ရေခဲမုန့်ခွက်ထင်၍ ထပ်မံမွှေရာ ရေခဲမုန့်တွေ မပျော်သေးသဖြင့် မာတောင့်တောင့်ကြီးကို ဇွန်းဖြင့်ထိုးခွဲသလို ဖြစ်သွားပြီး ရေခဲမုန့်အချို့ လွင့်စဉ်ကုန်သည်။ နောက်ဝိုင်းမှ မိသားစုတစ်စုထံသို့ ရေခဲမုန့်တွေ ဖြာထွက်သွားသည်။

‘ဟေ့... ကောင်လေး၊ ရေခဲမုန့်တွေ စင်ကုန်ပြီ’

ကောင်မြတ်ခိုင် ခုမှ သတိဝင်သွားကာ တောင်းယန်ရတော့သည်။ လူတွေက ပြူးတူးပြတ်နှင့် ဝိုင်းကြည့်နေ၏။ အေးမြတ်စုမွန်က အရေမပျော်သေးသော ရေခဲမုန့်လို အေးစက်စက်နှင့် သူ့နားလာရပ်သည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

‘ကောင်းမြတ်ခိုင် နင် ပြန်တော့၊ ငါ ကိုရဲကားနဲ့ လိုက်သွားမယ်’

‘ငါလည်း လိုက်လို့မရဘူးလား’

‘မရဘူး၊ ငါတို့က သွားစရာတွေ ရှိသေးတယ်၊ နင်ပါလို့ မဖြစ်ဘူး’

ကောင်းမြတ်ခိုင် စိတ်ထဲ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားသည်။

‘နင်ကလည်း ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ ကောင်နဲ့’

‘နင် မသိပေမဲ့ ငါသိတယ်၊ ကိုရဲက နင့်လို အတူတူမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိစ္စကို နင် ဘာမှဝင်မပတ်သက်ပါနဲ့’

‘နင် ငါ့ကိုတစ်ခုခုများ နာကျည်းနေသလား’

‘မဆိုင်ပါဘူးဟာ’

အေးမြတ်စုမွန်က ဆက်မပြောတော့ဘဲ ကိုရဲဆိုတဲ့ကောင်ဆီသို့ ထွက်သွားသည်။ အချစ်စိတ်ရဲ့ ချိုးနှိမ်မှုတွေထဲကနေ တစ်စတစ်စ ပေါက်ကွဲမှုဆီသို့ ဦးတည်လာနေသဖြင့် ကောင်းမြတ်ခိုင် အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို သိသွားပြီ။ ခုရှင်းမှ နောင်မရှုပ်တော့မည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင် ချက်ချင်း ထ၍ လိုက်သွား၏။

‘အေးမြတ်... နင့်ကိုငါ ပြောစရာရှိတယ်’

‘ဘာလဲ၊ မြန်မြန်ပြော’

‘နင် ငါ့ကို အရင်လိုသံယောဇဉ်မရှိတော့ဘူးလား’

‘အေးမြတ်စုမွန်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်၍ ရယ်သည်။

‘လေးသေး၊ ငါ့ကို ကူညီခဲ့တာတွေတော့ ငါ မမေ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သံယောဇဉ်ထားဖို့က မဖြစ်နိုင်သလိုပဲ’

‘ရပါတယ်၊ ငါ သဘောပေါက်သွားပြီ’

‘ကျေးဇူးတင်တယ်၊ သူငယ်ချင်း ဪ... မေ့လို့ နင့်အတွက် လက်ဆောင်တစ်ခု ငါ ပေးခဲ့ဦးမယ်’

အေးမြတ်စုမွန်က သူ့စလင်းဘတ်အိတ်ထဲမှ ဇွန်းခက်ရင်းတစ်စုံကို ကောင်းမြတ်ခိုင်အား အမှတ်တရ လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးအပ်၍ လက်ပြကာ ကားပေါ်တက်သွားသည်။

ကောင်းမြတ်ခိုင် ဇွန်းခက်ရင်းတစ်စုံကို ကိုင်၍ ငှတူတူ ဝိုင်တိုင်တိုင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

*

အခန်း(၃)

ကောင်းမြတ်ခိုင် အိတ်ကို ပြန်သတိရနေရင်း အိတ်ထဲတွင် ကိုယ်နဲ့မကွာ အမြဲပါလာသော ဇွန်းခက်ရင်းလေးတစ်စုံကို ထုတ်ကြည့် မိသည်။ သူ ဆင်းရဲမည့် ဘူတာသို့ ရောက်ခါနီးပြီ။ ကျောပိုးအိတ်ကြီး ကို တန်းပေါ်မှချ၍ ရင်ထဲမှာ ပိုက်ထားသည်။ ရထားက ဘူတာဝင်ခါ နီးမှီ ဘော်ဘူအော်၍ အရှိန်သတ်စပြုနေပြီ။ ဆင်းမည့်ခရီးသည်တွေ လည်း အထုပ်အပိုးတွေချ ပြင်ဆင်နေကြသည်။

ကောင်းမြတ်ခိုင် ကားတစ်ဆင့်စီးရဦးမည်။ ကားရပ်မှ သူ ငယ်ချင်းဖြစ်သူက လာကြိုနေမှာ။ ကားကလည်း လမ်းတစ်ဝက်မှာပဲ ဆင်းရဲမည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင် ကားဂိတ်သို့ လမ်းလျှောက်သွားသည်။ ကားဂိတ်မှာ ခရီးသည် မပြည့်သေး၍ ကားမထွက်သေး။ စပယ်ယာ တော့ ခေါင်မိုးပေါ် ကုန်စည်တွေတင်နေ၏။ ဟိုင်းလတ်ကား အသေး စားလေးတွေဆိုတော့ ခေါင်မိုးပေါ် တက်စီးရင်စီး၊ မစီးရင် အထဲမှာပဲ စီးရမည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင် ခေါင်မိုးပေါ် တက်စီးချင်ပေမဲ့ အပေါ်

မိုးလပြည့်စာပေ

တွင် ကုန်တွေတင်ထားသဖြင့် မတက်သာဘဲ ကားအောက်တွင်သာ စီးရသည်။

ကောင်းမြတ်ခိုင် မိုက်ဆာသဖြင့် ကားဂိတ်ရှိ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တွင် ထမင်းသုပ်တစ်ပွဲ စားသည်။ စားပြီးတော့ ကားပေါ်တက် ထိုင်နေသည်။ ကားက ပုပျတ်ပျတ်နဲ့ စီးရတာ ခိုးလို့ခုလုနိုင်သည်။ လိုက်ပါမည့် ခရီးသည်တွေ တက်လာသည်။

ကြက်ဖကြီးတစ်ကောင်ကို ပိုက်၍ တက်လာသော လူကြီး တစ်ယောက်၊ ရွှေဆွဲကြီးအတုတ်ကြီး ဆင်ထားသော မိန်းမကြီးတစ်ဦး နှင့် အဖော်မိန်းမတစ်ဦး၊ မှတ်ဆိတ်မွေးတွေ ရှည်လျားသော ရသေ့ တစ်ပါး၊ လူရည်လည်သော စပါးပွဲစားထင်ရသူတစ်ဦး၊ ဗိန္ဒောဆရာ သို့လို ဆေးဆရာလိုလို လူကြီးတစ်ဦး၊ ကောင်းမြတ်ခိုင် အပါအဝင် လူ(၇)ဦးသာ ရှိသည်။

စပယ်ယာအပါအဝင်ဆိုလျှင် (၈)ယောက်။ ကုန်စည်တွေ ပါသော ပိုင်ရှင်က ကားခေါင်မိုးပေါ်တွင်ထိုင်သည်။

‘အခုထွက်တော့မှာနော် အခု... အခု’

စပယ်ယာက လူခေါ်နေသည်။

ယာဉ်မောင်းက...

‘ဟေ့ကောင်... အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ သွားမယ်၊ အပြန်ကုန် လဲရရင်ရမှာ’

စပယ်ယာလည်း ဘာမှအထွန်မတက်တော့ဘဲ ကားပေါ် နေ့ ခန့် ခုန်တက်၍ မောင်းဟု တစ်ခွန်းတည်းသာ အော်လေသည်။

မိုးလပြည့်စာပေ

ထု လူ (၇)ဦးကတော့ ကားထွက်စမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးလိုက်ပါ
တာကြသည်။

ကြက်ဖကြီးကိုင်ထားသော လူက ကြက်လည်ဆံမွေးတွေကို
သပ်ပေးနေ၏။ ရသေ့ကြီးကတော့ ပုတီးစိပ်နေသည်။ စပါးပွစားက
အိပ်ငိုက်နေ၏။ မိန်းမနှစ်ဦးက စကားတီးတိုးပြောနေ၏။ ဗိန္ဒောဆရာ
ကြီးကတော့ ကွမ်းတမြုံမြုံဝါးနေသည်။

ကောင်းမြတ်ခိုင်က ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းတွေကို ခေါင်း
လည်၍ ကြည့်ရှုနေ၏။

ကားလေးကတော့ သစ်တင်ကားကြီးတွေကို ကျော်ဖြတ်၍
ဝေကာသီကာဖြင့် မောင်းနှင်နေသည်။

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း တစ်ချက်တစ်ချက် ငိုက်မြည်းသွား
သည်။ လမ်းမှာလည်း ဘယ်သူမှ တက်မလာချေ။ ရှိတဲ့လူနဲ့သာ
ကားက ခရီးဆုံးအောင် မောင်းမည့်သဘော။ ကောင်းမြတ်ခိုင် ဗိုက်
ဆာ၍ အိတ်ထဲရှိ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးထုတ်စား၏။

သူ့ရှေ့မှာ မိန်းမကြီး နှစ်ဦးက မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ဘာတွေ
ထုတ်ကြည့်နေမှန်း မသိ။ သူတို့ ကြည့်သော အရာတွေက ပြီးပြီးပြန်
ပြန်နှင့်။ ဗူးဝိုင်းလေးထဲမှာ ထည့်ထားသော အရာကား စိန်ပွင့်လေး
တွေ။ နှစ်ယောက်သား စိန်ပွင့်လေးတွေရဲ့ အရည်အသွေးကို အပြန်
အလှန် ပြောနေကြသည်။

မထင်မှတ်ဘဲ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။ ကားက
သစ်လုံးတင်ကားကြီးတစ်စီးကို ကွေ့အရှောင် ကားပေါ်ရှိလူများ ဟန်

ချက်အနည်းငယ်ပျက်၍ ယိမ်းယိုင်သွားကြသည်။

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ငါ့စိန် ကျ... ကျသွားပြီ’

မိန်းမကြီးက ထအော်ရာ ဘေးကလူတွေ လန့်သွားသည်။
သူ့ဘေးရှိ ကြက်ဖကြီးကိုင်ထားသော သူလက်ရှိ ကြက်ဖကြီးက
လူကြီးလက်မှ ခေါင်းပြု၍ စိန်ပွင့်တစ်ပွင့်အကျမှာ ကောက်ဝါးလိုက်
သည်။

ဤမြင်ကွင်းကို ဘယ်သူမှ မမြင်ပေ။ ကြက်ဖကြီးခေါင်း
အဆတ်နှင့် စိန်ပွင့်အလွင့်သာ သိကြသည်။

မိန်းမကြီးက မျက်စိမျက်နှာပျက်၍ သူ့စိန်ပွင့်တွေကို ကပွာ
ကယာသိမ်းပြီး ဘေးရှိ မိန်းမကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ သဘောဖြင့်
မေးဆတ်ပြသည်။ ဘေးက မိန်းမဘော်ဒါကလည်း ခေါင်းကုတ်ပြ
သည်။ ကြက်ဖကြီးကတော့ ကတော် ကတော်ဟု ဟစ်ကြွေးနေရဲ့။
ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ အတိုးကြီးက ဘာသိဘာသာဖြင့် ရှုသိုးသိုး နေနေ
သည်။

‘ဘကြီး... ဘကြီး ကြက်ဖ၊ ကျွန်မတို့ကို ပြန်ရောင်းပါလား’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟ...’

‘ဟိုလေ၊ ပြောရမှာလည်း အားနာပါတယ်၊ ကျွန်မ ခုနက
ကြည့်တဲ့စိန်ပွင့်ကို ဘကြီးရဲ့ကြက်ဖက ဆတ်ခန့် ကောက်ဝါးသွား
လို့’

‘ဟေ... စိန်ပွင့် ဟုတ်လား၊ ကြက်ဖက သူ့စားတာမှ
မဟုတ်တာပဲ’

‘ဟာ... အဘကလည်း ကြက်ဖက စပါးစေ့ထင်ပြီး လှစ်ခနဲ ဝါးလိုက်တာ’

ဘေးရှိမိန်းမက ဂွကျကျအဘိုးကြီးအား ဘဝင်တော့သည်။

‘နင်မြင်လိုက်လို့လား၊ နင်စိန်တွေက အစကတည်းက ရှိလို့ လား၊ စိန်အစစ်တွေရော ဟုတ်လို့လား’

အဘိုးကြီးက ဂျစ်ကန်ကန်ပြောပြီ။

‘မြင်လို့ပြောနေတာပေါ့၊ အဘကလည်း ဒီမှာ စိန်ဝယ်ထားတဲ့ ဘောင်ချာ၊ စိန်အစစ်တွေချည်းပဲ၊ ၈ ပွင့်ရှိတယ်၊ စိန်ဆိုင်ကလည်း အာမခံပေးပြီးသား၊ သေချာပါတယ်၊ အဘကြက် ကျွန်မတို့မျက်စိ ရှေ့မှာတင် စိန်ပွင့်လေးကို ကောက်ဝါးသွားတာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်’

သက်သေလိုက်ပေးသူ ဘေးမှ မိန်းမကလည်းဝင်ပြောသည်။

‘ကျန်တဲ့သူတွေလည်း မြင်ချင်မြင်မှာပါ၊ မယုံရင် အဘ မေးကြည့်နိုင်တယ်’

မိန်းမကြီးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆွဲထည့်လေ၏။ ရသေ့ကြီးက အရင်ဝင်ပြောရသည်။

‘ဒီကိစ္စ ရသေ့ ဘာမှမသိပါဘူးကွယ်’

လောကီရေးရာတွေက ရှုပ်ထွေးတော့ ရသေ့ကြီးလည်း နှုတ် ဆိတ်ဆိတ်သာ နေရတော့သည်။ ဗိန္နောဆရာက သူထင်မြင်ချက်နဲ့ ကောက်ချက်ချသည်။

‘အစ်မကြီး စိန်ပျောက်ပုံအရဆိုရင် အစ်မကြီးအနားမှာရှိတဲ့

ကြက်ဖကြီးက သူ့အစာအမှတ်နဲ့ ကောက်ဝါးလိုက်တာမျိုး ဖြစ်နိုင် တယ်’

အိပ်ငိုက်နေသော စပါးပွဲစားက တဝါးဝါးသမ်းရင်း...

‘ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိတာ တစ်ခုပဲရှိမယ်၊ ဒီကြက်ကို သတ်ပြီး ဗိုက်ခွဲကြည့်တာ အကောင်းဆုံးပဲ’

‘ဟ... ဘာဆိုလို့ ငါ့ကြက်ကို သတ်ရမှာလဲ၊ ဒီကြက်က ဈေးကြီးပေးဝယ်ထားရတဲ့ ကြက်ကွ’

အဘိုးကြီးက သူ့ကြက်ထိတော့ ထပေါက်ရော။

‘ဒီလိုလုပ်ပါရင်၊ ဒီကြက်ကို ကျွန်မကို ပြန်ရောင်းပါလား၊ အဘရယ် ဘယ်လောက်ပေးရပေးရလေ’

‘မရောင်းနိုင်ဘူး၊ ကျုပ် ကြက်ထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ စိန်ပွင့်ပါ သွားတယ်ဆိုတာလည်း မျက်မြင်သက်သေမရှိဘူး၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ တကယ်လို့ ကျုပ် ကြက် ဗိုက်ခွဲပြီးရှာလို့ စိန်ပွင့်မတွေ့ရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ’

ကြက်ပိုင်ရှင် အဘိုးကြီးက သူ့ကြက်ထိ၍ ဒေါသတော်တော် ထွက်နေသည်။

ဗိန္နောဆရာက မေတ္တာရပ်ခံသည်။

‘တစ်ဖက်က ပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မနစ်နာရအောင်ဗျာ အဘရဲ့ကြက်ကို ကာလပေါက်ဈေးထက် နှစ်ဆ ပေးပြီး ရောင်းလိုက်ပါလား၊ စိန်ရှိမရှိ ဆိုတာတော့ သူတို့ ကံတူနဲ့ ဆါ့’

‘ကားပေါ်မှာ ရှာကြည့်ကြပါဦး၊ လွင့်ပြီးကျသွားတာ ဖြစ်နေမယ်’

ကောင်းမြတ်ခိုင်က အကြံပေးသည်။ မိန်းမနှစ်ယောက်က စပယ်ယာအား ကားခဏရပ်ခိုင်းသည်။

‘ဆရာရေ နောက်မှာကျိုင်ပတ်နေပြီ၊ ခဏရပ်ပါဦး’

ယာဉ်မောင်းက ခေါင်းကုတ်၍ ကားရပ်ပေးတော့ မိန်းမနှစ်ယောက်က ကားကြမ်းပြင်မှာ လိုက်ရှာလေသည်။ ဘာမှမတွေ့ပေ။

‘ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်းသေသွားပြီ၊ ကြက်ရဲ့ဗိုက်ထဲမှာ စိန်ရှိနိုင်တယ်’

စပါးပွဲစားက တွေးတွေးဆဆနဲ့ မေးစေ့ပွတ်လေသည်။

‘ဒီမှာ အဘ ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ စပါးပွဲစား မောင်မြတ်ဇော်ဆိုတာ လူတိုင်းသိပါတယ်။’

‘ငါမသိဘူး၊ လိုရင်းပြောကွာ၊ မရှည်နဲ့’

‘ဪ... အခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဘရဲ့ ကြက်ကို ကျွန်တော် တစ်သိန်းပေးပြီး ဝယ်ချင်လို့ပါ’

‘ဟာ’

‘ဟင်’

ဘေးကလူတွေ အံ့သြကုန်ကြသည်။ စိန်ပိုင်ရှင် အစစ်တွေ တောင် အဲဒီလောက်ထိ ပမာဏ မရှိကြ။ စပါးပွဲစားက ကြားကားဆွဲချေပြီ။

စပါးပွဲစားက သူ့အိတ်ကြီးကို ပုတ်ပြ၍...

‘အဘ... လက်ငင်းရှင်းမှာနော် ဟင်း... ဟင်း’

အဘိုးကြီး တွေတွေဝေဝေ ဖြစ်သွားသည်။ ကြက်ရဲ့ဗိုက်ထဲမှာ စိန် မရှိမရှိမသိပေ။ လောလောဆယ် ရောင်းလိုက်ရင် တစ်သိန်းအသားတင်ရမည်။ စပါးပွဲစားက ကောင်းကောင်းဈေးပေးနေပြီ ရေနံအသင့် ကြာအသင့် တစ်ချိတည်းနဲ့ ပွဲပြတ်ပြီ။ မင်နဲ့မောင်းနဲ့ နေဖို့ မကောင်းတော့။

‘မောင်ရင်က တကယ်တစ်သိန်းပေး ဝယ်နိုင်ပါ့မလား’

‘ဟား... ဟား... ချက်ချင်းငွေပေးပြီး ဝယ်မှာပါ’

‘ကျွန်မတို့ကတော့ အဲဒီလောက်ထိ လိုက်မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒီစိန်တစ်ပွင့်ကိုလည်း အဆုံးပဲထားလိုက်တော့မယ်၊ ပစ္စည်းသင်္ခါရလူသင်္ခါရပဲ’

မိန်းမကြီးက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောသည်။ ရသေ့ကြီးကတော့ ပုတီးစိပ်ရင်း ဒုက္ခ ဒုက္ခဟု ရွတ်ဆိုနေသည်။ စပယ်ယာက တစခန်းထလာပြန်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ကိစ္စတွေ ပြီးပြီလား၊ နေမဝင်ခွင့် ခရီးဆက်ထွက်ရမှာ၊ ဒုက္ခပဲ၊ ကားဆွဲမကောင်းပါဘူးဆို၊ ကြက်အရောင်းအဝယ်နဲ့ လာတိုးနေသေး’

‘တစ်သိန်းပေး ရောင်းမယ်ဗျာ’

အဘိုးကြီးက လေသံပြတ်ပြတ်နှင့် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ပိုင်ရှင်လက်မှ အသတ်ခံရမည့်ဘဝကိုရောက်မှာ သိနေ

သော ကြက်ဖကြီးက တစ်ခါတည်း ကိုယ်လွတ်ရုန်း၍ တောထဲဝင်ပြေး
လေသည်။ အဘိုးကြီးမှာ အသည်းအသန်လိုက်ဖမ်းသော်လည်း မမိ။

‘လုပ်ကြပါဦးဗျာ’

အဘိုးကြီးနဲ့အတူတူ ကြက်ကိုလိုက်ဖမ်းတာက စပါးပွဲစား။
နှစ်ယောက်သား တောထဲဝင်သွားကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦးကို ကားဆရာတွေက မစောင့်တော့ဘဲ ကျန်တဲ့သူ
တွေကို ကားပေါ်တင်ကာ ထွက်လေသည်။

မိန်းမကြီးနှစ်ဦးကတော့ စိန်ပွင့်လေးကို နှမော့တမ်းတစွာဖြင့်
မိုင်တွေနေသည်။

မိန်းမကြီးက ဘောင်ချာစာရွက်ကို ဖြန့်ကြည့်ရာ...

‘ဟဲ့... ဘောင်ချာမှာ စိန်ပွင့်က ခုနစ်လုံးပါ’

‘ဟာ... အစ်မ မှန်တာပေါ့၊ ကျွန်မတို့က ခုနစ်မှာ အဆံ
မရှည်တော့ ရှစ်ပွင့်ထင်ပြီး ပြောမိတာ’

ရသေ့ကြီးကလွဲ၍ ဗိဇ္ဇာဆရာနှင့် ကောင်းမြတ်နိုင် မိန်းမကြီး
နှစ်ဦးကို စိတ်ဝင်စားသွားပြန်သည်။

‘ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ငွေတွက်ကြည့်တာလည်း မှန်တယ်၊
တကယ်တော့ စိန်ပွင့်က ခုနစ်ပွင့်တည်း၊ ကျွန်မက ကားအယိမ်းမှာ
စိန်တစ်ပွင့်ထွက်ကျပြီး ကြက်က ကောက်ဝါးလိုက်တယ် ထင်လို့ပါ၊
တော်ပါသေးရဲ့’

‘အစ်မကြီးကသာ တော်နေ၊ ဟိုအဘိုးကြီးနဲ့ စပါးပွဲစား ကြက်
တစ်ကောင်နဲ့ ဘယ်လောက်ရွာလည်နေမလဲ မသိဘူး’

ကောင်းမြတ်နိုင်လည်း တစ်ချက်ရယ်မိလိုက်သည်။ ရသေ့
ကြီးက ပြုံးစရာစေ့ဖြင့်...

‘ဪ... ရမ္မက်... ရမ္မက်’

ကောင်းမြတ်နိုင်လည်း ကြုံလိုက်လျှင် ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ
ချည်းပဲ။

အဘိုးကြီးနှင့် စပါးပွဲစားတို့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်မလဲ မသိ။

အခန်း(၄)

ကောင်းမြတ်ခိုင် ဆင်းရဲမည့် ရွာကလေးရဲ့ နာမည်လေးက တရုတ်သိုင်းကား ဆန်ဆန်လေး။ ရွှေဒါးရွာတဲ့။ စပယ်ယာလေးက ရွှေဒါးပါလား မေးသံကြားမှ ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း ရွှေဒါးပါကြောင်း အူယားဖားယား ပြောရသည်။ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသော ဒေသစိမ်းမို့ ခြေချရမှာလည်း ခပ်လန့်လန့်။

ညနေခင်းချိန်မို့ နေရောင်ကလည်း ကြိုကြား ကြိုကြားပေါ် ချည်ပျောက်သည်။ နားရိုင်းသွင်းချိန် ရောက်ခါနီးပေါ့။ ကောင်းမြတ်ခိုင် အထုပ်အဝါးတွေချတော့ ကားလေးက ဂူးခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။ ရွာသားအချို့က ကောင်းမြတ်ခိုင်ကို ဝေးကြည့်နေကြ၏။

‘တုံး... တုံး... တုံး’

ထော်လာဂျီတစ်စီးရဲ့ ဆူညံသံကြောင့် ကောင်းမြတ်ခိုင် လှမ်း ကြည့်မိသည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

‘သူ... ငယ်... ချင်း... မိုင်... ဖရလန့်’

ထော်လာဂျီပေါ်မှ အပြေးအလွှား ခုန်ဆင်းလာသူက ချစ်သူ ငယ်ချင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ အရင်ကနဲ့မတူ နည်းနည်းလေး ဝနေ ၏။ သူ့နာမည်က သိန်းဝင်းမောင်တဲ့။

‘ဟာ... ကောင်းမြတ်ခိုင် လန်းလှချည်လား’

‘မင်းကမှ ပိုလန်းတာ၊ ရွာမှာ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား’

‘ပြေတာပေါ့ကွာ၊ ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်းအရ ကမ္ဘာကြီးဟာ ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်နေပြီ၊ မင်းတို့မြို့မှာရတဲ့ အရာတွေ အကုန်ရနေပြီ’

‘ကောက်စိုက်သမတွေတောင် မော်ဒယ်အေဂျင်စီ သင်တန်း ဆင်းတွေ ဖြစ်ကုန်လို့လား’

‘ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ရွာထဲရောက်ရင် မင်းတွေ့ရမှာပေါ့’

သိန်းဝင်းမောင်က သူ့အင်္ကျီတွင် ချိတ်ထားသော ဇီးကွက် မျက်မှန်ကြီးကို တဆဆာလုပ်နေသည်။ ဒီကောင် မျက်နှာနဲ့ ဇီးကွက် မျက်မှန်တပ်လိုက်လျှင် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသလို ဖြစ်နေမည်။ ထော်လာ ဂျီက တဖုန်းဖုန်းနဲ့ သူတို့အနား ရောက်လာသည်။ ထော်လာဂျီပေါ်မှ ဆံပင်ထောင်ထောင်နှင့် ရွာသားတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ တကယ့် ဘောဂေါ်လီစတိုင်။

‘ဟား... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက တို့ရွာရဲ့ အုတ်သား ဇီးယောင်တဲ့’

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါနဲ့ အုတ်သားဆိုတာ အုတ်မို့ ချစ်တာလား’

စိုးလပြည့်စာပေ

‘အရင်တုန်းက သကြားသီး သူကြီးသားလေ၊ အခု ဒီကောင်
က အုတ်သား၊ ရွာထဲမှာ ဥက္ကဋ္ဌရဲ့သားလေ၊ ခေတ်ကပြောင်းသွားပြီ၊
ရွာထဲမှာ မင်း ဒီထက်လန်းပြန်နေတာတွေ တွေ့ဦးမယ်’

ဖိုးယောင်ဆိုတဲ့ အုတ်သားက ကောင်းမြတ်ခိုင်ကို လက်ဆွဲ
နှုတ်ဆက်သည်။

‘သူငယ်ချင်း... ထော်လာဂျီပေါ့၊ ဘာတွေအချိန်ရှိ
တုန်း ရွာကိုလိုမရအောင်၊ မင်းကို တစ်ရွာလုံးက မျှော်နေကြတယ်’

‘ငါကမှ တစ်ရွာလုံးနဲ့ မသိတာကွ’

‘ဟား... ဟား... ဘရားသား လုံးဝအကောင်းတွေပဲ၊ တစ်
ရွာလုံးက ဘရားသားကို မျှော်နေကြတာ၊ ဘရားသားဘော်ဒါက ဘရား
သားအကြောင်းကို စာစီပြီးသွားပြီ’

ဖိုးယောင်က လက်ကားရား ခြေကားရားနှင့် ပြောသည်။
သိန်းဝင်းမောင်တော့ ဘာတွေလုပ်ထားမှန်း မသိဘူး။

‘ဟေ့ကောင်... သိန်းဝင်းမောင် မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်
ထားပြန်ပြီလဲ၊ ကျောင်းတုန်းက အကျင့်တွေ မပျောက်သေးဘူးလား’

‘မိန်းမရရင်တော့ ပျောက်သွားမှာပါ၊ လာ... အချိန်မရှိတော့
ဘူး၊ နောက်မှ ရှင်းပြတော့မယ်’

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ထော်လာဂျီပေါ်
တက်ခဲ့ရပြန်၏။ လယ်ကွင်းပြင်တွေကြားထဲရှိ လမ်းရိုးကလေးပေါ်
တွင် ထော်လာဂျီက တိမ်းချည်စောင်းချည် ဂလုံဂလုံဆန်၍ မောင်းနေ
လေသည်။

ကောင်းမြတ်ခိုင်မှာ ရန်ကုန်မှာ အရှိန်ပြင်းမောင်းတဲ့ လိုင်း
ထားတွေ စီးရီတာထက် ပိုလန်းနေသည်။ မောင်းတဲ့သူကိုယ်တိုင်က
ဝမ်းကို ဘယ်ယိမ်းညာယိမ်း လုပ်မောင်းရင်း သိချင်းဆိုနေသည်။

‘ဟေ့ကောင်... ရွာက တော်တော်ဝေးသေးလား၊ ငါဖင်တွေ
နာလှပြီ’

‘မဝေးတော့ပဲ’ ဘူးကွာ၊ ဒါ ငါတို့ရွာရဲ့ နောက်ဆုံးပေါ် မော်
ဒယ်အသစ် ထော်လာဂျီကွ၊ ဘယ်သူမှ မစီးရသေးဘူး၊ အုတ်သားက
သူ့အဖေကို ပွားပြီး ရလာတာ၊ ဟား... ဟား... မင်းတော့ မြင်
ယောင်သေးတယ်’

ဖိုးယောင်ကလည်း တခွီခွီနဲ့ ရယ်နေသေး၏။ ဤနှစ်ကောင်
ဘာတွေကြံစည်ပြီး အကွက်ချထားသလဲမသိ။

‘မင်းတို့ရွာက ဘာတွေပေါသလဲ’

‘ဒေသထွက်လား၊ ပြည်ပဝင်လား’

‘ဘာလဲကွ မင်းစကားက’

‘မင်းကလည်းကွာ၊ ပိန်းပါ၊ ဒေသထွက်ဆိုတာ ဒီနယ်က
နာမည်ကြီးတဲ့ ဒေသရိုးရာ စားစရာတို့ ပစ္စည်းတို့ ဘာတို့ကွာ၊ ပြည်ပ
ဝင်ဆိုတာကတော့ နိုင်ငံခြား ဓလေ့ထုံးစံတွေ ဝင်လာတာကိုပြောတာ၊
ငါတို့ရွာမှာက ဒေသထွက်တော့ သိပ်ထူးထူးဆန်းဆန်း မရှိပါဘူး၊
ပြည်ပဝင်တွေကတော့ ရွာရောက်ရင် မင်း မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရ
မယ်၊ ဟား... ဟား’

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း အကြောင်ကြောင်ဖြစ်၍ ငြိမ်ကုသွား

သည်။ နေဝင်ရီသရော အချိန်လေးမို့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကြီးက ကျယ်ပြော၍ လှပသက်ဝင်နေ၏။ ရွာဘက်မှ ဖြည်းဖြည်း၌ ဝေဝဲလာတဲ့ လေပြေကလေးတွေက အရာအားလုံးကို စိတ်ကြည်နူးမှု အပြည့်အဝ ပေးစေ၏။

ကောင်းမြတ်ခိုင် အမောပြေသွားပြီး မျက်နှာမှ ချွေးစတို့ကို သုတ်ရန် လက်ကိုင်ပဝါလှမ်းအနှိုက် အိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သွားစမ်းမိသည်။ ချစ်သူလက်ဆောင်ပင်။ အေးမြတ်စုစွန် ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး ပေးသွားသော မဟာဇွန်းခက်ရင်းတစ်စုံ။ ကောင်းမြတ်ခိုင် မပြတ်မသားနဲ့ သတိတစ်ချက်တော့ ရသွားသည်။

‘ဟေ့ကောင်... ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ၊ ဟိုမှာ ကြည့်ဦး၊ ရွာထိပ်က သန့်ရှင်းကုန်းကို ရောက်ပြီ’

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း သတိရစိတ်တို့ လန့်ဖျတ်ပျောက်ကုန်သည်။

‘မင်းကလည်းကွာ၊ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် သန့်ရှင်းကုန်းရောက်တာပဲ ဝမ်းသာအားရနဲ့ လဝှမ်းထဲမှပဲ’

‘ငါတို့ရွာက သန့်ရှင်းကုန်းက ခေတ်မှီတယ်ကွ၊ ကြော်ငြာခေတ်မှာ သေတဲ့သူတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြော်ငြာတွေ ကပ်ထားတာ’

သိန်းဝင်းမောင် ပြောမှ ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း သန့်ရှင်းကုန်းကို သေချာကြည့်မိ၏။ အုတ်ဂူတွေမှာ ကြော်ငြာစာရွက်အချို့ ကပ်ထားပြီး အချို့ဂူတွေမှာ ပန်းစုံတွေ ဆွဲသော ပန်းချီပုံတွေ တွေ့ရသည်။

‘အဲဒါ သေဆုံးသူအတွက် ကျန်ရစ်သူမိသားစုက ဝမ်းနည်း

ကြေကွဲရင်း သူတို့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကိုပါ ကြော်ငြာရင်း ခုလို ဖြစ်သွားရတာပဲ’

‘သြော်... မှတ်သားလောက်ပါပေတယ်’

ကောင်းမြတ်ခိုင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေသည်။

‘ငါတို့ရွာမှာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဓလေ့တစ်ခုရှိတယ်၊ တစ်ယောက်က ထူးထူးခြားခြား တစ်ခုခုလုပ်ပြရင် နောက်တစ်ယောက်က သိပ်လိုက်လုပ်ချင်တာ၊ သူထက် ထူးခြားတာကို အမြဲတမ်းရှာဖွေကြံဆပြီး လိုက်လုပ်ပြလေ့ရှိတယ်၊ သူတို့ယုံကြည်ချက်နဲ့ လက်တွေ့မြင်ကွင်းမှာ တစ်ထပ်တည်းကျလို့ကတော့ တစ်ရွာလုံး မျက်စိမှိတ်ယုံတော့တာပဲ’

‘ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ၊ ရှေးရိုးစွဲကြီးတွေက ခေတ်မဆန်တော့ ခေတ်လူငယ်တွေက အရိုးစွဲ အလေ့အထတွေကို သရော်လှောင်ပြောင်ချင်ကြတယ်၊ အဲဒါနဲ့ အချင်းချင်း ကတောက်ကဆတွေဖြစ်လာရော၊ ဘယ်သူမှ မကြည့်နဲ့၊ ကျုပ်ပဲ ကြည့်၊ အိမ်က ဘိုးတော်နဲ့ လမ်းကြောင်းမတည့်ဘူး’

ဤသို့ဖြင့် သန့်ရှင်းကုန်းအား ကျော်လွန်ပြီး သကာလ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်တွင် စိမ်းညိုညို ရွာကလေးကို မြင်တွေ့ရပြီ။

‘အဲဒါ မင်းတို့ရွာလေးလား’

‘သေချာတာပေါ့ကွာ’

သိန်းဝင်းမောင်နှင့် ဖိုးယောင်က မျက်စိတစ်ဘက်စီမှိတ်သော်၏။ ရွာအဝင်လမ်းက ကုက္ကိုပင်ကြီးများဖြင့် အုပ်ဆိုင်နေသည်။

နေရာတွင် ကလေးတွေအများကြီး စု၍ နေကြသည်။ ထော်လာဂျီပေါ်မှ သိန်းဝင်းမောင်က...

‘ဟေ့... ငါ့ကို ငနီတို့ ဒီမှာ မင်းသားပါလာပြီကွ’

‘ဟေး... ဟေး... ဟေး’

ကလေးတွေက ရွာထဲသို့ အော်ပြီး ထွက်ပြေးကြလေသည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း အူကြောင်ကြောင် ထပ်ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟေ့ကောင်... မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်ထားတာလဲ’

‘ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ရွာထဲမှာ သတင်းလွင့်ထားတာက မင်းဟာ ရွာဘုရားပွဲမှာ လာကပြမဲ့ မင်းသားအသစ်လို့ ပြောထားတယ်၊ ဒါမှ မင်းအတွက် စားဖို့သောက်ဖို့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေမှာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ကလည်း အလုပ်အကိုင်မရှိ ယောင်ပေပေတွေဆိုတော့ မြို့သားဧည့်သည်ကို ဝမ်းဝအောင် ဖြစ်ဖြစ်မြည်ကျွေးရမှာကွ၊ အခုဟာက သိန်းဝင်းမောင် အိုင်ဒီယာကောင်းလို့ ငါတို့လည်း ဆင်ဖြူတော်မှီပြီး ကြံရည်သောက်ရတာကွ’

‘ဟာ... မင်းတို့ကလည်း တကယ့်ဇာတ်အဖွဲ့လာရင် ငါဘာမှ မဟုတ်မှန်း သိသွားပြီး တစ်ရွာလုံးက ဝိုင်းရိုက်လို့ ဝိညာဉ်တောင် ရန်ကုန်မပြန်နိုင်ဖြစ်သွားမယ်’

‘ဒါလည်း မပူပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ကို ယုံစမ်းပါ၊ ဒီဇာတ်အဖွဲ့ကို သွားငှားရမှာ ငါနဲ့ အုတ်သားဦးဆောင်သွားရမှာပါ၊ ဇာတ်ဆရာနဲ့ ငါ ညှိပေးမှာပေါ့’

‘ဇာတ်ဆရာက ငါ့ကို ဇာတ်စဉ်ပေါ်တင်ပေးရင် ငါ သောက်

ရက်ကွဲမှာနော်၊ ငါကလည်း မကတတ်ဘူး၊ ခွန်းထောက်တောင် မြှောင့်မြှောင့် မဆိုတတ်ဘူး’

‘မင်းကလည်းကွာ၊ အစိုးရိမ်သိပ်လွန်တာပဲ၊ ဘုရားပွဲရောက်ဖို့ အဝေးကြီးလိုသေးတယ်၊ နောက်ပိုင်းကိစ္စ ငါတို့ စီစဉ်ပေးမှာပါ’

‘သေချာမှလည်း လုပ်ကြပါကွာ၊ ငါက စိတ်ညစ်နေလို့ အယုန်းဖြေလာတာ၊ ကမ်းခြေမှာ မုန့်တိုင်းမိလို့ အယုန်းဖြေရင်း တန်းသေနေဦးမယ်’

ကောင်းမြတ်ခိုင်က ခေါင်းကုတ်စိတ်လေသွား၏။ သိန်းဝင်းမောင်နှင့် အုတ်သားတို့က ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောကြသည်။ ဒီကောင်တွေ ကြီးဆွဲရာကို မြို့သားမှ ကရတော့မည်။

‘ငါ့ကို မင်းသားလို့ ပြောထားတော့ ရွာထဲကလူတွေက ကခိုင်းတာတို့ သီချင်းဆိုခိုင်းတာတို့ လုပ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ဒါလည်း မပူပါနဲ့ကွာ၊ မင်းနဲ့ ထက်ကြပ်မကွာမှာ ငါတို့အမြဲ ဘုန်းဘိုင်ရှိပါတယ်၊ မီးစင်ကြည့်က ဖြေရင်းပလိုက်မှာပေါ့’

‘အပြောလွယ်ပေမဲ့ အလုပ်ခက်တယ်နော်’

‘ဟန်ဆောင်ပြီး နေရတဲ့ အရသာက ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ၊ မင်းရုပ်ရည်နဲ့ဆိုရင် ကောင်မလေးတွေတောင် ကြွေသွားမယ်’

သိန်းဝင်းမောင်က ပခုံးပုတ်၍ ကောင်းမြတ်ခိုင်ကို အားပေးသည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင်ကတော့ အားပင်မရှိ။

ရွာထဲတော့ ဝင်လာပြီ။ အိမ်တိုင်းက ရွာသားတွေ တစ်ဝိုက်

နဲ့ ထွက်ကြည့်ကြသည်။ အဘိုးကြီးတွေကအစ ကလေးတွေအဆုံး။
ဝေဖန်သံတွေလည်း ပလူပျံသွား၏။

‘မင်းသားလေးက မိတယ်ဟေ့’

အဘွားကြီးကတစ်ယောက်က ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ဖွာရင်း
လှမ်းပြောသည်။

‘အောင်မလေး အိမ်ကယောက်ျားကိုတောင် နိုင်ငံခြားပို့လိုက်
ချင်ပြီ’

ကလေးချီထားသော သားသည်မိခင်တစ်ယောက်ကလည်း
ပလုပ်ပလောင်းပြော၏။

‘မင်းသားလား၊ အဆိုအငို အပြောပိုင်မဲ့ပဲ’

ဇာတ်ရူးဝါသနာအိုးထင်ရသူ လူတစ်ဦးကလည်း ဝေဖန်
သည်။

‘မင်းသား ကြည့်ရတာ ငြိမ်လှချည်လား၊ တေမိဇာတ်ကပြီး
ပြန်လာပုံပဲ’

ရွာသားတစ်ယောက်က လှမ်းအော်ရာ သိန်းဝင်းမောင်က...

‘ဟေ့ကောင်... မင်းကလည်း သူတို့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်လေ

ကွာ၊ ရှုသိုးသိုး ရှိုင်တွေတွေကြီး လုပ်မနေနဲ့’

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြသည်။

‘မင်းသားကလည်း လေယာဉ်ပျံပေါ်က နှုတ်ဆက်တာ ကျနေ

တာပဲ’

အပြောကို မလွတ်ပေ။ ရွာသားတွေက တစ်ယောက်တစ်

ပေါက် ဝေဖန်နေကြသည်။ ကလေးတွေကလည်း တရုန်းရုန်းနဲ့ နောက်
တလိုက်နေသည်။

ကောင်းမြတ်ခိုင် လက်တွေပြရသည်။ ညောင်းမှာစိုး၍ သိန်း
ဝင်းမောင်က ကောင်းမြတ်ခိုင်လက်ကို မပေးနေရ၏။ ထော်လာဂျီ
တတော့ တဘုန်းဘုန်း တဒိုင်းဒိုင်းနှင့်။

လမ်းချိုးအကွေ့တစ်နေရာတွင် ရွာမှ မိန်းမပျိုလေးများစုဝေး၍
မင်းသားအလာကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။ လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့်
ထော်လာဂျီကို ညွှန်ပြနေ၏။

‘ကိုသိန်းဝင်းမောင်ကြီး မင်းသားကို အောက်ချပေးပါဦး’

‘ဟဲ့... နင်တို့က ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်နဲ့’

‘ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ အမှတ်တရ အော်တိုလေး ရေးခိုင်း
လို့ပါ’

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သွက်သွက်လက်လက် ပြော
သည်။ တောစံပယ်ဖြူလေးတွေစို့ မြို့သူတွေလို မဒန်ကြပေ။

‘ကဲ... မင်းသား အောက်ဆင်းပါဦး’

‘ငါ မဆင်းရဲဘူး’

‘အောင်မလေး မင်းသားရယ်၊ မင်းသား မဆင်းရဲတာ ဟောဒီ
ထ ပရိသတ် သိတယ်၊ ချမ်းသာလို့ မင်းသားလုပ်နေတာပေါ့၊ ခဏ
လေးပါ’

ရွာသူတွေထဲမှ ဝတုတ်တုတ် တစ်ယောက်က အသံပြုပြန်နှင့်
အော်သည်။

‘ဆင်းပါကွာ၊ မင်းကလည်း...’

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း မဝံ့မရဲဖြင့် အောက်ဆင်းရဲလေသည်။
ရွာသူတွေက လေးကြောင်းမျဉ်း ဗလာစာအုပ်တွေမှာ လက်မှတ်ထိုး
ခိုင်း၏။

ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ နာမည်ကတော့ လွှတ်ကောင်း
နေ၏။ ကောင်းမြတ်ခိုင်မှာ မျက်နှာပူလွန်း၍ ရွာသူတွေတောင် သေချာ
စေ့စေ့ မကြည့်မိပေ။

‘ကဲ... မယ်မင်းကြီးမတို့ မင်းသားက အနားယူရဦးမယ်၊
မြန်မြန်လုပ်ကြ၊ တစ်ခါတည်းမှပဲ၊ သည်းကိုသည်းလွန်းတယ်’
မနေနိုင် မထိုင်နိုင်သူ အုတ်သားဖိုးယောင်က အငေါ်တူး
သည်။

‘မင်းသား နာမည်လေး မိတ်ဆက်ပါဦး’

‘ကောင်းမြတ်ခိုင်ပါ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်’

အပျိုမလေးတွေက ဝိုင်းမိတ်ဆက်နေကြသည်။ လက်မှတ်
ထိုးပြီးလို့ ထော်လာဂျီပေါ် ပြန်တက်ခါနီး...

‘မင်းသား... မင်းသား... ခဏနေပါဦး’

ရွာသူလေးတစ်ယောက် ပြေးလာသည်။ ထူးဆန်းစွာ သူမ
လက်ထဲတွင် ယောက်မတစ်ချောင်းနှင့်။

ထမင်းအိုးတည်ရင်းတန်းလန်းက ပြေးထွက်လာခြင်းလား။
ရွာသူလေးက ကောင်းမြတ်ခိုင်နား ရောက်တော့ မောနေရဲ့။

‘ကေသီကို လက်မှတ်လေး အမှတ်တမဲ့ ထိုးပေးပါ’

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း ကေသီဆိုသော ရွာသူလေးကို သေချာ
ကြည့်မိသည်။

မျက်နှာမှာလည်း အိုးမည်းအချို့ ပေကျဲနေသည်။

‘ဟင်... ဘာစာရွက်မှလည်း မပါဘူး’

ကေသီက ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

‘မင်းသား စာရွက်လည်း မပါဘူး၊ သင့်တော်မဲ့ တစ်နေရာ
မှာ ထိုးပေးပါနော်’

‘ဗျာ’

‘ဟို ဒီယောင်းမပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေး’

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း သေချာဂရုတစိုက် ကြည့်မိရာ ရွာသူ
မလေးမှာ ပါးကွက်ကျားလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းလှသည်။ ကောင်း
မြတ်ခိုင်လည်း ဆော့ပင်ထုတ်၍ ယောင်းမပေါ်တွင် လက်မှတ်ထိုးပေး
လိုက်၏။

‘ကျေးဇူးပါပဲ ရဲ့ရဲ့နီ’

ကေသီက ယောင်းမလေးကို ကိုင်၍ တရုတ်ဂါရဝပြုသလို
နှုတ်ဆက်သည်။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် ချစ်စရာတစ်မျိုးကောင်းလှ
သဖြင့် ကောင်းမြတ်ခိုင် မင်သက်မိန်းမောသွားစေသည်။

ကောင်မလေးက ယောင်းမလေးကို ကိုင်၍ ခုန်ပေါက်ပြေး
ထွက်သွားသည်။

‘ဟေ့ကောင်... မင်းသားအယောင်ဆောင် ထော်လာဂျီပေါ်’

တတိ၊ တည်းမဲ့အိမ်မရောက်တော့ဘူး၊ အချိန်က မြို့လယ်ခေါင် ဆီမီး
တောက်တဲ့အချိန် ရောက်နေပြီ’

‘အေးပါကွာ၊ မင်းတို့စတဲ့ဇာတ် ငါ ဂီရင်ဂီ မဂီရင် ဂန့်ပဲ’
ကောင်းမြတ်နိုင်လည်း ထော်လာချီပေါ် တက်လိုက်သည်။

အခန်း(၅)

‘အိမ်ကြီးရခိုင် တစ်ခုသို့ ရောက်လေသည်။ ကောင်းမြတ်နိုင်ကို
စောင့်ကြိုနေကြသော ရွာလူကြီးတွေကိုလည်း တွေ့ရသည်။

‘မင်းသားဆိုတာလားဟေ့’

အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က ကွမ်းပလုပ်ပလောင်းဖြင့် ထပြော
သည်။

‘သေချာတာပေါ့ အဘထိန်ရာ’

‘အေးလတည့် ဝမ်းသာလတည့်’

အဘိုးကြီးက ကွမ်းပလုပ်ပလောင်းနဲ့ဆိုတော့ ကွဲအသံနဲ့ တည့်
အသံ ကီးလွှဲနေ၏။

‘မင်းသားကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်’

သိန်းဝင်းမောင်က ချောင်းတစ်ချက်ဟန်၍ တုံးတိတိကော်လံ
ကို မတင်လိုက်၏။

‘ဒါက ရွာရဲ့ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးသန်းဦးပါ’

ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသန်းဦးက နှုတ်ဆက်စကားပြောသည်။

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ မင်းသားလိုတာရှိရင် ပြော
နော်၊ ဦးကတော့ ရပ်ရေးရွာရေးကိစ္စတွေနဲ့ အမြဲလုံးပန်းနေရတာ၊
ဦး အဘိုးဆိုရင် ဂျပန်ခေတ်က...’

‘ကိုသန်းဦး လိုရင်းလေးတော့ ထိအောင်ပို့လေဗျာ၊ ကျန်တာ
တွေ ဘေးမှ ဘေးမှ’

ကွမ်းဝါးနေသော အဘိုးကြီးက ပြောသည်။

‘မင်းသား ဒါကတော့ အဘထိန်တဲ့၊ ရွာရဲ့ဒီဝကကြီးပေါ့’

‘သေချာလတည့်၊ မြို့က ဆရာဝန်တွေလို ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်း
တော့ မဖွင့်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆေးကုမှားလို့ သေတဲ့လူနာတော့ မရှိ
သေးဘူး’ -

‘ဒီဘက်ကတော့ ရွာရဲ့ကျောင်းဆရာလေး ကိုကျော်ဦးပါ’

ကျောင်းဆရာလေးက ခေါင်းညှိတ်အသိအမှတ်ပြုသည်။
ကောင်းမြတ်ခိုင်ကတော့ တစ်ရွာလုံးက သူ့အား မင်းသားအစစ်ထင်လေ
အနေရ အထိုင်ရကြပ်တည်းလေပဲ။

သကောင့်သား သိန်းဝင်းမောင်နှင့် အုတ်သားဖိုးယောင်တို့ရဲ့
မုသားသုံးစနက်တွေကြောင့်ပင်။ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ တက်ပါက
ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာမှုနှင့် အမှုရင်ဆိုင်ရဖွယ်ရှိသည်။

‘မင်းသား... ရေမိုးချိုးပြီး အေးအေးဆေးဆေး နားပါဦး’

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ပေးရန် သိန်းဝင်းမောင်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

တို့ကို ပြော၏။ သိန်းဝင်းမောင်နှင့် ဖိုးယောင်လည်း ကောင်းမြတ်ခိုင်
အိပ်ရမည့် နေရာသို့ လိုက်ပို့သည်။ သိန်းဝင်းမောင်က...

‘ငါ့သူငယ်ချင်းကတော့ ရှယ်ပဲ၊ ဥက္ကဋ္ဌက တော်ရုံတန်ရုံ
ရွာထိုလာတဲ့ ဧည့်သည်ကို မျက်နှာသာမပေးဘူး၊ မင်းကတော့ မျက်နှာ
ကို နေတာပဲ၊ ငါတို့လည်း မင်းမျက်နှာကြောင့် နာမည်ကောင်းရ
တာ၊ အရင်ဆို ဥက္ကဋ္ဌ ထိတ်တုံးနဲ့ ငါတို့ခြေထောက် လွတ်ကိုမလွတ်
ဘူး’

ဖိုးယောင်ကလည်း ဝမ်းသာအားရ ထောက်ခံသည်။

‘သေချာတာပေါ့၊ သိန်းဝင်းရာ’

‘ဘာပဲပြောပြော အုတ်သားရေ၊ ငါတို့ကတော့ မင်းသားရဲ့
ကိုယ်ရံတော်တွေ ဖြစ်သွားပြီ၊ ထပ်ကြပ်မကွာ စောင့်ရှောက်ရတော့
မယ်’

‘ဟိ... ဟိ... ဟုတ်ပါ’

နှစ်ယောက်သားက အတိုင်အဖောက်ကို ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်
ညီနေကြသည်။ ရှေ့ဆက်လျှောက် ဘာတွေဖြစ်ပျက်ဦးမှန်းမသိ။

အိပ်ရမဲ့ နေရာကလည်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိလှပြီး အား
လုံး ပြီးပြည့်စုံနေသည်။ သိန်းဝင်းမောင်တို့က သူနဲ့အတူ ယောယောင်
အိပ်ရန် နေရာရလေပြီ။ ကောင်းမြတ်ခိုင်မှာ ခရီးပန်းလာသဖြင့် ခြေပစ်
လက်ပစ် အနားယူလေသည်။

‘ဟေ့ကောင်... ဖိမ်ယစ်မနေနဲ့၊ ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားပဲ
ချော၊ ပြီးရင် ထမင်းစားမယ်၊ စားပြီးရင် ရွာထဲလျှောက်လှည့်ကြမယ်’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘ရွာထဲ မှောင်မှောင်မည်းမည်းနဲ့ကွာ’

‘ဟ... မင်းထင်လို့၊ ရွာမှာက မီးစက်တွေ ကိုယ်စီနဲ့လင်း ထိန်နေကြပြီ၊ အရင် ကိုလိုနီခေတ်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး’

‘တကယ်လား’

- ကောင်းမြတ်ခိုင် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

‘သေချာတာပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါတို့ရွာမှာ ဘာလုပ်လုပ် ရနေပြီ၊ ဗြူတီပါလာရှိတယ်၊ စီးတီးမတ် ရှိတယ်၊ ဘောလုံးပွဲကြည့် ချင်ရင် စလောင်းရှိတယ်၊ နောက်ပြီး အနှိပ်ခန်းလည်းရှိတယ်’

‘ဟာ... တရားဝင် ဟုတ်လို့လား’

‘ဟုတ်တာပေါ့ကွ၊ အနှိပ်ဆရာ ဦးအေးခိုင်က သမားတော် အသိအမှတ်ပြု ဘွဲ့ရထားတာ’

‘အကောင်းမှတ်လို့’

‘သူ့သမီးလေးတွေက အချောလေးတွေနော်’

‘သူတို့က နှိပ်တတ်လို့လား’

‘ခြေမလေးတော့ ချိုး၊ အာ... မင်းကလည်းကွာ’

‘ကောင်းမြတ်ခိုင်က စိတ်ပါလှစွာ မေးသည်။ အုတ်သား ဖိုးယောင်ကလည်း

‘ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ မင်းသားရယ်၊ နိုက်ကလပ်တောင် ရှိ သေး’

‘ဟေ... ဟုတ်လို့လား’

‘ရွာတောင်ပိုင်းက ဦးဝင်းသိန်း ကြက်ခြံက အကောင်တစ်ရာ လောက်ရှိတယ်၊ လူရွာတော်တွေ ပြက်သလိုပေါ့’

‘ငါတို့ကလည်း ညဘက်ကြက်ခိုးနေကျဆိုတော့ ဟိ... ဟိ၊ နိုက်ကလပ်လို့ နာမည်ပေးထားတာ၊ ဦးဝင်းသိန်းကလည်း ကြက် ခေါင်းဆိတ်မခံ’

‘ဘာလဲ၊ နဖူးပြောင်နေလို့လား’

ကောင်းမြတ်ခိုင်ကလည်း အရွန်းပြန်ဖောက်သည်။

‘နောက်ကော ဘာတွေရှိသေးလဲ’

‘ရွာမြောက်ပိုင်းမှာ Sky Beer စစ်စစ် ရနိုင်တဲ့ တပင်ရွှေထီး ကြိုက်လစ်ကာ ပင်ကျရှိတယ်၊ ရွာလယ်ခေါင်မှာ ပရိဂျက်တာနဲ့ပြတ် ဂွီဒီယိုရှိတယ်’

‘ထင်ရက်စရာ မရှိအောင် ဇနပုဒ် မဆန်လှချေလား’

အုတ်သားနှင့် သိန်းဝင်းမောင်တို့ ပြုံးစိစိမျက်နှာပေး လုပ်နေ ကြသည်။

‘သူငယ်ချင်းတို့ ရွာထဲဝေရအောင် ရေချိုးရအောင်’

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း ခြုံပြကို မေ့ချင်လှပြီမို့ ကျေးလက် သဘာဝကို ခံစားချင်လှသည်။ ရေတွင်းမှာ ရေသွားချိုးတော့ တွင်းရေ က အေးမြလှသည်။ ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ ဥက္ကဋ္ဌက ထမင်းစားရအောင် လူလွှတ်ခေါ်ခိုင်းသည်။

ထမင်းပိုင်းမှာ ဟင်းတွေက နရသီဟပတေ့မင်း ပွဲတော်ဘည် ထားသလား မှတ်ရသည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း ရန်ကုန်တစ်ခဲြင်

၅၆

ချစ်များရှင်

ထမင်းဆိုင်မှာ ဘဲဥနဲ့ ညားနေတာမို့ ဟင်းကောင်းတွေကို ခုံခုံမင်မင် မတွယ်ရတာ အချိန်ကြာလှချေသည်။ ငတ်ငတ်နှင့် အတိုးချသွပ်ရ တော့မည်။

‘မင်းသား စားနော်၊ အားမနာနဲ့၊ လိုတာရှိရင် ပြော’

အစားကောင်းစားရလျှင် ချစ်ရသူကို သတိရတတ်သော်လည်း အခု ချစ်ရသူ တမင်တကာရှောင်ခွာ မပြေးခင် အပ်နှင်းခဲ့သော ဇွန်းခက်ရင်းတစ်စုံသာ သတိရနေမိသည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင် ထမင်းစား ရန် ဟန်အပြင်...

‘ခဏနေဦး’

ဥက္ကဋ္ဌက လက်ကာပြသည်။ ဘာလဲမသိ။

‘ဖိုးယောင် မင်းသား မစားခင် မင်းဟင်းတစ်ခွက်စီကို အရင် မြည်းကြည့်စမ်း၊ သေသေချာချာမြည်း’

‘ဟုတ်ကဲ့ အဖေအုတ်’

‘ဟိုကောင် သိန်းဝင်းမောင်က မင်းသား ဘာလိုသလဲမေး၊ အပေါ့အင် အလေးအပင် သေချာမေး’

ပညာရှိဆန်ဆန် နှိပ်နေသလားမသိ။ ဗိုက်က တကြွတ်ကြွတ် ဒီဂျေပွတ်နေပြီ။

ဟင်းအမယ်တွေကို ဘေးလူတွေက မြည်းဦးမည်။

‘ကြက်သားဟင်းက ပေါ့ရွတ်ရွတ်၊ အမဲသားဟင်းက ငံတန် တန်၊ ဝက်သားက သိပ်မနူး၊ တမာဖူးတို့စရာက မကျက်တကျက်၊ ပဲကြီးခွက်က ချိုရရ၊ အပိုကဲကဲ ငန်နေတာက ဟင်းချို၊ ငါးပိရည်ကျို

ဖိုးလပြည့်စာပေ

က နည်းနည်းစပ်ရှိန်းရှိန်း၊ အစိမ်းကြော် ပလိန်းက အရသာပေါ့နေ ပါတယ်’

သိန်းဝင်းမောင်က ဖိုးယောင်ရွတ်သမျှကို မှတ်၍ ကောင်း မြတ်ခိုင်အား ငံတဲဟင်း ပေါ့အောင်လုပ်၊ ပေါ့တဲဟင်း ငံအောင်ထည့်၊ စပ်တဲဟင်း အချိုစွက်၊ ချိုတဲဟင်း အစပ်ကဲနဲ့ အချိန်တော်တော် ပေးလိုက်ရသည်။

ဧည့်သည်မို့ အားမနာလျှင် နောက်နေ့ငတ်ဖွယ်ကိန်း မြင် သည်။ သူတို့ဟင်းစစ်ဆေးရေးဝင်ပြီးမှ စားတော်ခေါ်ရသည်။ စား ကောင်းကောင်းနှင့် တွယ်လိုက်သည်မှာ သုံးပန်းကန်ချောသွားသည်။

‘မိန်းမရေ... မင်းသားကတော့ စားကောင်းတယ် ထင်ပါရဲ့၊ စားလိုက်တာဟ၊ ဇူဇူကကို ဘာမှမကျွေးဘဲ ရမန်ကြီးတစ်ပတ်ချုပ် ထားပြီး ပြန်လွှတ်တာနဲ့ ဖိစားသလိုပဲ’

ဥက္ကဋ္ဌကလည်း ဥပမာပေးကောင်းလိုက်ပုံများ။ စားပြီးသား တောင် အူလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် ဒက်စတော့တွေ အုပ်ကုန်သည်။

‘ဟေ့... မိန်းမ ကျန်နေတဲ့ အရိုးအရင်းလေးတွေကို မင်းသား ခွေးကို ကျွေးလိုက်’

‘ဗျာ’

ဖိုးယောင်က ခေါင်းကုတ်၍ ဝင်ရှင်းရသည်။

‘ဟာ... အဖေကလည်း စကားကို ရှင်းအောင်ပြောပါ၊ ကျွန်တော့်ခွေးလို့ ပြောလည်း ရပါတယ်၊ ခုတော့ စကားတွေက ဆက်ကုန်ပြီ’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကောင်းမြတ်နိုင်လည်း ထမင်းဝိုင်းက မာရသွန် ပြေးချင်စိတ်
တောင် ပေါက်သွားသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ ညဘက် ရွာထဲလမ်းလျှောက်ထွက်ကြ
သည်။ ရွာလမ်းမသည် လရောင်နှင့် မီးရောင် နှစ်ရောင်စပ်ဖွေးနေ၏။

‘ဒေါင်ထိုင်ရအောင်’

ရွာလယ်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သွားကြသည်။ အရင်ဆို
ရွာတွေက အမှောင်သန်းတာနဲ့ မီးခွက်မှုတ် အိပ်စက်ကြ၏။ အခု
ရွာသားတွေ ခေတ်မှီကုန်ကြပြီ။ ဒေါင်ဆိုင်တွင် လူအပြည့်။ ဆိုင်က
လည်း မီးရောင်တဝင်းဝင်းနှင့်။ ဆိုင်နာမည်ကတော့ တစ်မျိုးကြီး။
အူကြီးနီတဲ့။

‘သိန်းဝင်းမောင်... မင်း ဆိုင်နာမည်ကလည်း ပေးစရာ
ရှားလို့’

‘အေး... မင်းတို့မြို့မှာ ဒေါင်ဆိုင်တွေက မန်ယူ၊ လီဗာပူး
အာဆင်နယ်၊ ချယ်လ်ဆီး နာမည်တွေ ပေးကြတယ်လေ၊ ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်
ကလည်း ခေသူမဟုတ်ဘူး၊ မြို့က ဘောလုံးအသင်းတွေ နာမည်မျိုး
ပေးတာ၊ ဟိုဘောလုံးအသင်း နာမည်ကိုပေးတာ၊ ဘာလဲ အူဒီးနီး၊
အဲ ဒါပေမဲ့ အပြောမတတ် ဆဲသလို အရေးမတတ်တော့ ကွဲသလိုဖြစ်
နေတယ်၊ ပေါချောင်ကောင်းဆိုင်းဘုတ်ရေးဆရာက တလွဲရေးသွား
တာ’

ဪ... ဒီဆိုင်နဲ့မှပဲ အူဒီးနီးကနေ အူကြီးနီ ဖြစ်ရတယ်လို့။

‘ရွာမှာလည်း ဘောလုံး ဝါသနာအိုးတွေပဲ၊ ရွာရှေ့ဘက်

ကိုတုတ်ဆိုရင် စတုတ်စီးတီးကို အားကျလို့ ငတုတ်ဆီးသီး လုပ်ဆေး
တာ၊ သူက ဇီးခြံစိုက်တယ်လေ၊ တစ်ခါကလည်း မိန်းမတွေပါ
ဘောပွဲအားပေးကြတာ၊ ဒေါ်စန္ဒာဆိုတဲ့ မုဆိုးမကြီး ရှေ့ဆုံးကထိုင်
ကြည့်တာ အားပေးလွန်ပြီး ပက်လက်လဲကျသွားတယ်၊ သူအားပေးတဲ့
အသင်းက ချက်ချင်းနာမည်ပြောင်းသွားတယ်၊ ဆန်းဒါးလန်းကနေ
စန္ဒာလန်ဖြစ်သွားရော’

‘ပေါက်ပေါက်ရှာရှာကွာ’

ကောင်းမြတ်နိုင် သဘောကျ၍ အသံထွက်အောင် ရယ်မိ
သည်။ ဒါနဲ့ပဲ သုံးယောက်သား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာကြ
သည်။

ဆိုင်လေးက အပြင်အဆင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိပါသည်။
သူတို့ လာစဉ် ဘောလုံးပွဲ ပြနေပြီ။ ပြပြီးခဲ့သော ဘောလုံးပွဲကို
ထပ်ပြသခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုင်ရှင်က ကောင်တာမှ ထ၍ကြိုဆိုသည်။

‘ဟာ... မင်းသား ပါလာတယ်ဟေ့’

အဲဒီလို အော်လိုက်တော့ စားပွဲထိုး သုံးလေးယောက်လောက်
စုဖြုံရောက်လာသည်။ ဘာသောက်မလဲ မမေးဘဲ ကောင်းမြတ်နိုင်ကို
ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ မင်းသား ဘာသောက်မလဲ မေးလေကွာ’

အဲဒီကျမှ စားပွဲထိုးတွေက ဝိုင်းမေးကြသည်။ ကောင်းမြတ်နိုင်
လည်း ရှယ်ပုံမှန်တစ်ခွက် မှာလိုက်သည်။ သိန်းဝင်းမောင်နှင့် သုံး
ယောက်က မြှောက်ကြွကြွဖြင့် ကောင်တာသို့ သွား၍...

‘ဦးနီ မင်းသားအတွက် ငြိငြင်စရာတွေ မဖြစ်ချင်ဘူးနော်၊ ခင်ဗျားတို့ ဇာတ်ငတ်နေတာ ကြာပြီပဲ၊ မင်းသားက စိတ်ညစ်ရင် လှည့်ပြန်သွားမှာနော်’

‘စိတ်ချပါ၊ မင်းသား မဲ့တစ်ပေါက် မွေးညှင်းတစ်ပင် အငြိ အစွန်းမခံစေရပါဘူး၊ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်’

‘စိတ်ချပါရစေ ဦးနီ၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် ထုံးစံအတိုင်းပဲ ပေး’

ဖိုးယောင်တို့ ခပ်တည်တည်နှင့် ဝိုင်းမှာပြန်ထိုင်နေသည်။ ရွာသားတွေက ဘောလုံးပွဲဘက် အာရုံမရောက်တော့ဘဲ မင်းသား ဘက် အာရုံကျသွားသည်။ စူးစမ်းစပ်စုချင်စိတ်တွေ တပြုံတခေါင်း နှင့်။ မင်းသားထက် ဘေးမှ ကိုယ်ရံတော်တွေ မျက်နှာကို ကြည့်နေရ သည်။ ဖိုးယောင်က...

‘မင်းသား အနားယူချိန်မှာ ဘယ်သူမှ မိတ်မဆက်ပါနဲ့ဦး၊ မင်းသားက ဒီနှစ်မှ ဇာတ်အဖွဲ့ထဲ အသစ်ဝင်လာမှာမို့ ရှက်တတ်ပါ တယ်’

ရွာသားအချို့ ပွစိ ပွစိ ပြောကုန်ကြသည်။ သိန်းဝင်းမောင်က ‘မင်း နည်းနည်းပါးပါး တော်ကီလေးဘာလေး လွှတ်ဦး’ ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း မတတ်သာဘဲ သင်ပေးတဲ့အတိုင်း ပြောရချေပြီ။

‘အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီနှစ်မှ မင်းသားအဖြစ်နဲ့ ကပြမဲ့သူပါ၊ တစ်ရွာလုံးကိုလည်း ခင်တတ်ပါတယ်၊

ဒီရွာမှာ ခတ္တခဏ လာလည်ရတာလည်း ဝမ်းသာပါတယ်၊ ရွာထဲ က အေးချမ်းပါတယ်’

‘မင်းကလည်း ရွာကအေးချမ်းတယ်ဆိုတော့ ဖော်ရင် သူရဲနဲ့ တွေ့ပဲ မရှိသလိုလိုနဲ့’

သိန်းဝင်းမောင်က ဝင်ဖောက်သည်။

‘မင်းသား ရောက်နေတာလား’

အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ဝင်လာသူ အသက်ကြီးဝိုင်းတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဖိုးယောင်က ကောင်းမြတ်ခိုင် နားကပ်ပြောသည်။

‘မင်းသား ဒါက ရွာရဲ့ဒိုက်ထုတ်ကြီး ဟိုယောင်ယောင် ဒီ ယောင်ယောင် ဦးသာနုဆိုတာပဲ၊ သူက စကားပြောရင် စကားပုံတွေ သိပ်ပါတာ’

‘ဘယ်လိုကြီးတုန်း’

ဦးသာနုဆိုသူကြီး သူတို့ဝိုင်းထဲ ဝင်ထိုင်နေသည်။ သိုင်း လောကမှာ သိုင်းသမားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆုံသလိုမျိုး။

‘မင်းသားလားကွဲ့၊ လူချောလူခန့်လေးပဲ၊ အပြောချိုမဲ့ သဘောလေးပဲ၊ ဦးက စကားအရာမှာ တစ်ရွာလုံး စံထားရတဲ့ဦးသာနု ပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့ဆီမှာ တစ်ရွာလုံး ဆန်ထားရတာက သူ့မှာ ပိုဒေါင်အလွတ်တွေရှိလို့’

သိန်းဝင်းမောင်က ဝင်ညှောင့်သည်။

‘အဲဒါပြောတာပေါ့၊ စကားကောင်းပြောနေရင် ဝင်ဖောက် ပြီး ဒီမှာ မင်းသား နှုတ်တစ်ရာ စာတစ်လုံးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်သိသလား’

‘သိတာပေါ့၊ မြို့က Live Show ပွဲတွေကို ပြောတာပါ။ အဆိုတော်က စာတစ်လုံးလောက် ရွတ်ပြရင် ပရိသတ်နှုတ်တစ်ရာ လောက်က လိုက်ဆိုကြပါတယ်’

ကောင်းမြတ်ခိုင်က ဘုမသိ ဘမသိ ပုံစံနှင့် ဟာသလုပ် သည်။

‘အာ... မင်းကလည်း ငါပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က သပ်သပ်ပါ၊ စကားဆိုတာ ပြောတိုင်း မကောင်းဘူး၊ ဇနီးမယား သမီးသားတို့ စကား တစ်ခွန်း ပျားတစ်ခွန်းသို့ ရည်ညွှန်းလိုရာ ကိုယ့်လိုပါအောင် ချီသာသိမ်မွေ့ ပြောနိုင်ရမယ်၊ စကားဆိုငြား တမာခါးနယ် စားမိမြို့မိ ကိုယ်မခိုသို့ ကြားသိသူလည်း ကိုယ့်ပုံနည်းတတ်တယ်’

‘ဟာ... သိပ်မှန်တာပေါ့ ဦးသာနုရာ၊ တစ်ခါတလေ ပျား ရည်လေးတစ်ခွန်းလျက်မိရင် ငယ်သံပါအောင် ချောင်းဆိုတတ်သလို တမာခါးခါး သက်သက်လေး တို့စားမိပြန်တော့လည်း ခံတွင်းတွေ ထမင်းမြိန်တတ်ပြီး အခါးဓာတ်ဟာ ကျန်းမာရေး အလွန်ကောင်း ပဲ’

သိန်းဝင်းမောင်က လမ်းကြောင်းတလွဲကြီးကို ပြောင်း၍တွယ် လိုက်သည်။

‘မင်းတို့ကောင်တွေနား စကားပြောရတာ ကျွဲပါးစောင်းတီး သလိုပဲကွာ၊ ထိုင်းစကားပုံမှာဆိုရင် နွားနားတယောထိုး၊ တရုတ်စကား

ပုံမှာတော့ ကျွဲပါးပလွေမှုတ်၊ မွန်စကားပုံအရဆိုရင် နွားနားထုပ်စောင်း တီး၊ ဝေးတဲ့ကောင်တွေ’

‘ကျန်သေးတယ် ဦးကြီးရဲ့၊ ကိုးရီးယားစကားပုံမှာဆိုရင် ခွေးနား ဒီဂျေပွတ်၊ အင်္ဂလိပ်စကားပုံမှာဆိုရင် ကြောင်နားဘာကျာမှုတ် ရှိသေးတယ်’

‘ဟေ့ကောင်တွေ ငါ စကားအကောင်းပြောနေတာနော်’

‘လူကလည်း အကောင်းကြီးပဲ ရှိသေးတာပဲနော်’

သိန်းဝင်းမောင်နှင့် ဖိုးယောင် ဘယ်ထိန်းညာထိန်းရင်း ဦးသာ နုကို ဖဲ့နေကြ၏။

‘မင်းတို့ကွာ၊ စကားမှာ ယဉ်ကျေးသော စကားကို ပြောရ တယ်ကွာ၊ ချိုသာသော စကားက နှုတ်အမူအရာနဲ့ သံနေသံထားဟန် ပါဝင်ရတယ်၊ ထောင်တန်တဲ့စကား ရယ်ပေါ့ဆိုသလိုမျိုးတွေ မလုပ်ရ ဘူး၊ ရိုးပြတဲ့ စကားလုံးကို အဓိပ္ပာယ်လေးနက်မှု မကွာခြားစေဘဲ ယဉ်ကျေးတဲ့ ဝေါဟာရနဲ့ ရွေးချယ်သုံးနှုန်းတတ်ရတယ်၊ စာပေအရေး အဖွဲ့မှာ စကားအသုံးအနှုန်းရင့်သီးရင် ဂါမ္မဒေါသသင့်တယ်’

‘အဲဒါ သေချာတယ် ဦးသာနု၊ ရွာနောက်ထိပ်က ဦးဝင်းနိုင် ဆိုရင် ဂမ္မာဒေါသတော်တော်သင့်တယ်’

‘ဒီလူက စကားပြော မချိုသာဘူးပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ခြံထဲက ဂန္ဓမာပန်းတွေ လူခိုးသွားရင် တစ် ရွာလုံး မိုးမွန်အောင် ဆဲရေးတိုင်းထွာတဲ့သူ’

‘ဟကောင်... မင်းကလည်း ဂန္ဓမာနဲ့ ဂမ္မာ လွဲနေပြီ’

ဦးသာနုလည်း တစ်ဘက်ကို ရှင်းရတာက တစ်လုပ်။

‘စကားကြောင့် ကောလဟာလတွေ ဖြစ်တတ်သေးတယ်
နော်၊ ကောလဟာလဆိုတာ ပါဠိက ဆင်းသက်လာတာပဲ။ အုတ်အုတ်
ထွတ်ထွတ်အသံလို့လည်း အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ မင်းတို့ ကြားဖူးပါ
တယ်။ ထန်းသစ်တော် ဥသျှစ်သီးကြွေကျလာတာကို မိုးပြိုပြို အမှတ်နဲ့
ထွတ်ပြေးတဲ့ ယုန်သူငယ်လေ၊ သရေခေတ္တရာပြည် ပျက်ရတာ ဘာ
ကြောင့်လဲ သိသလား’

‘အလှည့်ကျ မီးစနစ် မရှိလို့လား’

‘သရေခေတ္တရာ ပြည်ပျက်ရတာ စကောလွင့်လာတာကို
တစ်ဆင့်စကားပွားပြီး ငါစကောတပ်ကြီးလာပြီအထင်နဲ့ လူတွေ ဖရိဖရ
ဖြစ်တုန့်ကြတာလေ’

‘ဪ... စကောလေးတစ်ချပ်နဲ့’

ကောင်းမြတ်ခိုင်တော့ နားတွေလည်း အူနေပြီ။ ထပြေးရင်
လည်းစကောင်း။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

ဟိုနှစ်တောင်ကလည်း ချက်ချင်းကို စကားအမျိုးမျိုးပြောင်း
ပြီး အတိုးကြီးကို ဘယ်တပြန်ညာတပြန် သံယောင်လိုက်နေကြသည်။

‘မင်းသား မပြန်သေးဘူးလား’

ချိုသာသာ စကားသံလေးကို တမူထူးခြားစွာ ကြားလိုက်ရ
သည်။

‘ဪ’

ကောင်းမြတ်ခိုင်ကို ချိုသာစွာ ပြောသူက ညနေက တွေ့ရ

သော ယောင်းမလေးပေါ် လက်မှတ်ထိုးခိုင်းသည့် ကောင်မလေးဖြစ်
နေသည်။

သနပ်ခါးရနံ့လေးက သင်းထုံနေသည်။

‘မင်းသား အခု ဘယ်မှာတည်းလဲ’

‘ဥက္ကဋ္ဌ အိမ်မှာပါ။ အဓိက ဘယ်မှာနေတာလဲ’

‘ရွာတောင်ပိုင်းမှာလေ၊ အခု အော့နဲ့ လက်ဖက်ရည် လာဝယ်
တာ’

‘ဪ’

ကောင်မလေးက ချစ်စဖွယ်လေး ပြုံး၍ ရပ်နေသည်။ ဟို
ဘက်က စကားဝိုင်းက လေကြောမပြတ်သေး။

‘ဟာ... ဟိုမှာ အဖေလာနေပြီ၊ မင်းသား ပွဲကျမှ တွေ့မယ်
နော်’

ကောင်မလေးက ဆိုင်ထဲဝင်လာသော လူကြီးကို လက်ညှိုး
ထိုး၍ ပြောသည်။ ထိုလူကြီးက မျက်နှာထား စူပာပုပ်နှင့် ဆိုင်ထဲဝင်
လာသည်။

‘ဟာ... ဒီလူကြီး မျက်နှာကို ငါ တစ်နေရာရာမှာ ရင်းရင်း
နီးနီး တွေ့ဖူးသလိုပဲ၊ ဘယ်သူများလဲ’

ကောင်းမြတ်ခိုင် သေချာဆက်စပ် တွေးကြည့်သော် ရေးရေး
ပေါ်လာသည်။

‘ဟာ... ကားပေါ်မှာ ကြက်ပိုင်ရင် အဘိုးကြီးပဲ’

မှတ်မိပါပြီ။ စပါးပွဲစားနှင့်အတူ တောထဲဝင်ပြီး နေပါသေး

သော ကြက်ကို လိုက်ဖမ်းသူ ဘိုးတော်ကြီး။ ကောင်းမြတ်နိုင်လည်း

သူ့ကို မမှတ်မိစေရန် ခပ်လျှိုလျှိုလေး နေနေရသည်။

ဘာတွေများ မျက်ခုံးတွေ လှုပ်ဦးမလဲ။

*

အခန်း(၆)

BURMESE
CLASSIC

‘မင်းသား... မင်းတော့ ကေသီမကို ကြွေးနေပြီ ထင်တယ်’

‘တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကွာ ထိပ်တိုက်တွေပဲ ဆုံနေတာကိုး’

‘သူ့အဖေကြီးက အော့ကြောလန်ကြီးနော်၊ တစ်ရွာလုံးနဲ့လည်း

မတည့်ဘူး’

‘ဘာပဲပြောပြောကွာ၊ သမီးဖြစ်သူကို မြင်ရတာတော့ ငြိမ်းချမ်းတယ်’

ကောင်းမြတ်နိုင်က ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြောသည်။

သိန်းဝင်းမောင်တို့ ခေါ်ဆောင်ရာ ပင်ကျလစ်ကာစစ်စစ်ရသည့် ထန်းတောသို့ ရောက်နေပြီ။ ဆူဖြိုးလှသော လယ်ကြွက်သားကင်နှင့် ဂျမ်းခနဲ ဝါးရင်းမြည်သော ပဲလှော်တို့က ထန်းရည်ရဲ့ ငြိမ်မူးမူးအရသာကို ပဲ့ထိန်းပေးနေသည်။ မြို့မှာဆိုရင် ယမကာများက အတုအပတွေ ပေါ်လှချေသည်။ ထန်းရည်ဟု ညာရောင်းကာတွေက

လည်း ရိုးအိနေပြီ။ ထန်းတောမှာက လူရှင်းနေသဖြင့် သုံးယောက်သား ရီဝေဝေနဲ့ တိုင်ပင်ကုန်ကြ၏။

‘မင်းတို့နှစ်ကောင် ဟိုအဘိုးကြီး ကားပေါ်က ကိစ္စတွေကို လျှောက်မဖြေကြနဲ့နော်၊ ဒီကိစ္စကို မသိသလိုဘဲ နေကြတော့’

‘စိတ်ချပါကွာ၊ မင်းယောက္ခမတော်ရမဲ့သူကို ငါတို့ လက်ဖျား နဲ့တောင် မတို့မထိဝံ့ပေါင်၊ မင်းစိတ်ကူးမလွဲနဲ့နော်၊ ကေသီမက တစ် ရွာလုံးမှာ ရုပ်အချောဆုံး မဟုတ်ပေမဲ့ ရိုးသားတယ်၊ ထုံအတယ်၊ ဗီဇာ စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်တယ်၊ ရှေးရိုးစွဲ ကောင်မလေး ကွ’

‘ဒီရွာမှာ ကွမ်းတောင်ကိုင် ယန်းတောင်ကိုင်တွေ မရှိဘူးလား’

‘ရှိပါ၊ အထာကိုင်ပြီး ကိုရိုးယားရူး ရူးနေတာ၊ စိတ်ကြီးဝင် ဘဝင်ကိုင် ဘဝင်ဖြင့် ဝင်သုံးဝင်နဲ့ နေနေတာ၊ သူတို့က ရွာနားကမြက် ရွာနားမစားဘူး၊ မနစ်က ရှင်ပြုပြန်တစ်ခုမှာ ဆံပင်အကြကောက်တွေနဲ့ ငှက်သိုက်ပုံစံတွေ ထွင်လာတာ၊ အဲဒီရှင်ပြုပြန်လေးကို တိုးရစ်တွေပါလာ ကြတော့ အရှက်ကွဲတာပေါ့၊ မြန်မာ့ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု ကိုယ်စားမပြု သလို ဖြစ်သွားတော့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ဒေါတော်တော်ပွသွားတာ’

‘ဒီလိုတွေတောင် ဖြစ်ကုန်ကြပြီလား’

‘အမလေး ဖြစ်သမျှ တစ်ဘက်ကမ်းတောင်လွန်သေး၊ အခု မင်းကို မင်းသားလို့ ကြေညာထားတာတောင် ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ ရှိတယ် လို့ မထင်ဘူး၊ တကယ့်ရွာသူစစ်စစ်လေးတွေလည်း ရှိပါတယ်’

‘အဲဒါ အရေးမကြီးဘူး ကိုယ်လူတို့၊ ငါ မင်းသား မဟုတ်မှန်း သိရင် တစ်ရွာလုံးက ပြဿနာ ရှာမှာနော်၊ နောက်ပြီး ကေသီကလည်း အသားကုန် မုန်းတီးစွဲရှာစက်ဆုပ်သွားမယ်နော်’

‘ဒီကိစ္စ ငါ့တာဝန်ထားစမ်းပါ’

သိန်းဝင်းမောင်က အာမခံပေးသည်။

‘မင်းကို ငါတို့ မင်းသားလို့ ကြေညာထားတာ အကြောင်း ရှိတယ်၊ အခု တို့ရွာဘုရားပွဲမှာလာမဲ့ မင်းသားက ဘယ်သူမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ဘယ်ဇာတ်လာမှာလဲ မသိဘူး၊ နီးလာရင် ဇာတ်အဖွဲ့ကို ငါတို့က မြို့တက်သွားငှားရမှာ၊ ဒီတော့...’

‘ဒီတော့ ဘာတွေဆက်ကြစည်ကြမှာလဲ’

‘မြို့က ဇာတ်အဖွဲ့နဲ့ ညှိပြီး မင်းကို စီစဉ်ပေးမှာပေါ့၊ ဇာတ် ဆရာက မင်းနောက်တစ်ရွာပွဲကျမှ ကလို့ပြောအောင် ငါတို့လုပ်ပေး မယ်၊ ဘာမှမပူနဲ့၊ မင်းလည်း ဘုရားပွဲပြီးရင် ဇာတ်အဖွဲ့နဲ့ ရောယောင် ပြီး ပြန်ပေါ့ကွာ၊ အချိန်ကိုက်လေးပဲ’

‘ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဟုတ်ပေးသားပဲ’

ကောင်းမြတ်ခိုင် သက်ပြင်းချရတော့သည်။ ဟိုနှစ်ကောင် အကြံအစည်တွေက တော်တော်ထောင့်စေလှသည်။ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာ က ဘယ်လိုစေစား ဖန်တီးမလဲ မသိပေ။

‘ကေသီက အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုလား’

‘အဘွားကြီးကတော့ ဆုံးသွားတာ ကြာပြီ၊ ဂူတောင်ရွာထိပ်

က သင်္ချိုင်းမှာ ရှိသေး၊ ကေသီက တစ်ဦးတည်းသော သမီးကွ၊
အစ်ကိုတွေ မောင်တွေ မရှိဘူး’

‘ရွာထဲမှာ ကေသီကို ကြိုက်တဲ့သူ မရှိဘူးလား’

‘သေချာသလောက် စစ်တမ်းကောက်ကြည့်ရင် မရှိဘူးကွ၊
ကေသီရဲ့ အနေအထိုင်ကြောင့်လည်းပါတယ်၊ ထုံအအ ကိစ္စတွေလည်း
ပါတယ်၊ နောက်ပြီး သူ့အဖေ ဦးလှထွန်းကြီးကြောင့်လည်း ပါတယ်’

‘အဘိုးကြီးကတော့ သမီးကို သိပ်ချစ်မှာပဲနော်’

‘မျက်စိအောက်ကကို အပျောက်မခံဘူး’

ဖိုးယောင်က တိတိကျကျ ပြောရာ ကောင်းမြတ်ခိုင် စိတ်
ဓာတ်အထွေးလိုက် ကျသွားသည်။ ကြိုးစားရှုန်းကန်ပြီးမှ အချစ်တစ်ခု
ကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ရရှိနိုင်မှာဆိုရင်တော့ တလွဲတချော်တွေ
တစောင်းကြီးတွေ မဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးလေပြီ။ လာမဲ့ဘေး ပြေးတွေ့ရုံ
ပဲ ရှိတော့မည်။

‘ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ၊ မင်း ဘေးနားမှာ ငါရော
ဖိုးယောင်ပါ အမြဲတမ်းအသင့်ရှိပါတယ်၊ မင်း ရွာအပြန်လက်ဆောင်ကံ
ကြီးကြီးမားမား ထွေထွေထူးထူး မလိုဘူး၊ နှလုံးသားတစ်ခုပဲ တမြတ်
တနိုးသယ်ဆောင်ရမှာ’

‘ရထားစီးရင်လည်း တန်ဆာခမပေးရဘူး’

‘မင်းတို့ ပြောတာ ငါ ပိုအားတက်လာသလိုပဲ၊ ရန်ကုန်သူ
တွေကို စိတ်ကုန်နေတာ ကြာပြီ၊ တကယ့်တောစံပယ်ပွင့်လေးတွေကို

ဖိုးလပြည့်စာပေ

တယုတယ သိမ်းဆည်းထားချင်တဲ့ ငါ့ဆန္ဒကို မင်း ဖြည့်ဆည်းပေး
ပါကွာ’

ကောင်းမြတ်ခိုင်က အသံတိုးညှင်းစွာဖြင့် အသနားခံသလို
ပြောသည်။ သိန်းဝင်းမောင်နှင့် ဖိုးယောင်လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် ဝှဲကြည့်ကြသည်။ သေချာတာက ဒင်းတို့တတွေ စပ်ပြီး
ပြီး ဖြစ်မနေကြ။ အလေးအနက် တွေးနေဟန် ရှိသည်။

‘စိတ်ချပါကွာ၊ ငါတို့က မင်းကို ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ပါ
ဘူး၊ မင်းသာ ရန်ကုန်က ချိန်ခွဲတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို သတိမရနဲ့’

သိန်းဝင်းမောင် ထင်မြင်ယူဆချက်က ကောင်းမြတ်ခိုင်
အရှိုက်ကို ဒဲ့ထိလေ၏။

ရင်ထဲ ဇွန်းခက်ရင်းလေး လွတ်ကျသလို ခံစားသွားရသည်။

*

ကေသီနှင့် ထပ်မံတွေ့ဆုံဖို့ ဖန်တီးရာ အခက်အခဲများစွာ
တွေ့သည်။ ကေသီအဖေကြီးရန်ကတစ်ကြောင်း၊ တစ်ရွာလုံးရဲ့ အမြင်
က ကောင်းမြတ်ခိုင်အား တိမ်းစောင်းသွားမှာကတစ်ကြောင်း၊ မင်းသား
လို ဟန်ဆောင်ရင်း ကေသီအချစ်ကို ရယူရန် လိပ်ပြာမသန့်ဖြစ်ရမှာ
က တစ်ကြောင်း စသော အကြောင်းတွေကြောင့် အချစ်ရေးလမ်း
ကြောင်းသည် စိုးတထိတ်ထိတ်နှင့် ပိုးစိတ်တွေသာ ဆောင့်တက်နေ
၏။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သို့ပေမဲ့ ကံကြမ္မာသည် ဝေလည်ကြောင်ပတ်ဖြင့် ကေသီနဲ့ တွေ့ဆုံရန် ဖွားခနဲ ဖန်ဆင်းပေးလေသည်။ သိန်းဝင်းမောင်နှင့် ဖိုးယောင် ခြံရံလျက် ကောင်းမြတ်ခိုင် လမ်းသလားစဉ် အဝေးမှလာသော ကေသီတစ်ယောက်တည်း သီးသန့်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သိန်းဝင်းမောင်က အခွင့်အရေးကို ကောင်းစွာအသုံးချရန် မြှောက်ပေး၏။ ဖိုးယောင်ကလည်း စနစ်တကျ ဂေါ်နည်းကို ပို့ချသည်။

‘ငါတို့ မင်းကို စောင့်ကြည့်နေမယ်၊ မင်း ခုနေ တစ်ယောက်တည်းသွားရင် ဟိုးကလာတဲ့ ကေသီနဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်းရှေ့တည့်တည့်မှာ ဆုံမယ်၊ ကွက်စတိပဲ၊ မင်း အဲဒီမှာ တော်ကီပဲထိန်းခုံးကျည် လွှတ်ပေတော့၊ အာကာသထဲတော့ ရောက်အောင်လွှတ်နော်၊ အဖျားရှူးပြီးတော့ ကျလာတဲ့ မီးပုံးပျံဖြစ်နေဦးမယ်’

‘သေချာတာကတော့ ကေသီမက မင်းကို တလေးတစားနဲ့ ဆက်ဆံပြီး ရင်ခန့်နေမှာတော့ အမှန်ပဲ’

အခွင့်အရေးသည် နှစ်ကျော့ပြန်မရနိုင်။ အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လနဲ့ တွဲဖက်ပြီး ၁၅၀၀ တန် အချစ်ကို ပွဲထုတ်မှပဲ။

ကောင်းမြတ်ခိုင် အရဲကိုးစွာဖြင့် သင်္ချိုင်းကုန်းအလယ်ထိ ရောက်အောင် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ကေသီလည်း ပုံမှန်လျှောက်နေရင်း သင်္ချိုင်းကုန်းဧရိယာရှေ့မှာ သွားခနဲဆုံပါလေသည်။

‘ဟယ်... မင်းသား’
‘ဪ... ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘အတော်ပဲ မင်းသားရယ်၊ အခုတွေ့တုန်း မေးရဦးမယ်၊ မင်းသား အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ’

‘ခင်ဗျာ’

မေးပုံကလည်း ထိတ်မသာ လန့်မသာရှိလှသည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင် ဂူတွေဘက်ကြည့်ပြီး ကြက်သီးထသွားသည်။ ကေသီ ရိုးလှသည်ကို အကြွင်းမဲ့ လက်ခံရပေတော့မည်။

‘ကျွန်တော့်အသက် ၂၂ နှစ်ပါ’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ မင်းသားရယ်၊ ဖိုးချစ်လည်း အဲဒီလောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ကေသီလေ မင်းသားကို အားပေးမယ်နော်’

‘ရပါတယ်ဗျာ’

ကောင်းမြတ်ခိုင် သဘောကျပုံက ပြဇာတ်ထဲက ဓားပြလေသံပေါက်နေ၏။

‘မင်းသား တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်’

‘ပြောပါ၊ ကျွန်တော် ဖြေပါ့မယ်’

ကောင်းမြတ်ခိုင် ကေသီကို သေချာစိုက်ကြည့်၍ ငမ်းမိသည်။ မျက်ဝန်းမျက်ခုံး ရှုမဆုံးသော တောသူမလေးပင်။

‘ဟိုလေ ရွာထဲက မမမဉ္ဇူတို့ မမသန္တာတို့ ပြောနေကြတယ်၊ ကိုရီးယားက ရိန်းလာရင် ကောင်းမယ်၊ သူတို့တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ ကေသီလည်း ရိန်းဆိုတာ သိချင်လို့ ဆရာလေးကို သွားမေးတာ ရိန်းဆိုတာ မိုးကို ပြောတာ၊ ကိုရီးယားမှာရွာတဲ့မိုးက ရေသွင်းရေလာစိတ်ချီးစို့’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မကောင်းဘူး၊ မကောင်းတယ် သိချင်လို့ ဒီမှာက မိုးနည်းနည်းခေါင်တယ်’

‘ဪ... ဒီကောင်မလေး တော်တော်ရိုးတာပဲ’

ကောင်းမြတ်နိုင် ကောက်ကာငင်ကာ မှတ်ချက်ချမိသည်။

‘အဲဒီရိုးက အတုကြီး၊ ဂုဏ်ကြီးပြီး အရာမရောက်တဲ့ အတုကြီး၊ သူလည်း ကိုရီယားမှာ နာမည်သာကြီးတာ၊ မိုးရေလုံလုံလောက်လောက် မရဘူး၊ ဒီကလူတွေက နိုင်ငံခြားဆို အထင်ကြီးနေတာပဲ၊ အမေကျော်ပြီး ဒွေးတော်လွမ်းနေကြတာ’

ကေသီက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေရရှာသည်။ စကားတစ်ခုခုတော့ စမ်းသပ်တဲ့သဘောဖြင့် တောက်ကြည့်ဦးမည်။

‘ကေသီကို ကျွန်တော် တစ်ခုမေးချင်တယ်’

‘မေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကေသီ တော်ရုံတန်ရုံ ခက်တဲ့မေးခွန်းတွေ မဖြေတတ်ဘူး၊ ပွဲကြည့်ရင်တောင် ပြက်လုံးတွေကို သိပ်နားမလည်ဘူး’

‘နားမလည်တာပဲ ကောင်းပါတယ် ကေသီရယ်၊ အခုခေတ် လူရွှင်တော်တွေက သိပ်ညစ်ပတ်တာ’

‘ဟွန်း... ရေမချိုးဘဲ စင်ပေါ်တက်နေကြတာလား’

‘ထားပါတော့ ကေသီ၊ ကျွန်တော် မေးတာကို ဖြေပါဦး’

‘ပြောပါ မင်းသား’

‘ဟိုလေ ကျွန်တော့်ကို ကေသီက မင်းသားလို့ ထင်နေတယ်နော်၊ ကျွန်တော် တကယ်မင်းသားမဟုတ်ဘဲ ဟန်ဆောင်ထားရင်ကော’

‘အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ဇာတ်ထဲမှာရော ဦးထိထဲမှာရော မင်းသားက လူဆိုးမဖြစ်ဘူး၊ ဖြစ်လည်း ခဏပဲ၊ နောက်ပိုင်း အမြင်မှန်ရသွားရော၊ မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ဘီလူးပဲရှိပါတယ်၊ ဘီလူးခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ မင်းသားတော့ သိပ်မတွေ့ဘူး’

ကေသီက သူ့စကားနဲ့သူတော့ ဟုတ်နေသည်။

‘မင်းသားက ပွဲကရင် ပရိသတ်တွေထဲ ဆင်းတတ်လား’

‘မဆင်းတတ်ပါဘူး’

‘တချို့ မင်းသားတွေဆိုရင် ပရိသတ်ထဲ ဆင်းပြီး ရွာသူတွေကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တယ်၊ ပွဲခင်းထဲမှာ အိပ်နေတဲ့ ကလေးခေါင်းတွေ မတက်နင်းမိအောင် ရှောင်နေရတာ’

‘ဟား... ဟား... ကျွန်တော် အဲဒီလို မလုပ်တတ်ပါဘူး’

‘မင်းသား ဒီနှစ်ရွာဘုရားပွဲမှာ အားပေးမယ်နော်’

‘ကေသီ အိမ်က ခွင့်ပြုပါ့မလား’

ကေသီက လက်ညှိုးလေး ပါးစပ်မှာ ကိုက်၍ စဉ်းစာသည်။

‘အဖေကလည်း ပွဲကြိုက်ပါတယ်၊ သူနဲ့အတူတူ ကြည့်ရမှာပဲ’

ပဲ

အခွင့်အရေးလေး တစ်ချက်တော့ ထိထိမိမိ ရသွားပြီး

‘ကေသီ နောက်မှ တွေ့မယ်နော်’

‘မင်းသား နောက်တစ်ခါဆိုရင် သင်္ချိုင်းနားမှာ မတွေ့ချင်ဘူး၊ အမှေကို သတိရနေလို့’

‘အေးအေးဆေးဆေး တွေကြမှာပေါ့’

ကောင်းမြတ်ခိုင်က စကားစလေး ပျိုးထားလိုက်သည်။
ကေသီက သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ထွက်သွားသည်။ ချောင်းကြည့်နေ
သော သိန်းဝင်းမောင်နှင့် ဖိုးယောင်တို့ ဘွားခနဲ ထွက်လာကြ၏။

‘မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးက ထူးခြားတယ်နော်’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာလို ယန်းခြံမှာ တွေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊
ဥယျာဉ်မှာ တွေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကော်ဖီခိုင်မှာတွေတာလည်း
မဟုတ်ဘူး၊ ထူးထူးခြားခြား သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ တွေရတယ်လို့’

‘ဟား... ဟား... ဟား... အနာဂတ်ကို ကြိုမြင်ချင်တဲ့
သဘောပေါ့’

‘မင်းသား အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ၊ တိမ်ကင်းစင်သလား၊
မိုးခုံ့နေလား၊ နေသာသလား၊ နှလုံးသားမိုးရွာရန်ရာနှုန်း ဘယ်လောက်
ရှိသလဲ’

‘သိပ်မကျိန်းသေပါဘူး၊ ကောင်မလေးက သိပ်ပိန်းလွန်း
တယ်’

ကောင်းမြတ်ခိုင်က မသက်မသာပြောသည်။

‘မင်းကလည်း ပိန်းတော့လည်း လိုက်မမီး၊ မြို့သူတွေလိုလည်း
ပြန်တော့လည်း ကျန်ရစ်၊ ဘယ်ဘက်မှလည်း မလွတ်ပါလား’

သိန်းဝင်းမောင်က ဓာတ်သိတွေမို့ အချင်းချင်း ကပ်လှော်
သည်။

‘ဒါပေမဲ့ သိန်းဝင်းမောင်ရာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကေသီကို ကြီး
စားချင်တယ်’

‘သူ့ကိုချစ်မိတာ မင်း ဝန်ခံသလား’

‘ဝန်ခံရတော့မှာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ ခြယ်လှယ်သလို ကျွန်တော်
ဘဝက အရိုးခံပါ၊ ပြဇာတ်မင်းသားလေသံနဲ့ ပြောလိုက်ချင်တယ်’

ကောင်းမြတ်ခိုင် ရင်ထဲတော့ ပူပင်စရာတွေ တိုးပွားလာလေ
သည်။ ရွာဘုရားပွဲ နီးလာလေလေ မင်းသားဟန်ဆောင်ဘဝက နိဂုံး
ချုပ်မှာကတစ်ကြောင်း၊ ကေသီအချစ်ကို မရရှိဘဲ မြို့သို့ ဒုံရင်းဒုံရင်း
ပြန်ရမှာကတစ်ကြောင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာ လွဲချော်ပါက တစ်ရွာလုံးက
မုန်းသွားပြီး ကေသီအချစ်နဲ့ လွဲချော်သွားမှာကတစ်ကြောင်း ကြုံတွေ့
ကြည့်ရင်း အကောင်းကို မရှိပေ။

အခန်း(၇)

‘မင်းသား... မင်းသား’

အသည်းအသန် ခေါ်သံကြောင့် ကောင်းမြတ်ခိုင်တစ်ယောက် ကွပ်ပျစ်တွင် ထိုင်ရင်း ရေခွေးသောက်တာ သီးတောင်သီးသွားသည်။ အသက်ခပ်လတ်လတ်ပိုင်း လူတစ်ယောက် ခြံထဲအတင်းပြေးဝင်လာ ၏။ အသံပြဲကြီးကြောင့် သိန်းဝင်းမောင်နှင့် ဖိုးယောင်လည်း ထွက်လာ သည်။

‘ဟ... ဟေ့ကောင် ကြွက်ဒိုး ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ’

‘ဝါသနာကြီးလွန်းလို့ပါ ခင်ဗျာ’

တကယ်တော့ ကြွက်ဒိုးဆိုသည့် လူသည် ဇာတ်စာ ပေစာ မှတ်သမျှ လေ့လာပြီး မင်းသားရူး ရူးနေသော သူပင်။

‘ကိုင်း... ပြောစမ်းပါဦး မောင်မင်းရဲ့’

စိုးလပြည့်စာပေ

‘အခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကိုရင်သိန်းဝင်းမောင်တို့ ကိုရင်ဖိုးယောင်တို့ မင်းသားကို ပျောပေး အဲလေ ပြောပေးကြပါ၊ ဟောဒီ ရွာကလေးရဲ့ ဘုရားပွဲ တစ်နည်းပြောရရင် ဗုဒ္ဓပူဇော်ယဉ်တော် ရဲ့ ဇာတ်သဘင်ပွဲထဲမှာ ကျွန်တော် တစ်ခန်းတစ်နေရာမှ ပါဝင် သရုပ်ဆောင်ခွင့် ရပါစေဗျ’

‘ဪ... ဒါလားကွဲ့’

ဖိုးမောင်ကလည်း ဇာတ်သံနှော၍ လေယူလေသိမ်းကောင်း နေသည်။

‘ဘယ်အခန်းကများ သရုပ်ဆောင်ချင်သတန်း’

‘ကျရာ ကြုံရာ ဇာတ်ရုပ်ခင်ဗျာ၊ မင်းသားရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ လုပ်ရ လုပ်ရ၊ မင်းသမီးကို ဖမ်းသွားတဲ့ လူဆိုးပဲလုပ်ရ လုပ်ရ ကျေနပ်လှပါပြီ၊ ဝါသနာဗီဇ တားမရလို့ စိတ်ဓာတ်တွေ တက်ကြွနေ တယ် ခင်ဗျာ’

‘အိမ်း... ရှိစေတော့ ရှိစေတော့၊ မောင်းမင်းနေရာတစ်နေရာ ရအောင် မင်းသား ခြေည့်လုပ်ပေးပါကွဲ့၊ မင်းသားက တစ်ဇာတ်လုံးကို သူ အုပ်ချုပ်တာကွဲ့’

‘စိတ်ရင်းသဘောမနော ချိုသာလှပါသော မင်းသားလေးပါ ဗျာ’

ကြွက်ဒိုးကိုကြည့်၍ မရယ်ဖြစ်အောင် ထိန်းထားရသည်။

‘ကဲ... ကိုကြွက်ဒိုး သရုပ်ဆောင် အိုက်တင်လေး တစ်ခုနဲ့ လုပ်ပြပါဦး’

စိုးလပြည့်စာပေ

‘ဟာ... ရတာပေါ့ ခင်ဗျာ’

‘ဒီမှာ သူကြီး ခင်ဗျားကြီးတို့က ကိုလိုနီအရာရှိတွေနဲ့ပေါင်းပြီး ကျုပ်တို့ တောင်သူလယ်သမားဘက်က မရပ်တည်ပေးဘူးလား၊ ခင်ဗျားဗျာ တော်တော်မျိုးချစ်စိတ် မရှိတဲ့လူ၊ ခင်ဗျားလို လူမျိုး ကျုပ်တို့ရွာမှာ ရှိနေတာ ရွာနာတယ်’

တော်လှန်ရေးဇာတ်ကားထဲက နေထက်လင်း လေသံမျိုးနှင့် ကြွက်ဒိုးက သဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ်တူ လုပ်ပြသည်။

‘ဟေ့ကောင် မင်း ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ’

‘ဘယ်သူရှိရမလဲ၊ ခင်ဗျားတို့လို အမြတ်ထုတ် ဂုတ်သွေးစုပ်တဲ့ အရင်းရှင် လက်ဝေခံ ပုဆိန်ရိုးတွေကို ပြောနေတာ’

‘ဟာ... ကိုကြွက်ဒိုး အဲဒီလောက် သရုပ်တူစရာ မလိုဘူး၊ မလိုလားအပ်တာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မယ်၊ အိမ်ပေါ်ကအော်နေတာက အပေါ့’

ဖိုးယောင်က သတိပေးတော့မှ ကြွက်ဒိုး သတိပြန်ဝင်သွားသည်။ သို့သော် အသိကား နောက်ကျသွားပြီ။ ဥက္ကဋ္ဌက ဓားဆွဲပြီး အိမ်ပြင်ထွက်လာသဖြင့် ကြွက်ဒိုး တစ်ပါတည်း သုတ်ချေတင်ပြီး လေသည်။ ဥက္ကဋ္ဌလည်း ကြွက်မနိုင် ကျီမီးနဲ့ရှို့ဆိုတဲ့အတိုင်း...

‘မင်းတို့နှစ်ကောင်လည်း ကြပ်ကြပ်သတိထား’

သိန်းဝင်းမောင်တို့ကိုလည်း ကျိန်းဝါးသွားသည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင် မျက်နှာရှိလို့ နို့မို့ဆိုလျှင် အမြင်ကတ်မှုနဲ့ ထိပ်တုံးတောင် ခတ်ထားနိုင်သည်။

‘မင်းသားရေ ဒီနှစ်ရာသီဥတု တော်တော်ပူတာပဲနော်’

ကွမ်းတမြုံမြုံနဲ့ ရောက်လာတာက အာထိန်ပင်။ အာထိန်ကျတော့ လူကြီးမို့ သိန်းဝင်းမောင်တို့လည်း မပြောင်မလှောင်ရ။ အာထိန်နှင့်အတူ ကျောင်းဆရာလေးကိုကျော်ဦးပါ ထပ်ရောက်လာသည်။ သူတို့က ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ရွာဘုရားပွဲ ရန်ပုံငွေကိစ္စ ဆွေးနွေးမလို့ပါ။

‘အာရယ် ကမ္ဘာမြေကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်းပူလောင်လာပြီ၊ လူသားတွေရဲ့ ဆန်းသစ်တီထွင်မှုတွေရဲ့ အကျိုးဆက်ရလဒ်တွေဟာ ကမ္ဘာကြီးကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီ’

ကျောင်းဆရာလေး ရှင်းပြချက်အား အာထိန်မှ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေကြသည်။

‘သိပ္ပံပညာရှင်တွေ ထွက်ချက်မူအရ ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးလာမှုတွေကြောင့် အခုရာသီနှစ်ကုန်လောက်မှာ ကမ္ဘာဝင်ရိုးစွန်းဒေသများမှာ ရှိတဲ့ ရေခဲပြင်နဲ့ ရေခဲမြစ်တွေ အရည်ပျော်ဆင်းပြီး ကမ္ဘာရေမျက်နှာပြင်ဟာ လက်ရှိအနေအထားထက် ၆ မီတာမြင့်တက်လာဖွယ်ရှိတယ်၊ ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးလာမှုရဲ့ အဓိက တရားခံကတော့ ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်တွေပဲ၊ ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်တွေကို သစ်ပင်တွေက စုပ်ယူတာကြောင့် ကမ္ဘာကြီးမှာ သစ်ပင်တွေ များများစိုက်ပျိုးဖို့ လိုအပ်ပါတယ်’

‘ဒါဆိုရင် ကမ္ဘာကြီးက တော်တော် အခြေအနေဆိုးနေပြီပေါ့’

‘အာဖရိကတိုက် ကင်ညာနိုင်ငံနဲ့ တန်ဇာနီးယားနိုင်ငံကြားမှာ ရှိတဲ့ ကီလီမင်ဂျာရီတောင်ကြီးက ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးလာမှုကြောင့်

နှင်းရည်တွေ ပျော်ကျလာပြီး ဂရင်းလန်ကျွန်းမှာရှိတဲ့ ရေခဲမြစ်တွေက လည်း အရည်ပျော်နှုန်းမှာ ၁၉၉၆ လောက်က ၉၀ ကုဗကီလိုမီတာသာ ရှိခဲ့ရာမှ အခုဆို ၂၂၀ ကုဗကီလိုမီတာအထိ တိုးတက်လာခဲ့တယ်

‘ဟာ... ကြောက်စရာကြီးပါလား၊ ရေခဲတုံးတွေတောင် ရှားပါးမဲ့ အဖြစ်တွေပဲ’

‘ကမ္ဘာပေါ်မှာ နိုင်ငံပေါင်း ၁၉၀ ကျော်ရှိတာ ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးလာစေမဲ့ ဖန်လုံးအိမ် အာနိသင်ဓာတ်ငွေ့ဖြစ်တဲ့ ကာဗွန်ဒိုင် အောက်ဆိုဒ်ဓာတ်ငွေ့ ထုတ်လွှတ်မှုမှာ ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံများထက် ဖွံ့ဖြိုးပြီး စက်မှုနိုင်ငံများက အဆပေါင်းများစွာ ပိုမိုထုတ်လျက်ရှိတယ်၊ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ အသီးသီးက နှစ်စဉ် ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ် မက်ထရစ် တန်ချိန် ၃၀ ဘီလီယံ ထုတ်လုပ်လျက်ရှိတယ်၊ ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးလာခြင်းကြောင့် ဆိုင်ကလုန်းမုန်တိုင်း အရေအတွက်တွေကလည်း ပိုမို စိပ်လာနိုင်တယ်’

ကျောင်းဆရာလေးက မောနေဟန်ဖြင့် ရေနွေးတစ်ခွက် သောက်သည်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးကလည်း အိမ်ပေါ်မှ စာရင်းဇယားများ ယူ၍ ဆင်းလာသည်။ သုံးယောက်သား ရွာဘုရားပွဲအတွက် တိုင်ပင် ဆွေးနွေးနေကြ၏။ ကောင်းမြတ်နိုင်တို့ သုံးယောက်လည်း တစ်နေရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

* * *

ကောင်းမြတ်နိုင် စိတ်ထဲတွင် ကေသီနဲ့သာ တွေ့ချင်စိတ်တွေ ဘေးဖွားဖြစ်ပေါ်နေသည်။ အဲဒါကို သိန်းဝင်းမောင်နှင့် ဖိုးယောင်က ခံနိုင်မနေပုံရသည်။ ဖိုးယောင်က ကောင်းမြတ်နိုင် ပခုံးပုတ်၍...

‘ဟေ့ကောင်... မင်း ကေသီမကို သတိရနေတယ် မဟုတ်လား’

‘သတိရတယ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ဘဝလေးက အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုလေးမို့ တစ်ခါတလေ သိချင်တာတွေ မသိရဘူး’

‘မင်း အခု ကေသီမတို့အိမ်ကို သွားမလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့လိုက်ပို့ပေးမယ်’

‘သူတို့အိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ’

‘ရွာတောင်ပိုင်းဘက်မှာ၊ ဒီအချိန်ဆို ဦးလှထွန်းကြီး မရှိဘူး၊ ဟိုဘက်ရွာကို ခရမ်းချဉ်သီးတွေ သွားပို့တတ်တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ၊ မင်း သွားရဲလား’

‘ဟေ့ကောင်... ဗြိတိန်က ဝီလျံမင်းသားတောင် အီရတ် စစ်မြေပြင်မှာ အမှုထမ်းဖို့သွားသေးတာလဲ၊ ငါ ဘာလို့ မသွားရဲမှာလဲ’ ကောင်းမြတ်နိုင်က ရှေ့တစ်လှမ်းကို တိုးသာတိုးချင်နေသည်။

‘ဒါဆို ကေသီမက အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်းပေါ့’

‘ဒါပေါ့ကွာ၊ မင်း သွားရဲရင် ငါတို့ ကွမ်းမကျွေးတော့ဘူး’

‘သွားရဲတယ်ကွာ’

သုံးယောက်သား ရွာတောင်ပိုင်းသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်း

တော်တော်လျှောက်ရသည်။ အရေးထဲ ကလေးတွေက လျှောက်လိုက်
နေလို့ ခြောက်ရသေးသည်။

‘ဟိုဟာ... ကေသီမတို့ အိမ်ပဲ’

‘မင်း တစ်ယောက်တည်း ဝင်သွားကွာ၊ ရေတစ်ခွက်လောက်
သောက်ချင်တဲ့ ပုံစံနဲ့’

‘ငါ မသွားရဲဘူး၊ တော်ကြာ ကေသီမက...’

‘မင်းကလည်းကွာ၊ ဒီအထိ ရောက်လာမှတော့ ဘာမှတော့
မနေနဲ့တော့၊ စစ်မြေပြင်ရောက်မှတော့ ချေးပုံတက်နင်းမိမှာ ကြောက်
မနေနဲ့’

‘ငါတို့နှစ်ယောက် ဒီနားက စောင့်ကြည့်နေမယ်’

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း အရဲစွန့်၍ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ ဖြစ်
ချင်တော့ ကေသီကလည်း အပြင်သို့ ထွက်အလာ...

‘ဟယ်... မင်းသားပါလား၊ အလည်လာတာလား’

‘ဪ... ဒီဘက်ကို လျှောက်ကြည့်ရင်းနဲ့ ရောက်လာတာ
ဒါ ကေသီတို့အိမ်လား၊ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ရေတစ်ခွက်လောက်
တောင်းသောက်ရအောင် ဝင်လာမိတာ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်’

‘ထိုင်ဦးလေ မင်းသား’

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း အိမ်ရှေ့က ကွပ်ပျစ်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။
ကေသီမ အိမ်ထဲဝင်၍ ရေနွေးကြမ်းအိုးနှင့် မုန့်ပဲသရေစာများ ယူလာ
၏။

‘မင်းသား သုံးဆောင်ဦး၊ အားမနာနဲ့နော်’

‘ကေသီ အဖေရော မတွေ့ပါလား’

‘အဖေ ဟိုဘက်ရွာ ခဏသွားတယ်’

‘ဪ... ကေသီ တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာပေါ့’

နှစ်ယောက်သား ခဏ စကားတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ကောင်း
မြတ်ခိုင်အဖို့ ဘာစကားတွေကို ပြောရမှန်းမသိ။ ကေသီကတော့
ပြုံးပြုံးလေးနှင့် တွေ့တွေ့လေး။ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် ချစ်စရာကောင်း
သူလေး။

‘ကေသီ... ရန်ကုန်ကို ရောက်ဖူးလား’

‘ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဘုရားဖူးတစ်ခေါက် ရောက်ဖူးတယ်၊
သိပ်မမှတ်မိတော့ဘူး၊ နောက်ပိုင်း မရောက်တော့ဘူး’

‘ကေသီ ရန်ကုန်ကို လာလည်ပါလား’

‘ရန်ကုန်က လူလိမ်လူညာများတယ်တဲ့၊ အဖေက ပြော
တယ်’

ကောင်းမြတ်ခိုင်တောင် အိုးမလုံ အုံ့ပွင့်ဖြစ်သွားရဲ့။

‘ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး ကေသီ’

‘အဖေက ရန်ကုန်သွားတိုင်း အလိမ်ခံရတာတွေ များလို့
ကေသီကို ရန်ကုန်ကို မလွှတ်ဘူး၊ ကြီးမှ ရန်ကုန်ဆိုတာ ဘာမှန်း
မသိဘူး’

‘ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်ကို စိတ်ကုန်နေတာကြာပါပြီ၊
အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားအောင် ကျေးလက်သဘာဝကို လာလေ့လာ
တာပါ’

‘ရန်ကုန်မှာ မင်းသမီးတွေ ရှိမှာပေါ့၊ သက်မွန်မြင့်တို့၊ ဝိုင်းစု နိုင်ငံသားတို့ မယ်လိုဒီတို့ သင်ဇာဝင့်ကျော်တို့ ခိုးဟောကိုတို့ကို တွေ့ရင် တောသီက အမြဲသတိရပါတယ်လို့ ပြောပေးပါ’

‘စိတ်ချပါ ကေသီ’

‘ရန်ကုန်က လူတွေကလည်း တစ်ခါတလေကျရင် တော သဘာဝကို အရမ်းလေ့လာတာပဲနော်၊ အဆိုတော်တွေဆို အရမ်းလေ့လာ တာပဲ’

‘ဟုတ်လား၊ ဘယ်အဆိုတော်တွေလဲ’

‘ဟို အဆိုတော်ကောင်မလေးတွေပေါ့၊ သီချင်းလေးတွေက လည်း ကောင်းတယ်၊ ဟိုအဆိုတော်မလေးဆို မိဘမျိုးရိုးက စပြီး အိုးဖုတ်လုပ်ငန်း လုပ်သလား မသိဘူး၊ သူ့အခွေမှာမည်က ပေါက်တဲ့ အိုးတဲ့၊ ပေါက်တဲ့အိုးတွေများလို့ အိုးဖုတ်တာ မကောင်းဘူး’

‘ဟား... ဟား... ကေသီရယ် အဲဒီလောက်ထိလည်း အိုးတွေ က မပေါက်ပါဘူး’

ကောင်းမြတ်ခိုင် သဘောကျ၍ ရယ်မိသည်။ အသင်ချီဆွေ အခွေတောင် အိုးလုပ်ငန်းထဲ ရောက်သွားသေးသည်။

‘အဲ... နောက်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်၊ ရွာထဲက ကိုဝင်း ရွှေတို့ အလုပ်ကို သီချင်းဆိုထားတာ ‘မှိုလိုပေါက်တဲ့’ ဒီလူတွေက မိုးတွင်းဆို မှိုတွေပဲ လိုက်ရှာနေတာ’

ရှင်းရှင်းသီချင်းခွေလည်း ကေသီနဲ့ တွေ့မှ မှီရှာတဲ့ရွာသားတွေ အတွက် ဖြစ်သွားသည်။ ကေသီမေးသမျှတွေကို ကောင်းမြတ်ခိုင်

မိုးလပြည့်စာပေ

စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေကြားပေးနေရ၏။

သူပဲ တကယ်ဒုံးဝေးတာလား၊ ကောင်းမြတ်ခိုင်ပဲ ရှည်ရှည်ဝေး ဝေး မရှင်းပြမိတာလား။ စကားစမြည်လေး ပြောဖြစ်တာကိုပဲ အရသာ ရှိနေသည်။ ကေသီက ကောင်းမြတ်ခိုင်ပြောသမျှ ခေါင်းတညိတ် ညိတ်လေး နားထောင်နေ၏။

သိပ်မကြာပေ။ ငှက်ဆိုးက လော်ကစပီကာနဲ့ ဝင်ချလာ သည်။

‘အဖေ ပြန်လာပြီ’

ကောင်းမြတ်ခိုင် ဘယ်လစ်ရမုန်းမသိ။ ရုတ်ခြည်းပေါ်တဲ့ အသံနဲ့...

‘ကေသီ အိမ်သာသွားတက်ဦးမယ်’

ကောင်းမြတ်ခိုင် နောက်ဘက်သို့ အတင်းပြေးဝင်သွားသည်။ အိမ်သာက ဘယ်မှာရှိမှန်းမသိ။ နောက်ဖက်တွင် အိမ်သာတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း အိမ်သာထဲ အမြန်ဝင်လိုက် လေသည်။ အိမ်သာထဲတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နေလေ၏။

‘အဖေ ဘာတွေဒေါသဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဖြစ်ရမယ်ကွ၊ ငါ့ကြက်ကို ရသွားတဲ့ စပါးပွဲစားကောင်ကို ဟိုဘက်ရွာမှာ သွားတွေ့တယ်၊ ဒင်း အဖေ့ကို မြင်တာနဲ့ ထွက်ပြေး သွားတယ်၊ သူတောင်းစား’

‘အဖေကလည်း မရထိုက်လို့ မရတာကိုပဲ အသည်းအသန်

မိုးလပြည့်စာပေ

လိုချင်နေတယ်’

‘နင် ဘာသိလို့လဲ၊ အဖေတို့သားအဖေ ချမ်းသာမဲ့ ကိစ္စလေး၊ အဖေ့ ကြက်ထဲမှာ စိန်ပွင့်ပါသွားတယ် သိလား’

‘အဖေကလည်း အဖေ့ကြက်ထဲမှာ စိန်ပွင့်ပါသွားရင် ဒီစပါး ပွဲစား အခုချမ်းသာနေပြီပေါ့၊ ပွဲစားအလုပ်တောင် လုပ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ အေးအေးနေနေရပြီပေါ့’

‘ချမ်းသာသွားလည်း မူရင်းအလုပ်တွေ လုပ်နေတဲ့လူတွေ ရှိတာပဲ’

သားအဖနှစ်ယောက် စကားအချေအတင်ပြောနေသည်ကို ကောင်းမြတ်ခိုင် အတိုင်းသား ကြားရသည်။ အဘိုးကြီးက သမီးဖြစ်သူ ပြောစကားကို နားဝင်ပုံမရ။

‘ဒါနဲ့ အိမ်သာဆောက်တဲ့ကောင်တွေ ဘယ်ရောက်သွားလဲ’ ကောင်းမြတ်ခိုင် ရင်ထဲ ထိတ်သွားသည်။

‘အဖေ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဒီအိမ်သာက မနေ့ကတည်းက ဆောက်ပြီးသွားပြီပဲ’

‘အချိုးကို မပြေဘူးကွာ၊ ဆောက်ထားတာ’

ကောင်းမြတ်ခိုင် ထိတ်သွားပြန်သည်။ အတွင်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ရင်တော့ ပြဿနာတက်ချေမည်။ ကေသီကလည်း သူပြေးထွက်သွားသည်ကို သိနေသဖြင့် အဖေ့ကို ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိပေ။

‘အဖေ အိမ်သာထဲမှာ လူရှိတယ်’

စိုးလပြည့်စာပေ

သေပြီ။ ကေသီ အဲဒီလောက်တောင် ရိုးသားရသလား။

‘ဘယ်သူ ရှိတာလဲ’

‘မင်းသားပါ၊ သူ အိမ်သာတက်ချင်တာနဲ့’

‘ဘာ သမီး၊ ငါဆောက်ထားတဲ့ အိမ်သာအသစ်စက်စက်ကို ဒင်းက အရင်ဝင်တက်နေတယ် ဟုတ်သလား’

‘သူ... သူ မအောင်နိုင်လို့ပါ’

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း မတတ်သာတော့ဘဲ အိမ်သာထဲမှ ကုပ်ချောင်းချောင်း ထွက်လာရလေသည်။

‘မင်းလားကွ၊ မင်းသားဆိုတာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘ပွဲဘယ်နှစ်ပွဲ ကပြီးပြီလဲ’

‘ဒီနှစ်မှ စကမှာပါ၊ ဆရာတွေဆီမှာ ပညာတော်သင်တဲ့အဆင့်

ပဲ ရှိပါသေးတယ်’

‘မင်းက ရန်ကုန်ဇာတိလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

အဘိုးကြီးက ကားပေါ်က သူ့ကိုမှတ်မိပုံမရ။ မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်ထုတ်နေသည်။

‘မင်း အားရင် အိမ်ကိုလာလည်ဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ခွင့်ပြုပါဦး’

ကောင်းမြတ်ခိုင်က ကပျာကယာ နှုတ်ဆက်၍ ကေသီတို့ အိမ်ထဲမှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားရသည်။ အဘိုးကြီးက ဝှဲငြင်းငြင်း

စိုးလပြည့်စာပေ

ကြီး မဆက်ဆံလို့ တော်ပါသေးသည်။ အခြေအနေပေးလို့ အခြား
ဘာမှ မတိမ်းမစောင်း ဖြစ်ရတာ။

အပြင်မှာ စောင့်နေသော သိန်းဝင်းမောင်တို့က စိတ်အပူကြီး
ပူနေသည်။ ရင်တမမနဲ့ စောင့်နေကြသည်။

‘ငါတို့ကတော့ မင်းကို လက်စတုန်းနေပြီ ထင်တာ’

‘အေးကွာ၊ စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ ငါတို့သတိပေးချိန်တောင်
မရလိုက်ဘူး’

‘အဘိုးကြီးက အေးဆေးပဲကွာ၊ မင်းတို့ထင်သလို မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ လူ့ဂုဏ်တော့ လူ့ဂုဏ်ကြီးပဲ’

‘မင်းထင်လို့ သူ့စိတ်က ပုံမှန်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ရွာလုံး
နဲ့လည်း တည့်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာပဲပြောပြော မင်း ကေသီဆီကို
အဝင်အထွက်တော့ ငြိမ်းချမ်းသွားတာပေါ့’

သိန်းဝင်းမောင်က လက်မထောင်၍ ချီးကျူးသည်။ အချစ်နဲ့
ဆိုလျှင် ကောင်းမြတ်ခိုင်တစ်ယောက် အရာရာ အလွဲလွဲ အချော်ချော်
ဖြစ်တတ်လေ့ရှိသော သဘာဝတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်ပေ။

*

အခန်း(၈)

ရွာဘုရားပွဲက တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာချေပြီ။ မင်းသား
အယောင်ဆောင် ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း သူငယ်ချင်းများ၏ ဂျောက်
တွန်းမှုကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆောက်တည်ရာမရ တုန်လှုပ်နေပြီ။
အထူးသဖြင့် ကေသီ သိမှာစိုး၍ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိပေ။

ကေသီကို ဖွင့်ပြောဖို့ကိုလည်း အချိန်နဲ့အမျှ စိုင်းပြင်းနေရ၏။
လွယ်လင့်တကူ မရနိုင်သော ကေသီအချစ်ကိုလည်း တွေးတွေး၍
မျှော်ရသည်မှာ အလုပ်တစ်ခုဖြစ်နေသည်။ ကံမကောင်း အကြောင်း
မလှ၍ ချွတ်ချော်တိမ်းပါးလွှဲချော်သွားသော် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
ဤရွာကလေးသို့ မျက်နှာပြမရ ခြေချမရဖြစ်ချေတော့မည်။

တစ်နေ့သော် ကေသီကို ဖွင့်ပြောဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ခု ရလာ
သည်။ ရွာထဲက ကြွက်ဒိုးဆိုတဲ့ အတတ် ရွာသားတစ်ယောက်ကြောင့်
တစ်ရွာလုံး ပွက်လောရိုက် ဆူညံကုန်သောကြောင့်။

အဲဒီ ကြွက်ဒိုးသည် ဟိုတစ်နေ့က ကျောင်းဆရာလေး
ကိုကျော်ဦး ပြောသည့် ကမ္ဘာကြီး ပူဇွေးလာသည့်ကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍
သူကိုယ်တိုင် ရူးကြောင်ကြောင် စမ်းသပ်မှုတစ်ခုကို ပြုလုပ်လေသည်။
ရေခဲမြစ်တွေ အရည်ပျော်ခြင်းကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ရန် ရူးတူးထူးဖြင့်
ရေခဲတုံးတွေကို မြစ်ထဲပစ်ချ၍ အရည်ပျော်နှုန်းကို တွက်ချက်နေလေ
သည်။

ရေခဲတုံးရောင်းတဲ့ဆိုင်က ဥက္ကဋ္ဌကို လာတိုင်မှ တစ်ရွာလုံး
ကြွက်ဒိုးနောက် လိုက်၍ ပေါက်ကရတွေ ထပ်မလုပ်ရန် တားမြစ်
ရတော့သည်။ ကေသီအဖေ ဦးလှထွန်းကြီးပါ မြစ်ဆိပ်တွင် ကြွက်ဒိုး
ကို သွားကြည့်လေသည်။

အဲဒီအချိန်တွင် အခါအခွင့်စောင့်နေသော ကောင်းမြတ်ခိုင်က
ကေသီအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်လေသည်။

‘ကေသီ ရွာထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဟိုလေ ကိုကြွက်ဒိုးပေါ့၊ ရွာထိပ်က မြစ်ကြီးက ရေတွေမြင့်
တက်လာပြီး ရွာကိုဖုံးလွှမ်းမယ်ထင်ပြီး ရေခဲတုံးတွေကို ရေထဲပစ်ပစ်
ချနေတာ’

‘ရေခဲတုံးတွေ ရေထဲပစ်ချမှတော့ အရည်ပျော်ပြီပေါ့ ကေသီ
ရယ်’

‘ရွာမှာ ခပ်တုံးတုံး ခပ်ထူထူ ရွာသားတွေ ရှိနေသေးတယ်’

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း ၂၀၁၂ ရပ်ရှင်ကားထဲမှ အော်ဟစ်နေ
သော အရူးနဲ့တူသည့် ကြွက်ဒိုးကို စိတ်ထဲမှ ရယ်ချင်နေမိသည်။

‘ကမ္ဘာကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ပူဇွေးလာတာလဲ၊ ကေသီကို
ရှင်းပြပါလား’

‘ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး’

‘ဆရာတော်ဘုရားက ပြောတာတော့ ရှိတယ်၊ လူတစ်စု
ပူမှုရယ် ဆယ်ကုဋေတဲ့၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူတွေအများကြီးရှိတာပဲ၊
တစ်ယောက်ကို ဆယ်ကုဋေအပူနှုန်းရှိရင် ကမ္ဘာကြီးလည်း ပူနေမှာပဲ၊
ဒါကြောင့်ထင်တယ်’

‘ဖြစ်နိုင်တယ် ကေသီ၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း ပူနေရတယ်’

‘ဟင်... မင်းသား နေမကောင်းလို့လား’

လွဲပြန်ပြီဟ၊ ကောင်းမြတ်ခိုင် စကားအစ ရှာမရတော့။

‘နေမကောင်းလို့ ပူတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်
ရင် ကေသီနဲ့ ခွဲရမှာမို့ ပူပန်နေတာ’

‘ဒါဆို မင်းသားက ဒီမှာပဲ နေလိုက်ပေါ့၊ ကေသီလည်း
ရန်ကုန်မှ မလိုက်တာ’

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ပြောနေကြတာမို့ စကားတွေက ကစဉ့်
ကလျား။

‘ကေသီကို တစ်ခုပြောချင်တယ်၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်’

‘ပြောပါ မင်းသား’

‘ကေသီကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်’

ဗြန်းခနဲမို့ ကေသီရှက်သွားသည်။ မျက်နှာလေးနီသွား၍
ချက်လွှာလေးချာသွားသည်။

‘တကယ်ပါ ကေသီရယ်၊ ကေသီကို ကျွန်တော် မြင်မြင်ချင်း အရမ်းဖိတ်ဝင်စားသွားတယ်’

‘ကေသီ မချစ်တတ်ဘူး၊ ဘာလဲ မသိဘူး’

တစ်ခါမှ ရည်းစားစကား ပြောမခံရဖူးမှန်း သိပ်သိသာသည်။

‘ရုပ်ရှင်ထဲမှာ မင်းသားနဲ့မင်းသမီး ချစ်ကြကြိုက်ကြတာ ကေသီ သိတာပဲ၊ အဲဒီလိုမျိုး ကျွန်တော်က ကေသီကို ချစ်တာပါ’

‘ကေသီ စဉ်းစားပါရစေဦး’

‘စဉ်းစားပါ ကေသီ၊ ကျွန်တော် ဆက်ဆက်စောင့်နေပါ့မယ်၊ ကေသီ ဘဝနဲ့ အလှကို ကျွန်တော် ချစ်မိသွားတယ်’

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း တုန်တုန်ရီရီ ပြောရရှာသည်။

‘မင်းသား ဘဝနဲ့ ကေသီဘဝဟာ ကွာခြားလွန်းလှပါတယ်၊ ကေသီက ကျေးလက် တောရွာသူ၊ မင်းသားက မြို့ကြီးပြကြီးကလူ၊ ဝေးလွန်းလှပါတယ်’

‘ဒါတွေက ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး ကေသီရယ်၊ လူတွေဟာ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ထိုက်တန်နေကြတဲ့ သူတွေပဲ၊ ဂုဏ်ပကာသနတွေ ခွဲခြားတဲ့ အလုပ်က ဟိုဘက်ခေတ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါပြီ’

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း ပြဇာတ်ထဲက လေသံအတိုင်း ပြောမိသည်။ အချိန်ကိုက်လည်း ပြောရသေးသည်။ နောက်ကြောင်းက ရှင်းမှ မရှင်းဘဲကိုး။

‘ကေသီရယ်... အဝေးကြီးတွေ လျှောက်တွေးမနေပါနဲ့၊ အဓိက ပြောချင်တာက ကျွန်တော် ကေသီကို ချစ်နေမိတာပဲ’

‘ဒါချည်းပဲ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေ၊ မင်းသားက တစ်ခါ တလေကျရင် လည်ပတူပဲနော်’

‘ဘာလဲ ကေသီရဲ့ လည်ပတူဆိုတာ’

‘လူလည်ကျတာကို ပြောတာ၊ ဒီဘက်ရပ်သုံး စကားလေး’
ကောင်းမြတ်ခိုင်က ကေသီ သုံးနှုန်းပုံလေးကို သဘောကျမိသည်။ သိပ်ကြာသွားတာမို့ ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း ရသရွေ့အချိန်ကို ငဲ့ကာ ပြန်လှည့်ရန် ပြင်ရချေပြီ။

‘ကေသီ စဉ်းစားထားဦးနော်’

ကောင်းမြတ်ခိုင် အလောတကြီး နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားလေသည်။ သူပြန်အထွက် လမ်းချိုးအကွေ့တွင် ကေသီ အဖေကြီး ဦးလှထွန်းနဲ့ ပက်ပင်းဆုံလေသည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင် မင်ဆေသေနှင့် ပုံမှန်လျှောက်လာသည်။

‘ဟို... မင်းသားဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ’

‘ဟိုလေ ဒီဘက်နားက ရေနွေးသောက် ဖိတ်ထားလို့’

‘မင်းရဲ့တပည့်တွေလည်း မတွေ့ပါလား’

‘ဒီကောင်တွေ အိမ်နောက်ဖေး ဈေးဆိုင်တည်နေကြလို့’

‘အေး... ကြုံတုန်း မင်းကို ငါ တစ်ခုမေးချင်တယ်’

‘မေးပါ ဦးကြီး’

‘မင်းမှာ အမြှာညီအစ်ကို ရှိသလား’

‘ခင်ဗျာ’

ကောင်းမြတ်ခိုင် ကားပေါ်က ကိစ္စကို စဉ်းစားမိသည်။

‘မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ’

‘မင်းနဲ့တူတဲ့ လူတစ်ယောက် ငါ ကားပေါ်မှာ ကြုံဖူးလို့ကွ၊
မင်း ဒီကိုလာတဲ့ အချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေလို့’

‘နာမည်တူ မရှား၊ လူတူမရှား ဖြစ်မှာပါ’

‘အေးကွာ၊ ငါလည်း အမှတ်မှားတာပဲ နေမှာပါ။ အဲဒီကောင်
ကို ငါတွေ့ချင်နေလို့ကွ’

ကောင်းမြတ်ခိုင် တစ်ချက်တွန့်သွားသည်။ စိန်နှင့်ကြက် ကိစ္စ
ပဲဖြစ်မည်။

‘ကံမကုန်ရင်တော့ ပြန်ဆုံမှာပေါ့ ဦးကြီးရာ’

ကောင်းမြတ်ခိုင်က စကားရောဖောရောလုပ်လေသည်။ ပြီး
လျှင် စကားစဖြတ်၍ ပြေးရန် ပြင်လေသည်။

အာရိုးကြီးကလည်း ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ဆက်လက်
ထွက်သွားသည်။

‘မင်းသားလေး မင်းသားလေး’

လှမ်းခေါ်သူက စကားအိုးကြီး ဦးသာနုဖြစ်နေသည်။ လေ
ကြောရှည်တော့မည့် သဘောရှိသည်။

‘ကြွက်ဒိုးကတော့ ရူးကြောင် မူးကြောင်နဲ့ ပေါက်ကရတွေ
လျှောက်လုပ်တာ အခု စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံကို ပို့ရတော့မယ်၊
ဒီကောင် နားစွန်နားဖျားတွေ ကြားပြီး ထင်ရာမြင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်
နေတာ’

‘ကိုကြွက်ဒိုးက ဒါဆို ယဉ်ယဉ်လေးရူးနေတာပေါ့’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဆိုရေးရှိက ဆိုအပ်လှ၏၊ ဆိုစများ

များ ထားပချေဘိ၊ ငါ့ဝန်ရှိခဲ့လို့ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရက ပြောခဲ့ဖူးတယ်၊
မုသားစကားတောင် နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ အာပတ္တိဝါရ အပြစ်ရောက်သော
မုသား၊ အနာပတ္တိဝါရက အပြစ်မရောက်သော မုသားဆိုပြီးရှိတယ်၊
အဲဒီ အနာပတ္တိဝါရမှာ ဒဝါနှင့် ရဝါဆိုပြီး ထပ်ကွဲပြားသေးတယ်၊
ဒဝါဆိုတာက အဆောတလျင်ဆိုတဲ့ စကား ရဝါဆိုတာက တစ်ပါး
စကားကိုဆိုမည် ကြံစည်ပြီး အဲဒီစကားကို မပြောမီ တလွဲဆိုမိတယ်၊
ဉာဏ်နံခြင်း၊ နှုတ်တွန့်ခြင်း၊ ချွတ်ယွင်းခြင်းတို့ကြောင့် တလွဲဆိုမိတာ
ပါ’

ဦးသာနုက ထုံးစံအတိုင်း ကရားရေလွှတ် တင်လေပြီ။

‘စကား အင်္ဂါငါးပါးရှိတယ်ကွ၊ အခါကာလအားလျော်စွာ
ပြောဆိုအပ်တဲ့စကား မှန်ကန်သော စကားကို ပြောဆိုအပ်တဲ့စကား၊
သိမ်မွေ့သော စကားကို ပြောဆိုအပ်သောစကား၊ အကျိုးစီးပွားနဲ့
စပ်သော စကားကို ပြောဆိုအပ်သောစကား၊ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ပြောဆို
တတ်သော စကား အမျိုးမျိုး ရှိတယ်ကွ’

‘ခင်ဗျားကတော့ အရေမရ အဖတ်မရ ပြောတတ်တဲ့ စကား
တွေပဲ’

အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ဝင်ပြောသူကတော့ သိန်းဝင်းမောင်။
ခင်းသားရဲ့ ကိုယ်ရံတော်တွေ ရောက်လာပြီမို့ ဦးသာနု နှုတ်ရှိန်ကို
ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရသည်။ စကားကြော ဆက်ရှည်လျှင် ပေါက်ကရ
တွေ ဖြစ်နိုင်လာ၏။

‘မင်းတို့ကလေ ဒီမှာ စကားကောင်းပြောနေလည်း မရဘူး၊
မင်းသား သွားမယ်နော်’

ဦးသာနုလည်း ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်နဲ့ ထွက်သွား
သည်။

‘တော်သေးတာပေါ့၊ မင်းတို့ကယ်တင်ရှင်တွေ ရောက်လာလို့၊
မို့မို့ဆို ဒုက္ခတော်တော်ခံနေရမှာ’

သိန်းဝင်းမောင်နှင့် ဖိုးယောင်လည်း သဘောကျ၍ ရယ်လေ
၏။

*

ဘုရားပွဲအတွက် သိန်းဝင်းမောင်နှင့် ဖိုးယောင် မြို့တက်၍
ဇာတ်ပွဲငှားရချေမည်။ ဒီကောင်တွေက သူတို့အကြံအစည်နဲ့မို့ မင်းသား
တစ်ဖြစ်လည်း ကောင်းမြတ်ခိုင်ကို အသုံးချ၍ ဥက္ကဋ္ဌမှ ဇာတ်ငှားမည့်
အဖွဲ့ကို သူတို့အား တာဝန်ပေးလိုက်ခြင်းပင်။

မို့မို့ဆို ဘယ်နေရာမှ မလွတ်ပေ။ သိပ်တော့ မလွတ်ချင်။
မင်းသားကိုယ်တိုင် အာမခံပေးထားသောကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌလည်း မတတ်
သာဘဲ မြို့သို့ ဇာတ်ငှားလွှတ် ရချေသည်။

အပြန်တွင် သူတို့ဇာတ်တိုက်ထားသည့်အတိုင်း လုပ်ရတော့
မည်။ အသွားအပြန် နှစ်ရက်ခန့်သာ ကြာမှာမို့ ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း
ဘာမှအထစ်ငေါ့မဖြစ်ရလေအောင် ဆုတောင်းနေရရှာသည်။

စိုးသပြည့်စာပေ

သိန်းဝင်းမောင်တို့ သွားနေချိန်တွင် ကျားသားမီးကြီး စသ့်မို့
စရာကောင်းအောင် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ အဲဒါကတော့
ကေသီအဖေ ဦးလှထွန်းကြီးက သူ့အား ထမင်းဖိတ်ကျွေးခြင်းပင်။
ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း တစ်ကိုယ်တော် သွားရလေသည်။

‘လာဟေ့ မင်းသား’

အဘိုးကြီးက သဘောတွေ စွတ်ကောင်းနေသည်။ ကေသီ
ကလည်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာတွေ ချက်ပြုတ်၍ ပြင်ဆင်ထားသည်။

‘မင်းသား ဦးတို့သားအဖကို တစ်ခုလောက် ကူညီပါလား’

‘ဘာကူညီရမလဲ’

‘မင်းသားက မြို့မှာနေတော့ ဒါတွေသိမှာပေါ့’

‘ပြောပါ ဦးလေး’

ဦးလှထွန်းက သမီးဖြစ်သူ မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်သေး
သည်။

‘အဖေ ဘာတွေပြောဦးမလို့လဲ’

‘သမီးကလည်း ဟိုကိစ္စပဲပေါ့’

‘ဟာ... အဖေကလည်း ခုမှ ရက်စရာကြီး’

ဘာတွေလည်း မသိပေ။ သားအဖနှစ်ယောက် စကားက
အတော်လေး စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းနေသည်။ သူနဲ့များ ဘယ်လိုပတ်
သက်နေသလဲ။ ဝေခွဲမရ ပိုင်းဖြတ်မရ လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြစ်ချေပြီ။

‘အဘိုးကြီးက တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို ငါနဲ့ပေးစား
ချင်နေတာလား ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား’

စိုးသပြည့်စာပေ

ကောင်းမြတ်ခိုင် ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေ အသားကုန်တွေနေ
သည်။ သူထင်သလို ဖြစ်ရင်တော့ ဝမ်းသာစရာပဲ။

‘ဒီလိုပါ မင်းသားရယ်၊ ဦးမှာ သမီးလေးအမေဆုံးပြီးကတည်း
က ဒီသမီးလေးကိုပဲ စောင့်ရှောက်လာရတာ၊ တကယ်လို့ သမီးလေး
မြို့ရောက်ရင် မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်ဖြစ်မှာလည်း အရမ်းစိုးရိမ်မိ
တယ်၊ သူများတွေကြားမှာ အရှက်တကွဲ ဖြစ်ရမဲ့ကိစ္စတွေလည်း မဖြစ်
စေချင်ဘူး’

ကောင်းမြတ်ခိုင် ရင်ထဲ တော်တော်ပျော်သွားသည်။ သေချာ
သွားပြီ။

အတိုးကြီးက သူ့သမီးနဲ့ ပေးစားဖို့ ကိစ္စပဲဖြစ်မည်။

‘အဖေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ လိုရင်းပဲ ပြောလေ၊ မင်းသား
က ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေရပြီ’

‘အဖေလည်း အောင့်မထားနိုင်တော့ဘူး’

‘ပြောပါ ဦးလေး၊ ကျွန်တော့်ကို အားမနာပါနဲ့’

‘ဒီလိုပါ မင်းသားရယ်၊ ဦးနဲ့ သမီးက မွေးကတည်းက
ထမင်းစားလာတာ မိရိုးဖလာ လက်နဲ့ပဲ စားလာတာပါ၊ အခု ရုပ်ရှင်
တွေထဲမှာ နေရာတကာမှာ ဝါးတူလေးတွေနဲ့ စားတာတို့၊ ဇွန်းနဲ့စားတာ
တို့တတွေရှိတယ်လေ၊ အဲဒါ မင်းသားက မြို့ကဆိုတော့ ဦးတို့ကို
ဇွန်းနဲ့ မှိန်းနဲ့ စားတာကို သင်ပြပေးပါလို့’

‘ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့ စားတာကို’

ကောင်းမြတ်ခိုင် သေချင်စေ နံသွားသည်။ လက်စသတ်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

တော့ ဘိုးတော်တို့ သားအဖက သူတို့ ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့ စားတတ်ချင်
လို့ သူ့အား သင်ပြခိုင်းချင်၍ ထမင်းဖိတ်ကျွေးခြင်းပင်။

‘ရပါတယ် ဦး၊ ကျွန်တော် သင်ပေးပါ့မယ်’

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း အသင့်ပါလာသော ချစ်သူပေးခဲ့သည့်
ဇွန်းခက်ရင်းတစ်စုံကို တယုတယ ထုတ်လိုက်သည်။

ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့ အရမ်းစားတတ်ချင်သော သားအဖအား
ပညာကုန်သင်ကြားပြသပေးလေ၏။ ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့ စတိုင်ကျချင်
သော သားအဖကား အသားတုံးဖဲ့တာ လက်လွန်တာတွေဖြစ်ကုန်၏။

တကယ့်ကျေးလက် သဘာဝရိုးရာစစ်စစ်တွေလည်း ရှိပါ
သေးသည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင်ကတော့ ဆာဆာနဲ့ လက်ဖြင့်သာ ထမင်း
လွှေးလေ၏။ သားအဖနှစ်ဦးကား ဇွန်းခက်ရင်းတစ်စုံနဲ့ ပတ်ချာလည်
ရိုက်နေသည်။

ကေသီ ချက်ထားသော ဝက်သားဟင်း၊ ကြက်သားဟင်းတွေ
ကလည်း မနူးတော့မာ တောင့်နေရာ ဇွန်းခက်ရင်းနှင့် ဖဲ့စား၍မရ။
အသားတုံးတွေလည်း ချော်ချော်ထွက်ပေါင်း မနည်းတော့။ ရယ်လည်း
ရယ်နေရသည်။

‘ကောင်းမြတ်ခိုင်... ကောင်းမြတ်ခိုင်... ရန်ကုန်မှာ
ငကြောင်ဖြစ်နေသလို ဒီမှာလည်း အူကြောင်ကြွက်ဖြစ်နေပြီ သေဟ’

မဆီမဆိုင်ပင် ချစ်ရသူ အေးမြတ်စုမွန်ပေးသော ဇွန်းခက်ရင်း
တစ်စုံသည် ခုမှ အသုံးတည့်ပါရောလား။

ထမင်းစားရတာက မပင်ပန်း။ ဇွန်းခက်ရင်း တစ်စုံနှင့် သား

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အဖန်တီးယောက်ကို လက်တွေ့သင်ပြရတာ မသက်သာလှ။ စားထား
တာတွေတောင် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိပေ။

‘မင်းသားရေ ဒီဇွန်းခက်ရင်းကို ဦးတို့ဆီမှာ ခဏထားပါလား၊
ဦးတို့ သေသေချာချာ သင်ချင်လို့’

အဘိုးကြီးက ဇွန်းခက်ရင်းကိုင်ရတာကို သဘောကျနေပုံရ
သည်။

‘ရပါတယ် ဦးလေး၊ ယူရင် ယူထားလိုက်ပါ’

အဘိုးကြီးက ရေခဲခွေးနှင့်မြည်းရန် ထန်းလျက်ခဲကိုတောင်
ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့ ဖဲ့နေမလား မသိ။ လက်ဖက်သုပ်ကိုတောင် ခက်ရင်းနဲ့
မွှေစားချင် စားနေမှာ။ ပြောလို့မရ။

‘ဒီရွာမှာက ထမင်းစားရင် ဥက္ကဋ္ဌတစ်ယောက်ပဲ ဇွန်းခက်ရင်း
နဲ့စားတာ၊ သူ့ကို ငါကျောလို့ရပြီ၊ ဒင်းက ငါ့ကိုမစားတတ်မှန်းသိလို့
သက်သက်မဲ့ ကျောနေတာတွေ ကြာပြီ’

‘အဖေကလည်း ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ သွားပြိုင်ဖြစ်နေပြန်ပြီ’

‘ဖြစ်ရမယ်ဟေ့၊ လှထွန်းဆိုတဲ့ကောင်က သိပ်အမှတ်အတေး
ကြီးတဲ့ကောင်၊ သူနဲ့ငါ ထမင်းလက်ဆုံအတူစားရင် ငါဇွန်းခက်ရင်းနဲ့
စားပြမယ်၊ တွေ့မယ်’

အဘိုးကြီးက သဘောကျ၍ ရယ်မောလေသည်။ သူလည်း
သိုင်းလောကသားတွေထဲကလော။ အငြိုးကြီးထွားလှချေတကား။
အဘိုးကြီးလည်း စားသောက်ပြီး ကျန်မာရေးသွားသည်။

‘ကေသီ... ကေသီလည်း ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့ စားတတ်အောင်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

လုပ်နော်၊ မင်းသားနဲ့ ရန်ကုန်လိုက်ရင် ကေသီ ပုံစံတွေ ပြောင်းပစ်ရ
မှာ’

‘အောင်မာ ဘယ်သူက လိုက်မယ်ပြောနေလို့လဲ’

ကေသီက နှုတ်ခမ်းလေး စု၍ ရန်တွေ့သည်။

‘ရန်ကုန်မှာ ကေသီ မမြင်ဖူးတဲ့အရာတွေ မစားဖူးတဲ့အစား
အစာတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိသေးတယ်’

‘မမြင်ချင်ပေါင်၊ မစားချင်ပေါင်’

‘တကယ်ပါ ကေသီရယ်၊ ကေသီကို ကျွန်တော် မြတ်မြတ်
နိုးနိုးချစ်ခဲ့မိတာပါ’

‘ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘူး’

‘မဆိုင်လည်း ဆိုင်ရမှာပဲ၊ ကေသီ ကျွန်တော့်ကို အဖြေပေး
ပါတော့၊ သိပ်အချိန်မဆွဲနဲ့’

‘ဘုရားပွဲပြီးတဲ့အထိ စောင့်သင့်တယ်နော်၊ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်က လွယ်လွယ်အဖြေပေးလို့ ရတာမဟုတ်ဘူး’

‘ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ် ကေသီရယ်’

‘အိမ်ထောင်မှု ဘုရားတည်၊ ဆေးမှင်ရည် စုတ်ထိုး၊ ဤသုံး
မျိုး ချက်မပိုင်လျှင် နောင်ပြင်ရန် ခက်တဲ့အမျိုးတဲ့’

‘အဲမာ ဒါတော့ သိသား’

‘ဟိုနေ့က ဟိန်းဝေယံ ကားထဲမှာ ဟိန်းဝေယံ အမေက
ဒီလိုပဲ ပြောတာ’

ကောင်းမြတ်ခိုင် စိတ်တွေလေသွားသည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘ထင်... ကေသီက ဦးဒီယိုထဲက စကားတွေ ပြောနေတာ
ထား’

‘သိဘူးလေ၊ သူတို့ပြောတာ မမှန်လို့လား’

‘မှန်တော့ မှန်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပြောနေကျစကားတွေလေ’

‘ဒါဖြင့် ကေသီက ဘာပြောရမှာလဲ’

ရှင်းလေ ရှုပ်လေ ရစ်ပတ်လေ ထွေးလေ ဂျာအေးသူအမေ
တင်မကဘူး တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံး ဝိုင်းရိုက်ပဲ။

‘ကေသီ... မိန်းမကောင်း ယန်းယန် တစ်ပွင့်တန်တဲ့’

‘ခရေပန်းတွေဆို တစ်ပွင့်တည်းယန်ရင် ဘယ်လှမလဲ’

ကောင်းမြတ်ခိုင် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဂူသွားသည်။

‘ဒါက စကားအဖြစ်ပြောတာ ကေသီရဲ့’

‘ကေသီတော့ ဒါတွေမသိဘူး၊ ဘုရားပွဲကျရင် မင်းသား
သီချင်းဆိုတာကို အားပေးချင်တယ်’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် ကေသီ’

‘မင်းသားက ပြန်တော့မှာလား’

ကေသီက ဝမ်းနည်းသလိုလို ခပ်တိုးတိုးလေးဆိုသည်။

‘မင်းသားက အခုမှ အသစ်ဆိုတော့ ရှေ့ကမင်းသားကြီးတွေ
က စင်ပေါ်ဘယ်တင်ပေးမလဲ’

‘သူတို့မထင်ပေးလည်း မင်းသား ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တက်
ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ စင်က အရမ်းမြင့်နေလို့လား၊ ဟိုတစ်နှစ်က ဇာတ်
စင်ဆိုရင် ကလေးတွေတက်ဆော့တာနဲ့ ယိုင်နဲ့နဲ့ဖြစ်သွားတယ်’

‘မင်းသားက ပညာမစုံသေးတော့ ပွဲကရမှာ မဟုတ်ဘူး’

ကေသီ တစ်ချက်မှိုင်းသွားသည်။

‘အလကားပြောတာပါ ကေသီ၊ စိတ်ချ ကေသီ စိတ်တိုင်းကျ

အောင် မင်းသား သီချင်းလည်းဆိုပြမယ်၊ ကလည်း ကပြမယ်’

ကေသီ ဘာမှပြန်မပြောပေ။

‘ကေသီ မင်းသားကို တစ်ခုခုပြန်ပြောဦးလေ’

‘မင်းသားနော်၊ ကေသီ မြှောက်ဖေးလို့ သီချင်းဆိုတာ ကပြ
တာ ပွဲခင်းထဲကျရင် မပြောနဲ့ဦး’

ကောင်းမြတ်ခိုင် ပက်လက်ကလေး လန်ကျသွားချင်တာတော့
အမှန်ပင်။

အခန်း(၉)

အတိုးကြီး ဦးလှထွန်းနှင့် ကောင်းမြတ်ခိုင် အဆင်ပြေနေပုံကို တစ်ရွာလုံးက အံ့အားသင့်ရသည်။ တကယ့်လူဝတ်စားကြီးအား လိုက်လျောညီထွေစွာ ပေါင်းတတ်သင်းတတ်သော ကောင်းမြတ်ခိုင် ခေါ်မင်းသားအား လေးစားချီးကျူးကုန်ကြ၏။

ခွန်းခက်ရင်းနှင့် စားတတ်သော ပညာရပ်အား အိတ်သွန် ဖာမှောက် သင်ကြားပြသခဲ့သောဆရာ ဖြစ်နေသောကြောင့် တံခါးမရှိစားမရှိ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်ခွင့် ပါမစ်ပေးထားသည်။

သို့သော် ကောင်းမြတ်ခိုင်သည် အခွင့်အရေးကို အရမယူခဲ့ပေ။ သူ့မှာလည်း ကြီးမားစွာ ခေါင်းခဲနေရသော ပြဿနာအကြီးကြီး ရှိနေသေးသည်။

အဲဒါက မင်းသား အစစ်မဟုတ်ခြင်းနှင့် တစ်ရွာလုံး ကို ပီပီရီရီ ဆွေသေသပ်သပ်လုပ် လိမ်လည်ထားခြင်းတို့ပင်။ သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံးအား ဖွင့်မပြောရဲပေ။ သာယာပျော်ရွှင်နေသော

စိုးလပြည့်စာပေ

အိပ်မက်လေးတွေ မုန်တိုင်းအသွင် ကူးပြောင်းသွားပေမည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင်အဖြစ်သည် ဆုပ်လည်းစူး စားလည်းရှူး ဖြစ်ကိန်းပင်။ ဖွင့်ပြောဖို့ကလည်း တော်တော်ခဲရာခဲဆစ် ဖြစ်နေသည်။

ကေသီရဲ့ ရိုးသားသော အချစ်ကို လိမ်လည်ရယူမဲ့ အခွင့်အရေးသမားဟု အထင်ခံသွားရမှာကိုလည်း မလိုလားပေ။

‘ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဥက္ကဋ္ဌကြီး’

ရွာသားတစ်ယောက် ခြံဝင်းထဲ ကပျာကယာ ဝင်လာသည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင် တောင်တောင်အီအီ တွေးနေရာက ဆတ်ခနဲထ၍ လှမ်းကြည့်မိသည်။

ဥက္ကဋ္ဌကြီးကလည်း ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းဖြူ ထွက်ကြည့်ပြီး...

‘ကြက်ပု ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘သတင်းဝင်လာလို့၊ ဟိုလေ ပွဲသွားငှားကြတဲ့ သိန်းဝင်းမောင်နဲ့ ဖိုးယောင်တို့ အပြန်မှာ ကားမှောက်ပြီး မြို့ဆေးရုံရောက်နေကြတယ်’

‘ဟာ’

‘ဟင်’

‘ဟေ့ကောင် အခြေအနေ စိုးရိမ်ရသလား’

‘သိပ်တော့ မစိုးရိမ်ရပါဘူး၊ ကားကတစောင်းလေးမှောက် သွားတော့ ပွန်းပဲ့ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရရုံလောက်ပါပဲ’

‘မင်းသားရေ မင်းသား မြို့တက်ပြီး အရင်သွားကြည့်လိုက်ပါလား၊ ဦးလေး နောက်မှ တချို့လူတွေခေါ်ပြီး မြို့တက်ခဲ့ဖူး’

စိုးလပြည့်စာပေ

‘ကောင်းသားပဲ’

ကောင်းမြတ်နိုင်လည်း အားချင်း မြို့တက်ရန် အထုတ်အပိုး ပြင်ဆင်ရတော့သည်။

မြို့နယ်ဆေးရုံရောက်တော့ ခုတင်ချင်းကပ်လျက်မှာ သိန်းဝင်းမောင်နှင့် ဖိုးယောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သိန်းဝင်းမောင်က ခြေထောက်ပတ်တီးစီးထားပြီး ဖိုးယောင်ကတော့ ခေါင်းနည်းနည်းထိ၍ လက်ကျိုးထားသည်။ ကောင်းမြတ်နိုင်လည်း ဘယ်ကစပြောရမှန်း မသိ။

‘သူငယ်ချင်း ကောင်းမြတ်နိုင် မင်းလာတာ ငါတို့ ဝမ်းသာပါတယ်’

‘ဟိုဇာတ်အဖွဲ့က ငှားပြီးသွားပြီလား’

‘ငှားပြီးသွားပြီ၊ သူတို့က ရွာကို သုံးလေးရက်အတွင်း လာလိမ့်မယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက်က ဆေးရုံကနေ တစ်ပတ်နေမှဆင်းရမယ်’

‘ဟာ... ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဇာတ်အဖွဲ့လာရင် ငါအလိမ်တွေ မီးခိုးကြွက်လျှောက် ပေါ်ကုန်မှာပေါ့’

‘အဲဒါကို ငါတို့လည်း စဉ်းစားနေတာ’

ဖိုးယောင်ကလည်း မသက်မသာ ပြောသည်။ ကောင်းမြတ်နိုင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

‘မင်းတို့ကွာ အစကတည်းက ဒီလိုတွေ မလုပ်ထားရင် အကောင်းသား’

‘ငါတို့လည်း ဒီလိုဖြစ်မယ် မထင်လို့ပါကွာ’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

‘ဇာတ်အဖွဲ့က မင်းတို့မရှိရင် ငါနဲ့သူတို့ ဘာမှဆိုင်ဘူးဆိုတာ ရွာကို ပြောမှာပဲ၊ ရွာက ငါ့ကိုမင်းသားအဖြစ် သိထားတာထူးသူတို့ထင်သလို မဟုတ်ရင် ငါ့ဘဝတော့ ရေစုန်မျောပါပြီ’

သိန်းဝင်းမောင်နှင့် ဖိုးယောင်လည်း သူငယ်ချင်းမြို့သားကို ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိပေ။

‘ဒီတော့ မင်း ဘာလုပ်ချင်လဲ ကောင်းမြတ်နိုင်’

‘ငါကတော့ ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးတော့ဘူး၊ လာမဲ့ဘေးပြေးတွေရုံသာ ရှိတော့တယ်၊ ငါ ပြန်သွားရင် တစ်ရွာလုံးကို ငါ ဖွင့်ပြောပြမယ်၊ သူတို့ မကျေနပ်လို့ ဝိုင်းရိုက်ရင်လည်း ငါပဲ ခံရမှာ၊ သူတို့ခွင့်လွှတ်ရင်တော့ ငါ သက်သာရာ ရတာပေါ့’

‘အေးကွာ၊ မင်းကို ငါတို့ တောင်းဖန်ပါတယ်၊ ငါတို့ကလည်း အဖြစ်ကို ဆိုးတာပါ၊ ဆေးရုံပေါ်ကနေ မဆင်းရသေးဘူး’

ကံဆိုးလှသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အတွက် ဘာမှမတတ်နိုင်။ ကောင်းမြတ်နိုင် တစ်ရွာလုံးနှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်လေပြီ။ ဇာတ်အဖွဲ့သာ ရွာကိုရောက်သွားရင် မဟာအရက် ဖြန်းဖြန်းကွဲပြီ။ ကာကွယ်ပေးမဲ့သူလည်း မရှိ။ သိန်းဝင်းမောင်နှင့် ဖိုးယောင်လည်း အရင်လို အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေ မထွက်လာတော့။ ကောင်းမြတ်နိုင် တစ်ခုခုတော့ သေသေချာချာ လုပ်ဆောင်ရပေတော့မည်။

‘သူငယ်ချင်း ငါတို့လည်း အကူအညီမပေးနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ’

‘ရပါတယ်ကွာ၊ ငါဘာသာငါ လှုပ်ရှားပါ့မယ်၊ အဲဒါကတော့’

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဆေးသီးလေး အားလုံးသိသွားရင် အိုကေပြီ၊ ကျန်တာတွေ ငါ ဘာမှ လှည့်မကြည့်တော့ဘူး’

‘ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ငါ သဘောကျတယ်၊ မင်းရွာကို ဘယ် တော့ပြန်မလဲ’

‘ငါ မြို့မှာ ခဏစတေးရှောင်ပြီး အိုင်ဒီယာကောင်းကောင်း တွေ ထုတ်လိုက်ဦးမယ်၊ ဇာတ်အဖွဲ့ ရွာနဲ့ အသားကျသွားမှ ငါ့ အကြောင်းတွေ သိသွားမှ ရွာကိုပြန်မလဲ’

‘အေး... ဒါ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ရှဉ့်လဲလျှောက်သာ ပျားလည်း ဆွဲသာပဲ’

ကောင်းမြတ်ခိုင် စိတ်ထဲတော့ ကေသီကိုသာ တသသစွဲလမ်း နေမိသည်။ ရင်ထဲလည်း မကောင်း။ ကေသီသာ သူ့ကို ဘဝတစ် လျှောက်လုံး ပက်ပက်စက်စက် မုန်းတီးသွားလျှင် ဒီတစ်သက် ရည်းစား ရဖို့ပိုဝေးသွားနိုင်သည်။

‘သူငယ်ချင်း မင်း ကေသီနဲ့ အဆင်ပြေပါစေကွာ’

‘ငါလည်း ဒါလေးတစ်ခုပဲ ဆုတောင်းလိုချင်တာ’

‘မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဂရုစိုက်ပါဦး’

‘ရွာသားတွေ အဲဒီလောက်ထိတော့ ရိုင်းမယ် မထင်ပါဘူး’

‘တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ငါတို့သာ လွဲချလိုက်ကွာ၊ ဆေးရုံကို လမ်း ညွှန်လိုက်၊ ငါတို့ခါးစည်းခံပြီး ရှင်းပြပေးမယ်’

‘မလိုပါဘူးကွာ၊ ငါ တစ်ယောက်တည်း ဖြေရှင်းတတ်ပါ တယ်၊ ဘာမှ စိတ်မပူကြနဲ့’

‘ငါတို့အဖြစ်ကလည်း ကြည့်ပါဦးကွာ၊ ငါက ခြေထောက် ကို ကျောက်ပတ်တီး စီးထားရတယ်၊ ဖိုးယောင်က လက်ကျိုးပြီး တင်ပဆုံရိုး အောင့်နေတာ၊ ဘယ်မှလည်း သွားလို့လာလို့မရ ဖြစ် နေတာ’

‘အေးကွာ၊ ငါလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး’

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း ဝေဒနာခံစားနေရသော တွဲဖော်တွဲ ဖက်နှစ်ကောင်အား သနားနေမိသည်။

တစ်ခါတလေကျရင် လောကမှာ ကိုယ်မထင်မှတ်တာတွေ တန်းစီဖြစ်တတ်သည်။ မရည်ရွယ်တာတွေလည်း တောက်လျှောက် ဖြစ်တတ်သည်။ မဆီမဆိုင် ဝင်ပါတဲ့ ကိစ္စတွေသည် တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်တွေ ဖြစ်သွားတတ်သည်။

ပျော်ရွှင်စရာတွေ ထပ်မံဖြစ်ပေါ်လာဖို့ အရေးတကြီး အပူ တပြင်း လိုအပ်ချေပြီ။

*

ကောင်းမြတ်ခိုင်တစ်ယောက် လေးလံနှေးကွေးသောခြေလှမ်း များဖြင့် ရွာဆီသို့ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း လျှောက်လာသည်။ စိတ်လည်းမဝ၊ ကိုယ်လည်းမပါ နှလုံးဗလာတစ်ခုတည်းနှင့် ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နှင့်။

ကေသီနှင့်ဝေးရမည့်အရေး တွေးလေလေ ဆွေးလေလေ ဖြစ်နေသည်။ ရင်ခွင်ကိုပါ တိုက်ရိုက်ကူးစက်လောင်ကျွမ်းလေပြီ၊ အချိန်တန်ရင် သိမ့်အတူတူ အခုကတည်းက ဖွင့်ပြောလိုက်တာ

အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်။ ကန်သင်းရိုးလေးအတိုင်း အိပ်အိပ်လျှောက်
လာသည်။

‘မင်း... သား’

အထေးမှ ဆော်ခေါ်သံကြောင့် ကောင်းမြတ်ခိုင် တို့ခနဲ ရပ်
သွားသည်။ နုကြီးနီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးနီဖြစ်နေ၏။

‘မင်းသား ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ’

‘မြို့က သိန်းဝင်းမောင်တို့ ဆေးရုံတက်နေတဲ့ သတင်းသွား
မေးတာ’

‘ဒီကောင်တွေ ဘယ်လိုလဲ သက်သာရဲ့လား’

‘သက်သာပါတယ်၊ နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆို ဆေးရုံက
ဆင်းရပါပြီ’

‘မင်းသား ဒီနှစ်ပွဲမှာ အပြတ်ချဲနော်’

ဦးနီက လက်မထောင်၍ ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်က အရဲမင်းသားပဲဟာ’

‘အခု သိန်းဝင်းမောင်တို့ ခေါ်လာတဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့က မြို့မှာ
နှစ်နေ့ချိပြီး မကူးရတဲ့အဖွဲ့၊ ပစ္စည်းပစ္စယလည်း မစုံလင်ဘူး၊ ရွာရောက်
ပြီး သိပ်မကြာခင် ခေါင်းဆောင်မင်းသားကြီးကို အရင်က လိမ်လည်
မှုတွေ၊ မယားငယ်မှုတွေနဲ့ ဖမ်းသွားပြီ၊ တစ်ရွာလုံး အရှက်တွေကွဲက
ရောပဲ၊ ဒါတင် ဘယ်ကဦးမလဲ၊ ဇာတ်ဆရာကလည်း ပြဿနာ၊
သူဘက် မြားဦးလှည့်လာမှာစိုးလို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားတယ်’

‘ဒါနဲ့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်ကြသေးလဲ’

စိုးလပြည့်စာပေ

‘ဥက္ကဋ္ဌက ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ခုလုံးကို နှင်ထုတ်လိုက်ပြီ၊ ဒီနှစ်
ရွာ ဘုရားပွဲမှာ ဘာဇာတ်မှ မထည့်တော့ဘူးတဲ့၊ ရွာသားတွေက
ဝိုင်းပြောလို့ သူ စဉ်းစားနေတယ်၊ အဲဒါ မင်းသားပြောပေးဦးလေ၊
လုပ်ပါဦး၊ ရွာကလူတွေက ဇာတ်ငတ်နေတာ ကြာပြီ’

‘ကျွန်တော် တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်ပေးပါမယ်’

‘ဒီနှစ်ဘုရားပွဲက တော်တော်စည်မှာ၊ ရွာနီးချုပ်စပ် ပတ်ဝန်း
ကျင်က တော်တော်များများ လာကြမှာ၊ ဒီရွာရဲ့ ပွဲမို့ အားလုံးက
အထင်တကြီး လေးစားစွာနဲ့ လာကြမှာ၊ ဈေးသည်တွေဆို ပွဲပတ်ဝတ်
လည် ရောင်းချဖို့အသင့်ပဲ၊ လှည်းသားငါးရာဇာတ် မကပေမဲ့ လှည်း
နှစ်ရာငါးဆယ်လောက် ပွဲခင်းအပြင်နဲ့ ဘုရားဝန်းကျင်မှာ စုပြုံနေလိမ့်
မယ်’

ဦးကြီးနီက အားတက်သရော ပြောသည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင်မှာ
တော်တော် စိတ်ကုန်ခမ်းချေပြီ။ သူများကျောက်ချခဲ့သော ကိစ္စမှာ
ဘယ်လိုပုံစံနှင့် အကြံဝင်ပေးရမှန်းမသိ။ ကောင်းသည် ဆိုးသည်
ဝေဖန်ရမှန်းမသိ။ သူ့အနေနဲ့ မင်းသားအဖြစ် မပါဝင်နိုင်သော်လည်း
ရွာသားတွေရဲ့ ခြိမ်းခြန်မှုသံ ဘုရားပွဲကို လက်ခုပ်တီး၍ အားပေးချင်
သည့် ဆန္ဒတော့ ဖြစ်ပေါ်မိသည်။

‘ကဲ... ဦးကြီး စိတ်ချပါဌာ၊ ကျွန်တော် ထင်ရှားတဲ့မင်းသား
မဟုတ်ပေမဲ့ ဘုရားပွဲစည်ကားအောင်တော့ လုပ်ပေးချင်တယ်ဌာ’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ ငါတူရော၊ ငါတို့တစ်ရွာလုံးက ဒီဘုရားပွဲ
လေး အဆင်ပြေပြေ စည်ကားသိုက်မြိုက်နေတာကို တောင်ကနေကြ

စိုးလပြည့်စာပေ

တာ၊ ဘေးရွာတွေကိုလည်း အရသာခံကြွားချင်နေကြတာ၊ နှစ်တိုင်း နာမည်ထွက်ခဲ့တဲ့ ငါတို့ ရွာလေး ဒီတစ်နှစ် ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် လုပ်ဆောင်ချင်နေကြတာကွ ဟား... ဟား’

ဦးကြီးနီက ကွမ်းပလုပ်ပလောင်းနှင့် အားရပါးရ ဆိုသည်။ ရွာသားတွေ၏ အခက်အခဲကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးရမှန်းပင် မသိတော့ပေ။

‘မင်းသား ဇာတ်ကလေးကောင်းကောင်း ကြည့်ချင်သေးတယ်၊ သွားမယ်နော်’

ဒီကိစ္စတွေကို ကေသီအား ဖွင့်ပြောပြပြီး ရွာမှထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်။ အရာအားလုံးသည် မရည်ရွယ်ဘဲ စနစ်တကျ ချို့ယွင်းခဲ့ပြီလေ။

ကေသီ အိမ်ဘက်သို့ ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နှင့် လျှောက်လာသည်။ လမ်းမှာတွေ့သောသူတွေက ဘုရားပွဲမှာ ပွဲလေး ဇာတ်လေး ထည့်ဖို့ သူကြီးအား ပြောပြရန် တောင်းဆိုကြကုန်သည်။ ကောင်းမြတ် ခိုင်လည်း အဆင်ပြေအောင် ထိန်း၍ ပြောဆိုရှင်းပြရလေ၏။

ကေသီတို့ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ကေသီက စကောထဲတွင် ဆန်ထည့်၍ စပါးလုံးရွေးနေသည်။ ကေသီ ဘာမှသိပုံမရသေး။ အဖေကြီး ဦးလှထွန်းလည်း မရှိသည့်ပုံပင်။

‘ကေသီ’

‘ဟယ်... မင်းသားပါလား၊ အဖေမရှိဘူး၊ သူ ထော်လာကို တစ်စီးဝယ်ဖို့ ပွဲစားတွေနဲ့ ရွာတောင်ပိုင်းမှာ သွားစကားပြောနေတယ်’

စိုးလပြည့်စာပေ

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း ကွပ်မျက်တွင် တောင့်တောင့်ကြီးဝင် ထိုင်လိုက်သည်။

‘ကေသီကို ပြောစရာရှိလို့’

ကေသီက စပါးလုံးရွေးနေရင်းက ခေါင်းမောကြည့်သည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း(၁၁)

‘ဘာပြောမှာလဲ မင်းသား ပြောလေ’

‘သေသေချာချာ နားထောင်ပေးနော်’

‘ပြောပါဆို’

‘ကိုယ်က မင်းသားအစစ်မဟုတ်ဘူး’

‘ပေါက်တက်ကရတွေ’

ကေသီက ချစ်စဖွယ်ပြုံးနေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် နောက်
သလို ပြောင်သလို ထင်နေပုံရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

‘ဟေ့ကောင် မင်းသား’

ဗြန်းခနဲ ခေါ်သံကြောင့် ကောင်းမြတ်ခိုင် ပြောမဲ့စကားတွေ
ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ဖြစ်ကုန်သည်။

‘ဟာ... အဘ...’

စိုးလပြည့်စာပေ

‘ဟေ့... ငါထော်လာဂျီတစ်စီး ဝယ်လိုက်ပြီကွာ၊ ဟား...

ဟား... ဟိုဥက္ကဋ္ဌကို ငါ ပြိုင်လို့ရပြီ’

‘အဘ ထော်လာဂျီက ဘယ်မှာလဲ’

‘နောက်မှာ ဟိုကောင်တွေ မောင်းလာပြီ၊ ငါ့သမီးကို ကြား
ချင်လို့ ချက်ချင်းပြေးလာတာကွာ၊ ဟား... ဟား’

အဘိုးကြီးနယ် သူ့ကိုယ်တိုင် ထော်လာဂျီပေါ်တက်ထိုင်ပြီး
လိုက်လာရင်လည်း ရတာကို သက်သက်မဲ့။ သိပ်မကြာခင် ရွာသား
နှစ်ယောက် မောင်းလာသော ထော်လာဂျီကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ထော်လာဂျီက အသစ်စက်စက်မို့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရှိလှသည်။

‘ဥက္ကဋ္ဌ ထော်လာဂျီထက် အသံပိုဟိန်းတယ်ကွာ၊ ဟား...
ဟား’

အဘိုးကြီးကတော့ နယ်မြေသစ်ရွာဖွေတွေ့ရှိသွားသော ကိုလံ
ဘတ်စ်လို အပျော်ကြီး ပျော်မြူးနေသည်။ ထော်လာဂျီမောင်းလာသော
ရွာသားက...

‘မင်းသား ဥက္ကဋ္ဌကြီးက သူ့ဆီ အမြန်လာပါတဲ့’

‘ဟုတ်လား၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မသိဘူး’

‘ဒါတော့ မသိဘူး၊ အရေးကြီးလို့’

‘ဟေ့ကောင် သာဂေါင်၊ မင်းသားကို ငါ့ထော်လာဂျီနဲ့ လိုက်
ပို့လိုက်ကွာ၊ ဥက္ကဋ္ဌက ဘယ်သူထော်လာဂျီလည်း မေးရင် ငါ့ထော်လာ
ဂျီလို့ ခုနစ်အိမ်လောက်ကြားအောင် အော်ပြောလိုက်ကွာ’

‘စိတ်ချ အဘ’

စိုးလပြည့်စာပေ

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း ထော်လာရှိပေါ် တက်လိုက်သည်။
ထော်လာရှိက ဒိန်းဒန်းသံစုံစွာဖြင့် မောင်းလေပြီ။

‘ဥက္ကဋ္ဌက ငါ့အကြောင်းတွေများ သိသွားပြီလား’

ကောင်းမြတ်ခိုင် စိတ်တထင့်ထင့်ဖြင့် ထော်လာရှိနောက်
ဘက်တွင် ရင်တဒိန်းဒိန်းခုန်၍ လိုက်ပါလာရသည်။

ဥက္ကဋ္ဌက အိမ်ရှေ့တွင် လက်ကိုနောက်ပစ်၍ ခေါက်တုံ့ခေါက်
ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။ အိမ်ရှေ့ရှိ ခုံပေါ်တွင် အဘထိန်နှင့်
ကျောင်းဆရာလေး ကိုကျော်ဦးတို့ ရှိကြသည်။

‘မင်းသား လာ... လာ... အတော်ပဲ’

ဥက္ကဋ္ဌက မင်းသားဖြစ်နေသော ကောင်းမြတ်ခိုင်ကို ပြေးလာ
၍ ခေါ်သည်။ အမှတ်တမဲ့ သူ ထော်လာရှိကို သတိထားမိသွားသည်။
ရွာထဲက ထော်လာရှိ တော်တော်များများကို သူ သိထားသည်။ အခု
အသစ်စက်စက် ထော်လာရှိကို မြင်ရတော့ ဗြိဟ်သစ်တစ်ခုကို တွေ့
သွားသော အာကာသယာဉ်များလို ဖြစ်သွားသည်။ မျက်မှောင်ကြွတ်
၍...

‘ဟေ့ကောင် သာဂေါင် ဒါ ဘယ်သူထော်လာရှိလဲ’

‘ဥက္ကဋ္ဌကြီး... ဦးလှထွန်း ထော်လာရှိပါ’

သာဂေါင်က အာခေါင်ခြစ်၍ သိမ်းကြုံးအော်လေသည်။

‘လှထွန်း ဘယ်က အခုတကြီးကို ပေါချောင်ကောင်း ရလာ
သလဲ မသိဘူး’

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက လေးဖန်ပြစ်တင်၍ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း သူ့နောက်မှ လိုက်လာရသည်။ သာဂေါင်က
ထော်လာရှိကို စက်မသတ်ထားသဖြင့် အသံတွေ ဆူနေ၏။

‘သာဂေါင်... မင်း ထော်လာရှိကို စက်သတ်ရင်သတ်၊

မသတ်ရင် မင်းကို ငါ သတ်ပြီး ထော်လာရှိကို မီးရှို့လိုက်မယ်’

‘ဥက္ကဋ္ဌကလည်း ကျွန်တော့်ကိုသတ်ပြီးတာနဲ့ ထောင်ထဲ
ရောက်မှာပဲ၊ ထော်လာရှိကို ဘယ်လိုဆက်ပြီး မီးရှို့လို့ရမလဲ၊ မသကာ
ဆို ထော်လာရှိကို မီးရှို့ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို သတ်တာကောင်းတယ်၊
ကျွန်တော်လည်း မီးရှို့နေတဲ့အချိန် ထွက်ပြေးလို့ရတာပေါ့’

သာဂေါင်က စပ်ပြီးပြီးနဲ့ အထွန့်တက်သည်။

‘ဟာ... ဒီကောင် ကပ်ဖိုးကပ်ဖို့နဲ့’

ဥက္ကဋ္ဌက စိတ်မရှည်ဘဲ အုတ်ခဲနဲ့ ကောက်ထုသည်။ သာ
ဂေါင် အရှောင်မြန်၍ ထိပ်မပေါက်ပေ။ အာချောင်သော သာဂေါင်မှာ
ထော်လာရှိကို စက်နှိုး၍ ထွက်ပြေးလေသည်။

‘မင်းသား ထိုင်၊ အရေးကြီးကိစ္စ ပြောစရာရှိလို့၊ အခုရွာ
ဘုရားပွဲက နီးနေပြီ၊ သိန်းဝင်းမောင်တို့ နှစ်ယောက် မြို့တက်ငှားတဲ့
ဇာတ်အဖွဲ့က အခု ရွာကို ရောက်မလာနိုင်တော့ဘူး၊ ရာသီမရောက်
ခင် ဇာတ်ခေါင်းကွဲသွားပြီး အစအနုပါ ပျောက်သွားတယ်၊ အခြားဇာတ်
တွေကလည်း အခြားရွာတွေ အသီးသီးငှားသွားကြလို့ တစ်ဇာတ်မှ
ချိတ်မရတော့ဘူး’

‘ဟုတ်တယ် မင်းသား၊ ရွာသားတွေကလည်း ဒီနှစ်ဘုရားပွဲ
ကို အားခဲထားကြတာ၊ ခြိမ့်ခြိမ့်သံသံ စည်ကားချင်နေတာပဲ၊ ဘုရား

ပွဲအတွက် အလှူငွေတွေလည်း အပြည့်ရထားပြီးပြီ၊ သူတို့ချစ်တဲ့ ဇာတ်မသွင်းရင် တစ်ရွာလုံး ဆူညံပွက်လောရိုက်ကုန်လိမ့်မယ်’

ဆရာလေး ကိုကျော်ဦးက ပူပင်ဟန်နှင့် ပြောသည်။

‘နှစ်စဉ် ဖြစ်လာတဲ့ အစဉ်အလာ ဓလေ့ကို မဖျက်ချင်ဘူး မင်းသားရယ်၊ ပွဲမှမကဖြစ်ရင် လက်ခံထားတဲ့ ဈေးဆိုင်တန်းတွေလည်း လျော့နည်းသွားမယ်၊ ဒီနှစ်ရာသီမှာ ဘုရားပွဲစဖြစ်တာ ဒီနယ်မှာ အဘတို့ တစ်ရွာက စတာ’

အဘထိန်ကလည်း ရိုးရာမပျက်ချင်သော ဆန္ဒနှင့်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ အဘ’

‘မင်းသား... မင်းသား ဦးဆောင်ပြီး ကိုယ့်ရွာနဲ့ကိုယ်ပဲ ဝိုင်းပြီး အရပ်ပြဇာတ်လေး အငြိမ့်ခွင်လေးနဲ့ စတိတ်ရိုးလေးလုပ်ချင်တယ်’ ဥက္ကဋ္ဌက သူ့အကြံကို တင်သွင်းသည်။

‘ထင်သလောက် လွယ်ပါ့မလား’

‘ရွာမှာလည်း ဆိုင်းဆရာကိုစိန်နိုင်ရဲအောင် ရှိတာပဲ၊ နောက်ပြီး တစ်ဖက်က ရွာမှာ ဇာတ်ခုံအပြင်အဆင်တွေ လုပ်ပေးတဲ့ အဖွဲ့တွေရှိတာပဲ၊ မင်းသမီးအချို့က မြို့တက်ပြီး သွားငှားမယ်လေ၊ မင်းသမီး ရှာရတာ မခက်ပါဘူး၊ ဒီရွာမှာ ကတတ်ဆိုတတ်တဲ့သူ သိပ်မရှိဘူး’

‘ဥက္ကဋ္ဌကြီးက သေသေချာချာ အကွက်စေတာပဲ’

ကောင်းမြတ်ခိုင်က မဖြစ်ညစ်ကျယ် ချီးကျူးရသည်။

‘ရွာသာရွာသားတွေကို အဖြစ်ဇာတ်လေးနဲ့ နှစ်သိမ့်ရမှာပဲ’

‘ဒီတော့ ငါ ပြောချင်တာက မင်းသားက မြို့တက်ပြီး ဆေးရုံတက်နေတဲ့ နှစ်ကောင်ကို ပြန်ခေါ်ခဲ့၊ ဒီကောင်တွေလည်း သက်သာလောက်ပြီ၊ တစ်ခါတည်း မင်းသမီးနှစ်လက်နဲ့ လိုအပ်တာ တွေပါဝယ်ခဲ့ချေ၊ အချိန်ကလည်း သိပ်မရတော့ဘူး’

‘မင်းသမီးကို ဝယ်လို့ရပါ့မလား’

‘အာ... မင်းသမီးကတော့ ငှားရမှာပေါ့၊ ကျန်တဲ့အပိုင်းကို ရွာမှာပဲ ငါနဲ့ဆရာလေးတို့ စီစဉ်ထားကြမယ်’

‘ပွဲအစီအစဉ်က ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘စတိတ်ရိုးပါမယ်၊ နောက်ပြီး အငြိမ့်ခွင်လေးထည့်မယ်၊ တစ်ခန်းရပ်ပြဇာတ်လေး ထည့်မယ်၊ ပြဇာတ်ကြီးတစ်ခု ရာဇဝင်နောက်ခံပေါ့၊ အဲဒါလည်း ထည့်မယ်၊ ဒါကလည်း ရွာသားတွေနဲ့ တိုင်ပင်ရဦးမယ်၊ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဖြစ်ဦးမှာပဲ၊ မတတ်နိုင်ဘူး’

‘အဓိကက မင်းသမီးချောချောလှလှလေးပါမှ ပွဲစည်မှာနော်’

ဆရာလေးကိုကျော်ဦးက အဓိကကျတာကို ဝင်ပြောသည်။ သူပြောတာလည်း ဟုတ်ပေသည်။ အချို့ကလည်း မင်းသမီးဆိုတာကတာ အသံကောင်းတာကို သိပ်သဘောကျသည်။

‘နောက်တစ်ခု ပြောရမယ်၊ ပွဲဖြစ်မြောက်ဖို့အတွက် မင်းသားကပဲ အစစအရာရာ စီစဉ်ပေးပါ၊ လိုအပ်တာရှိရင် ဟိုနှစ်ကောင်ကို ခိုင်းပါ’

ကောင်းမြတ်ခိုင် စိတ်ထဲက တွေးမိသည်။ ပွဲမှာ ဘုရားသုတ်ခ အနည်းငယ်တော့ ဖြစ်ဦးမည်။

‘စိတ်ချပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး၊ ကျွန်တော် မနက်ဖြန်ပဲ မြို့တက်မယ်၊
ပြန်လာမဲ့ရက်ကို အကြောင်းကြားဖို့ ရွာသားတစ်ယောက် ထည့်ပေး
လိုက်ပါ’

‘ဟာ... ထည့်ပေးစရာမလိုတော့ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ဟောဒီက ဘာလေးလဲ’

ဥက္ကဋ္ဌက စားပွဲပေါ်က ခြင်းလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

‘ဟာ... ဖုန်းပါလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ရွာမှာ ဖုန်းရှိသွားပြီ’

‘ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လိုက်ရဲ့ပဲ’

‘ဟား... ဟား... ဟား’

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက သဘောကျ၍ ရယ်သည်။

‘မင်းသား ဖုန်းဆက်လိုက်တာနဲ့ မင်းသားတို့အဖွဲ့ကို လာကြို

ဖို့ ထော်လာရှိတစ်စီး လွှတ်လိုက်မယ် ဟား... ဟား’

ကောင်းမြတ်နိုင်လည်း ရောယောင်ရယ်မောလိုက်သည်။ စိတ်
က တစ်ဖက်ကပေါ့နေပြီး တစ်ဘက်က လေးနေပြန်သည်။ မင်းသား
အတုကိစ္စက ခေါင်းထဲရောက်ရောက်နေသည်။

‘မင်းသား လူရွှင်တော်လေး ရရင်လည်း ဆွဲခဲ့ဦး’

ဥက္ကဋ္ဌကြီးကတော့ ဇာတ်ငှားတာကို ဈေးဝယ်သလို လုပ်နေ
သည်။

‘စိတ်ချ ဥက္ကဋ္ဌကြီး၊ အပျိုတော်တွေပါ အဆစ်တောင်းတာနဲ့
မယ်’

‘အဲဒါ အရေးမကြီးဘူး၊ ရာဇဝင်ဇာတ်တစ်ခုကမယ်ဆိုတော့
ဘာဇာတ်ကရင် ကောင်းမလဲ မသိဘူး’

‘ပရိသတ်ကို ဖမ်းစားနိုင်တဲ့ ဇာတ်တစ်ခုကရမယ်’

ဆရာလေးကိုကျော်ဦးက အဲဒါမျိုး မကျွမ်းကျင်တော့ ငြိမ်နေ
သည်။ ဒီနေရာမှာက ရှေ့မှီနောက်မှီ အဘထိန်ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍရောက်
လာပြီ။

‘ဇာတ်တွေ တော်တော်များများက နောက်ပိုင်းဇာတ်ဆို
အလွမ်းတွေနဲ့ ဇာတ်မျိုးပဲ သဘောကျကြတယ်၊ ဇာတ်အရမ်းနာမဲ့ဇာတ်
တွေဆိုရင်လည်း သဘောကျကြတယ်၊ ဒီတော့ ဘာကိုရွေးချယ်ရမလဲ
ဆိုတော့ အဘထိန်လည်း ငယ်ငယ်တုန်းက သိပ်ကြိုက်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်ကိုပဲ
ကရင်ကောင်းမယ်’

‘ဘာဇာတ်လဲ အဘ’

‘ပရိသတ်စိတ်ဝင်စားမဲ့ဇာတ်၊ ဘုရားအလောင်းဆန္ဒနဲ့ဆင်မင်း
ဇာတ်လေ၊ ဒီဇာတ်ထဲကပြတဲ့သူတွေအတွက်လည်း မပင်ပန်းဘူး၊
လူအင်အားလည်း မကုန်ဘူး၊ ဆန္ဒဆင်မင်းရယ် မိဖုရားနှစ်ပါးရယ်၊
သောနန္ဒရမုဆိုးရယ်၊ ကာသိတိုင်းဘုရင်ရယ် ဒီလောက်ပဲရှိတယ်၊
ဇာတ်အိမ်လည်း ခိုင်ခံ့တယ်၊ ဇာတ်လမ်းလည်း ကောင်းတယ်၊ နောက်
ပြီး အဘမှာ အဲဒီဇာတ်အတွက် စာသားတွေ ဇာတ်စကားတွေလည်း
ရှိတယ်’

‘ဟာ... ဒါဆို အဆင်ပြေသွားပြီ’

ဥက္ကဋ္ဌကြီးလည်း ဝမ်းသာသွားသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆန္ဒနဲ့ စာတ်ထို သေသေချာချာ မသိပေမဲ့ ရာဇဝင်တွေထဲမှာ ကြားဖူးအားဝ ဖို့ထားသည်။

ကောင်းမြတ်ခိုင်ကတော့ ဘာမှဝင်မပြောတော့ပေ။ ဖြစ်သမျှ တွေကို လက်ခံပြီးဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သဘောထားတာ အကောင်းဆုံး ပဲ။

အချိန်အားဖြင့် သုံးရက်ကြာသွားပြီ။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးလည်း ခြင်း ဖုန်းဘေးအားမှာ ဖုန်းစောင့်နုတ်ကြီးလို ဖြစ်နေရဲ့။ ဘယ်မှလည်း မသွား နိုင်။ ဓလာနိုင်ဖြစ်နေသည်။ မင်းသားကို စိတ်ပူတာထက် ဟိုနှစ် ကောင် ဘာတွေချော်ကောငေါ့နေသလဲဆိုတာကို သိချင်နေသည်။

‘ကလင်... ကလင်... ကလင်’

ဥက္ကဋ္ဌကြီး အရမ်းဝမ်းသာသွားသည်။ ဖုန်းခွက်ကို တစ်ခါ တည်း ကောက်ကိုင်ဖို့တောင် မဝံ့မရဲဖြစ်နေ၏။

‘ဟဲလို... ပြောပါ ဥက္ကဋ္ဌပါ’

‘ဘာ ဥက္ကဋ္ဌလဲ၊ လူလိမ် သူခိုး’

‘ဈာ’

‘မဈာနဲ့၊ ခင်ဈား ဒီမြို့ကနေ ထွက်ပြေးသွားတာ သိတယ်’

‘ဟေ့လူ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ’

‘ခင်ဈား ပွဲစားတင်ထူး မဟုတ်လား’

‘ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ်ကကျေးဇူးနဲ့’

ဥက္ကဋ္ဌပဲ၊ မင်းတို့ဘယ်ကဆက်နေတာလဲဆိုတာ ဖော်ထုတ်ပြီး ဖမ်း ချုပ်လိုက်မယ်၊ ဘာမှတ်နေသလဲ’

‘ဝှံ’

တစ်ဘက်က ဖုန်းကိုပစ်ချသွားသည်။ အရေးထဲရုန်းက နား ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သိပ်မကြာခင် ဖုန်းသံမြည်လာပြန်၏။

‘ကလင်... ကလင်’

‘ဟဲလို ပြောပါ၊ရွာရဲ့ဥက္ကဋ္ဌပါ’

‘အဖေလား သားပါ’

‘အေး... ကျက်သရေတုံးကောင်၊ မင်းတို့ဖုန်းကို စောင့်နေတာ ကွ၊ အခြေအနေ ဘာထူးသလဲ ပြော’

‘အဖေမှာတဲ့အတိုင်း အဆင်ပြေတယ်၊ အခု မင်းသားလည်း ရှိတယ်၊ သားတို့လည်း ဒဏ်ရာတွေ သက်သာပျောက်ကင်းလို့’

‘အပိုတွေ မပြောနဲ့ကွာ၊ မင်းတို့သေသွားလည်း ကောင်းတာ ပဲ၊ မင်းတို့ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ၊ ငါ ဒီမှာဖင်ပူနေပြီကွ’

‘အဖေကလည်း မကြီးမငယ်နဲ့ စီးခဲပေါ်တက်ထိုင်နေရတယ် လို့’

‘ဥပမာပေးတာကွ၊ အူကြောင်ကြောင်တွေ လျှောက်ပြော မနေနဲ့’

‘အဖေကလည်း သားပြောမယ်၊ နားထောင်ပေးဦး၊ အခု သားတို့မြို့မှာ မင်းသမီး နှစ်ဦး၊ လူရွှင်တော် နှစ်ဦး ရထားတယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် သားတို့က အဲဒီမင်းသမီးနှစ်ဦးကို ခေါ်လာနဲ့ထောင်’

လူရွှင်တော်တွေက သူတို့ဘာသာ သူတို့ပွဲနီးမှ လိုက်လာလိမ့်မယ်၊
အဲဒါ အဖေ ထော်လာဂျီနဲ့ မနက်ဖြန်နေ့လယ် ၁၁:၀၀ နာရီလောက်
ကားလမ်းမကနေ လာစောင့်နေဦး’

‘အေး... အေး... ဒါပဲလား’

ဥက္ကဋ္ဌကြီးလည်း ဖုန်းကို ဂွပ်ခနဲချလိုက်သည်။

‘ဟေ့ကောင် မောင်ပု အမြန်လာစမ်း’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဥက္ကဋ္ဌ’

‘ငါ့ထော်လာဂျီနဲ့ စပါးသယ်နေတာ အခုရပ်ချေ၊ မင်းလိုက်
သွားပြီး ထော်လာဂျီကို သိမ်းခဲ့၊ အမြန်လုပ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဥက္ကဋ္ဌရဲ့’

‘မင်းသားတို့ မနက်ဖြန် လာတော့မယ်ကွ၊ စကားကြောရှည်
မနေနဲ့၊ မြန်မြန်သွား’

မောင်ပုလည်း ဒရောသောပါး ပြေးထွက်လာသည်။ ဥက္ကဋ္ဌ
ကြီးက ခြင်းဖုန်းကြီးဆွဲ၍ အိမ်ပေါ်တက်သွားသည်။

အိမ်ဘေးခြံပုတ်ထဲတွင် တိတ်တဆိတ်ချောင်းမြောင်းနား
ထောင်နေသောသူတစ်ဦးရှိသည်။ သူကား ဦးလှထွန်း၊ စုံစမ်းထောက်
လှမ်းခိုင်းထားသော သာဂေါင်ပင်ဖြစ်သည်။ သာဂေါင်က ခေါင်း
တဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ဦးလှထွန်းအိမ်ဘက်သို့ ဒုန်းစိုင်းပြေးသွားလေ
သည်။

အခန်း(၁၁)

‘ဒီလိုလား ဟား... ဟား’

ဦးလှထွန်းက သူ့ထော်လာဂျီအသစ်စက်စက်ကြီးကို ဖုန်သုတ်
နေရင်းနှင့် သာဂေါင်လာဖို့သော သတင်းကို သဘောကျ၍ ရယ်လေ
သည်။

‘တွေ့ကြပြီပေါ့ကွာ သန်းဦးရာ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း
ထော်လာဂျီရှိတာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့လည်း ရှိပါတယ်ကွ’

‘အဘက ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလို့လဲ’

‘လှထွန်းပါကွာ၊ လုပ်လုပ်လေးပါ၊ ညကျရင် မင်းနဲ့ငါ ဥက္ကဋ္ဌ
အိမ်သွားမယ်၊ ဟုတ်ပလား’

‘ဟာ... အဘကလည်း အဘထော်လာဂျီနဲ့ သွားကြမဲ့ကွာ
ဥက္ကဋ္ဌကို သွားပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ သူ ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘မင်းကလည်း တော်တော်တုံးတဲ့ကောင်ပဲ၊ ငါက ဒင်းကိုများ
အောက်ကျိန်ပြီး သွားပြောမလားကွ၊ ထို့... ဝေးသေး၊ ငါကြံထားတာ
တစ်ခုရှိတယ်၊ သူ့ထော်လာဂျီကို * * * * *

ဦးလှထွန်းက သာဂေါင်နားကပ်၍ ပြောသည်။

‘ဖြစ်ပါ့မလား အဘရယ်’

‘ဖြစ်ပါတယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဒင်းက သူ့ထော်လာဂျီကို ပိုးမွှေး
သလိုထားပေမဲ့ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုဟနေသလဲဆိုတာ ဒင်းမသိ
ဘူး၊ ဗျတ္တရဲ့ သွေးတွေနဲ့ သထုံတစ်မြို့လုံးကာရံပြီး စီရင်ထားပေမဲ့
ကြက်မတစ်ဝပ်စာတော့ လွတ်နေသေးတာပဲ၊ သန်းဦး သူ့မှာလည်း
ဟာကွက်တွေတော့ ရှိတာပဲ’

ဦးလှထွန်းက သူ့အကြံကိုသူ ပီတိဖြစ်ကာ သဘောကျသွား
သည်။

သာဂေါင်ကလည်း ဖြစ်ပါ့မလားတွေ့၍ စိတ်လေနေသည်။

*

‘ဟေ့ကောင် .ငါ့ထော်လာဂျီက ဘာဖြစ်လို့ စက်မနိုးတာ
လဲ’

‘မသိဘူး ဥက္ကဋ္ဌကြီး၊ စက်က တစ်ခုခုဖြစ်နေပုံရတယ်၊
မနေ့က အကောင်းကြီးပါ၊ ဘာဖြစ်မှန်းကို မသိဘူး’

မောင်ပုက ခေါင်းကုတ်၍ ပြောသည်။

‘တောက်... အချိန်က နီးနေပြီ’

မောင်ပုလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ပေတူးလျက် အမျိုးမျိုးစပ်သပ်
၍ စက်နိုးနေ၏။

‘တစ်စုံတစ်ရာတော့ နှောင့်ယှက်နေပြီထင်တယ်’

ဥက္ကဋ္ဌကြီးမှာ တောက်တခေါက်ခေါက်နှင့် ခေါက်တွဲခေါက်
ပြန် လမ်းလျှောက်နေ၏။

‘ထိန်း... ထိန်း... ထိန်း’

စက်သံဆူညံစွာဖြင့် ထော်လာဂျီတစ်စီး ဥက္ကဋ္ဌကြီး အိမ်ရှေ့
သို့ ဆိုက်လာသည်။

‘ဟား... ဟား... ဥက္ကဋ္ဌကြီး ခင်ဗျား ထော်လာဂျီကို
အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကိုသာ ပြန်ပို့လိုက်ပါတော့ ဟား... ဟား’

ထော်လာဂျီကိုယ်တိုင်မောင်းသူက ဥက္ကဋ္ဌကြီးရဲ့ အမုန်းတော်
ကြီး ဦးလှထွန်း။

သူ့နောက်တွင် သာဂေါင်လည်းပါသည်။

‘တောက်... ဒါ မင်း... မင်း... လက်ချက်မဟုတ်လား
လှထွန်း’

‘အနေသာကြီးပါကွာ၊ ငါလည်း မင်းလို မင်းသားနဲ့ အဖွဲ့တို့
ကြိုဆိုချင်သေးတာပဲ၊ မင်းထော်လာဂျီစက်စုတ်နေတာတော့ ငါနဲ့ဘာမှ
မဆိုင်ဘူး၊ မင်းမကြိုဖြစ်တာ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ ကြိုရတာပဲ
ကွာ၊ သွားမယ် သူငယ်ချင်း၊ အချိန်တွေ နီးနေပြီ’

ဦးလှထွန်းက ပြိုင်ကားမောင်းသောသူတစ်ယောက်လို ဝံ့ကြွား

စွာဖြင့် ထော်လာရှိအသစ်ကို မောင်း၍ထွက်သွားလေသည်။ သာဂေါင်က အာချောင်စွာ ပါးစပ်သရမ်း၍ သီချင်းဆိုသွား၏။

‘အားလုံးတက်ကြွ *** ငါ့ထော်လာရှိ *** ရွာမြောက်ပိုင်းက သိပ်မကြည် *** ငါ့နာမည်က တောဂေါ်လီ’

‘တောက်ကွာ၊ လှထွန်း ငါ့ကို ရဲသဲ့သဲ့လုပ်သွားတာ၊ ဟေ့ကောင် မောင်ပု ဒီထော်လာရှိကို မီးသာရှို့လိုက်ကွာ၊ ထော်လာရှိ မရတော့ နွားလှည်းထုတ်ကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဟုတ်ကဲ့’

မောင်ပု ချက်ချင်းပြေးထွက်သွားသည်။

‘ဆရာ... နွားတွေ မရှိတော့ဘူး’

‘ဟေ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ၊ အာ ငါပဲနွားတွေမနှစ်က ရောင်းလိုက်ပြီး ထော်လာရှိဝယ်လိုက်တာပဲ၊ ဒုက္ခပဲ’

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက သူ့နွားတွေ ရောင်းလိုက်သည်ကို မမှတ်မိဘဲ နွားလှည်းထုတ်ခိုင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်ပုမှာ အူကြောင်ကြောင် နှင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ယောင်ပေပေဖြစ်နေရဲ့။

ဦးလှထွန်းရဲ့ ထော်လာရှိသည် အဆင့်ပြေချောမောစွာဖြင့် ကားလမ်းမထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။ သိပ်မစောင့်လိုက်ရပါ။ ကားပေါ်မှ မင်းသားတို့အဖွဲ့ ဆင်းလာကြသည်။

သိန်းဝင်းမောင်က...

‘ဟာ... ဟေ့ကောင် ကောင်းမြတ်ခိုင် မင်းယောက္ခမကြီး လာကြိုတာပဲ’

စိုးယောင်က ခေါင်းကုတ်ပြီး...

‘ဒီအတိုးကြီး အဖေ့ကို ဘာတွေညစ်ခဲ့ပြန်ပြီလဲ မသိဘူး’

စိုးယောင်တို့နှင့်အတူ မင်းသမီး နှစ်ယောက်နှင့် မိတ်ကပ်ပြင်ဆရာတစ်ယောက် အတူတူပါလာသည်။

‘ရွာလေးက သာယာလိုက်တာနော် အမြင့်’

‘ဟုတ်တယ်၊ အမြင့်လေ စိတ်ကြည်နူးလိုက်တာ’

မင်းသမီးလေးက ငယ်ငယ်ချောချော ချစ်စရာကောင်းသလောက် ရွာရဲ့အလှအပကိုလည်း ခံစား သက်ဝင်တတ်သူလေးပင်။

‘မင်းသမီးတို့ ခရီးပန်းလာကြရောပေါ့၊ ရွာကိုရောက်အောင် အမြန်ပြန်သွားကြပါစို့၊ ဟိုရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး နားကြတာပေါ့’

မင်းသမီးတို့လည်း ထော်လာရှိအပေါ် တက်ထိုင်ကြသည်။ မင်းသားနှင့် သိန်းဝင်းမောင်တို့ပါ ထပ်တက်တော့ ထော်လာရှိက လူပြည့်သွား၏။

‘ကဲ... နေမမြင့်ခင် သွားကြစို့’

‘ထိန်း... ထိန်း... ထိန်း... ထိန်း’

ဦးလှထွန်းက ထော်လာရှိကို မောင်းတတ်ကာစဆိုတော့ ထော်လာရှိပေါ်တွင် ဝိတ်များနေသောအခါ ထိန်း၍မောင်းရတော့သည်။ လယ်ကန်သင်းရိုးတွေကြားထဲက လှည်းလမ်းကလေးက နည်းနည်း ကျဉ်းမြောင်းသဖြင့် ထော်လာရှိကို ထိန်းရခက်နေသည်။

ထော်လာဂျီမှာ ဘယ်တပြန် ညာတပြန် ဆောင့်နေသည်က
လည်း လမ်းမညီညာသောကြောင့်။ မာမီဆိုလျှင် ခုံတန်းပေါ်ကနေ
ပြုတ်ကျလို့ ခါနည်းနည်းအောင့်သွားသည်။

‘အောင်မလေး တစ်နေ့ကုန်များစီးရင် အရိုးတွေ ပြုတ်ထွက်
ကုန်လိမ့်မယ်’

ကန်သင်းရိုး အကွေ့အစောင်းလေးတစ်ခုသို့ ရောက်သော
အခါ မထင်မှတ်သော နေရာမှ ဝက်တစ်ကောင်သည် ထော်လာဂျီ
ရှေ့တည့်တည့်မှ ဖြတ်ပြေးလာသဖြင့် ဦးလှထွန်းက ထော်လာဂျီကို
ဆွဲကွေ့လိုက်ရာ တစ်ခါတည်း လမ်းပေါ်မှ ချော်ကျ၍ လယ်ကွက်ထဲ
သို့ တစောင်းကြီး ထိုးဆင်းသွား၏။

‘အောင်မလေး လုပ်ပါဦး’

‘ကယ်ကြပါဦးဗျို့’

ထော်လာဂျီမှာ ရေထဲသို့ ဇောက်ထိုးကြီး ဆိုက်နေသည်။
ထော်လာဂျီပေါ်ပါ လူများသည် ရေထဲသို့ တတွင်တွင်ပြုတ်ကျကုန်ရဲ့။
ရေမှာ မနက်ပေမဲ့ ရွံ့ဩက်တွေနှင့် လူးသွားကြသည်။ ကြီးကြီးမားမား
ထိခိုက်ဒဏ်ရာမရရှိပေမဲ့ အကုန်ပေသလူးဖြစ်သွားကြသည်။

‘ယောက္ခမကြီးကတော့ လုပ်ချလိုက်ရင် တလွဲပဲ’

ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ မှတ်ချက်ချသည်။

*

ဘုရားပွဲက တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာချေပြီ။ ရွာသားတွေ
လည်း စိတ်အားထက်သန်နေကြသည်။

ဈေးရောင်းမဲ့သူက မြို့မှာ ဈေးဝယ်ကြသလို ရှိုးထုတ်မဲ့သူ
ကလည်း မြို့တက်အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ကြကုန်သည်။ ဇာတ်ရုံ
ဆောက်တာကလည်း ပြီးသလောက်ရှိတော့မည်။ ဒီနှစ်ပိုစည်ကားမည်
ဟု ရွာသားတွေက အားခဲထားကြ၏။

ဥက္ကဋ္ဌကလည်း ဘုရားပွဲမှာ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင်
စည်းကမ်းတွေထုတ်ပြီး နေ့စဉ်ရွာထဲလှည့်ကြေညာခိုင်းသည်။

မြို့မှငှားလာသော မင်းသမီးနှင့် လူရွှင်တော်တွေကို နေရာချ
ထားရေး အစီအစဉ်ကို ဆရာလေးကိုကျော်ဦးတို့က တာဝန်ယူရသည်။
ဆိုင်းဝိုင်းကလည်း နေ့စဉ်ဇာတ်တိုက်နေရာ ထန်းတောထဲမှ ထန်းပင်များ
ကုန်လုနီးပါး။

အရပ်ပြဇာတ်ကလျှင် ပါဝင်မည့်သူတွေကိုလည်း အဆင်သင့်
ရွေးပြီးပြီ။ သိန်းဝင်းမောင်တို့က စတိတ်ရှိုးဆိုမဲ့လူစာရင်းကောက်ရာ
ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည်။ ကာရာဆိုကေတစ်ပုဒ်လျှင် ၁၅၀ဝ/-
ကျပ်ဖြင့် မည်သူမဆို စင်ပေါ်သို့ သီချင်းတက်ဆိုပိုင်ခွင့်ရှိသည်။
အမျိုးသားတွေရော အမျိုးသမီးတွေပါ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည်။
ပထမ သိန်းဝင်းမောင်တို့က အသံပဏာမစစ်ဆေးမှု လုပ်ချင်ပြီး
လူကန့်သတ်ရန် ပြင်သော်လည်း ဥက္ကဋ္ဌ တူမတွေက သူတို့အသံ
စစ်ဆေးမှု မအောင်မြင်သဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌ သွားတိုင်ရာ အဲဒီအစီအစဉ်ကို
ရပ်ဆိုင်းလိုက်ရသည်။

ထံဆိုးသူ မင်းသား ကောင်းမြတ်နိုင်မှာတော့ တစ်ယောက်
တည်း အကသင်နေရသည်။ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ မင်းသား
လုပ်ရမှာကိုး။

တွဲမဲမင်းသမီးကလည်း မတောက်တခေါက် မဖြစ်စလောက်
မင်းသမီးဆိုတော့ သိပ်ကြီးစားရန် မလိုပေ။ စည်းဝါးနီရိုကိုက်ပြီး
ဝှင်ဝင်ရင်တော်ပြီ။ နှစ်ပါးသွားကို တော်ရီရော်ရီလေးထည့်ထားရ
သည်။

အစီအစဉ်ရေးဆွဲသူ ဥက္ကဋ္ဌက နှစ်ပါးသွားကို အချီအချနဲ့
ပေရှည်အောင် ထည့်ချင်နေသည်။ ကောင်းမြတ်နိုင်နှင့် မင်းသမီးက
သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ကန့်ကွက်မှ ဥက္ကဋ္ဌက နှစ်ပါးသွားကို တစ်ထစ်
လျှော့ချလိုက်သည်။

ဘုရားပွဲ လုံခြုံရေး စီမံချက်ကိုတော့ ဦးကြီးနီတို့အဖွဲ့က
တာဝန်ယူထားသည်။

ဘုရားဝင်းအတွင်း အရက်သေစာလုံးဝမရောင်းချရ သတ်မှတ်
ထားသော်လည်း ခွက်ပုန်းဒိုင်လျှိုရောင်းသော ဆိုင်လေးတွေကတော့
ဦးကြီးနီတို့ကို လက်သိပ်တိုးလှော်ထားသည်။ မူးရစ်ရမ်းကား ဆူပူ
သောင်းကျန်းခြင်းမရှိဖို့သာ အဓိကကျသည်။

မိန်းကလေးများက လျှပ်ပေါ်လော်လီနိုင်သော ဝတ်စားဆင်
ယင်မှုကို ဥက္ကဋ္ဌက တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားသည်။

ဥက္ကဋ္ဌကိုယ်တိုင် ပွဲခင်းအတွင်း ထူးခြားမှု ရှိမရှိ လိုက်လံ
ကြည့်ရှုမည်။ ပွဲဇာတ်ခုံကတော့ အပြင်အဆင်ကောင်းကောင်းနှင့်

ရှယ်ဆောက်ထားသည်။ ရွာသားတွေအားလုံးက ဘုရားပွဲနီးလာခဲ့ရက်တို့
စောင့်မျှော်ရင်း ရင်ခနဲနေကြပါပြီ။

ကလေးသူငယ် နှပ်တွဲကအစ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေအထိ
ဇာတ်ငတ်နေတာလည်း ကြာညောင်းလှပြီတကော။

*

‘ရွာသူရွာသားအပေါင်းတို့ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကျေးရွာ
ရဲ့ လောကချမ်းသာရွာဦးဘုရားရဲ့ ဆယ်နှစ်မြောက်ဘုရားပွဲကို မနက်
ဖြန် စတင်ကျင်းပတော့မှာပါ။ အားလုံးစိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်ကြမှာပါ။
အဟမ်း...’

မောင်ပုက ဥက္ကဋ္ဌ ပေးထားသော ထော်လာဂျီနှင့် တစ်ရွာလုံး
လှည့်လည်၍ ကြော်ငြာနေသည်။

‘မနက်ဖြန် တင်ဆက်မဲ့ အစီအစဉ် ကောင်းတွေကို ကြေညာ
ပေးပါမယ်။ ပထမဆုံး အစီအစဉ်က အပျိုတော်ယိမ်းထွက်မယ်။ ပြီးရင်
ကန်တော့ခန်းထွက်မယ်။ အဲဒါပြီးရင် ဖြန့်မာသံစဉ် သီချင်း အစီအစဉ်
ထွက်မယ်။ ဘယ်သူတွေဆိုမလဲဆိုတော့ ပရိသတ်များမနက်ဖြန်မှ
သိရမှာပါ။ အဲဒါပြီးရင် အားလုံးမျှော်လင့်စောင့်စားနေတဲ့ စတိတ်ရှိုး၊
လူအရမ်းများလို့ နောက်ရက်တွေအထိ ရှိပါသေးတယ်။ ဒါပြီးရင်တော့
အများရွှင်မဲ့ နှစ်ပါးခွင်၊ ဒါပြီးပြန်တော့ အငြိမ့်ခန်း၊ တော်တော်နဲ့လင်
ပါတယ်။ အငြိမ့်ခန်းပြီးရင်တော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ပြဇာတ်ပါ။ ကိုယ့်နဲ့
စနစ်ဆိုးရဲ့အောက်မှာ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်တွေနဲ့ ဝံ့ဝံ့စားစား ငိုက်ဗျတ်

တွန်းလှန်မဲ့ ဇာတ်လမ်းကောင်းတစ်ခုပါ။ နာမည်က ဒူးမကွေး လက်မပေးတဲ့၊ ဆန်းတယ်နော်၊ ပါဝင်မဲ့မင်းသားကတော့ရွာကိုရောက်နေတဲ့ မင်းသားလေး၊ မြို့မေတ္တာခံယူထားတဲ့ မင်းသားလေး ကောင်းမြတ်ခိုင်မင်းသမီးကတော့ ကလျာသီဂီ၊ ပါဝင်မဲ့ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံတွေကတော့ လူရွှင်တော် သာတိုး၊ ကြာရိုးနှင့် အခြား အခြားသော ရွာသားတွေလည်း ပါဝင်ထားပါသေးတယ်။ နောက်ဆုံး တင်ဆက်မဲ့ အစီအစဉ်ကတော့ ပရိသတ်များ နှစ်သက်စေမဲ့ နောက်ပိုင်းဇာတ်တော်ကြီး ဗုဒ္ဓရာဇဝင်ထဲက ဆန္ဒနံဆင်မင်းဇာတ်ပါ။ အဲဒီမှာ ဆန္ဒနံဆင်မင်းအဖြစ် မင်းသားက သရုပ်ဆောင်ထားပါတယ်။ ဂူဋ္ဌသုဘဒ္ဒါမိဖုရားအဖြစ် ကလျာသီဂီ သောနတ္တရမုဆိုးအဖြစ် ရွာသားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကိုတင်ငွေ၊ အရမ်းကောင်းမှာပါ။ ကဲ... ရွာသူရွာသားအပေါင်းတို့ မနက်ဖြန်ည ရွာဘုရားပွဲမှာပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေဗျာ'

မောင်ပုက ရွာရိုးကိုးပေါက် လှည့်ကြေညာနေသည်။

ဥက္ကဋ္ဌကတော့ မနက်ဖြန် ဘုရားပွဲအတွက် စိတ်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်နေသလို စိတ်ထဲမှာလည်း မတင်မကျနှင့် လေးလံနေသည်။

ကိုယ့်ရွာသားတွေအကြောင်း ကိုယ်ပဲသေသေချာချာသိသည်။ မထင်မှတ်ဘဲ ဖောက်လာမဲ့ ကောင်တွေရန်က ရှိသေး။ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း တင်းကျပ်ထားတဲ့ကြားက ပေါက်ကရလုပ်ချင်တဲ့ ရွာသားတွေကို သေသေချာချာ ထိန်းချုပ်ထားမှ တော်ကာကျမည်။

ဥက္ကဋ္ဌက သူ့အသံကောင်းမကောင်း ဆန်းစစ်ကြည့်သေးသည်။

မြန်မာသံစဉ်သီချင်းဆိုမဲ့အခန်းတွင် သူ တစ်ပုဒ်ဝင်ဆိုရန် ပြင်ထား၏။ သူနှင့်အတူ အသက်ကြီးပိုင်းထဲက ရန်သူတော်ကြီး ဦးလှထွန်းလည်း သီချင်းဆိုဖို့ စိုင်းပြင်းထားသည်။ ဆိုမယ့်သီချင်းကလည်း အတူတူဖြစ်နေသည်။

ကိုမြကြီးရဲ့ မိုးသီချင်းလေ။ ဘယ်သူ ကောင်းမလဲ။

အခန်း(၁၂)

ဘုရားပွဲအစ ပထမနေ့ရို လူတွေက ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလှသည်။ ဈေးသည်တွေကလည်း ပွဲခင်းအပြည့်။ ရွာသူရွာသားတွေကလည်း ခေတ်ဆန်ဆန် စတိုင်တွေထုတ်လို့။ လုံခြုံရေးတာဝန်ယူထားသော ဦးကြီးနီကလည်း သူ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က မခွာဘဲ ဝိုင်းဖွဲ့နေသည်။ ဆူသံပူသံတော့ မကြားရသေး။ မူးသံရူးသံလည်း မထွက်ပေါ်သေး။

ညဦးဝိုင်းကတည်းက ဆိုင်းဝိုင်းမှအသံတွေက ဖိတ်ခေါ်နေ၏။

အပျိုတော်ယိမ်းစထွက်တော့ ပရိသတ်တွေတိုးမပေါက်တော့။ ပုပ္ပားနတ်တောင် သီချင်းနဲ့ ယိမ်းထွက်ပြီးနောက် နန်းဝတ်နန်းစားစုံလင်စွာဖြင့် ကန်တော့ခန်းထွက်သည်။ ပြီးနောက် မြန်မာသံစဉ်သီချင်းထွက်ရာ ကြေညာသူက...

မိုးလပြည့်စာပေ

‘အခု မြန်မာသံစဉ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ မိုးသီချင်းကို အဆိုတော် ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးသန်းဦးက သီဆိုပါလိမ့်မယ်’

‘ဟေး’

‘ဥက္ကဋ္ဌကွ’

ပရိသတ်က တခဲနက် ထအော်ကြသည်။ ဥက္ကဋ္ဌလည်း ရွှေဆိုရောင် တိုက်ပုံနှင့် ရခိုင်ပုဆိုးနှင့် တောက်ပြောင်သစ်လွင်စွာ ထွက်လာ၏။

‘ဂျိုးဂျိုးမည်း မာန်တင်းကာပဲ အသူရာ သိကြားမင်းက စစ်ခင်းကာ ပြိုင်ကြသလို’

ဥက္ကဋ္ဌအား ဆုငွေတွေချကြသည်။ အသံနေအသံထား ဝိုင်းသေးသည်။ ထို့နောက် ဦးလှထွန်းလည်း သစ်လွင်စွာ တက်လာပြီး မိုးသီချင်းကို ထပ်ဆိုပြန်၏။

‘လိုက်တော်မူလင့်ပါရဲ့... အခွင့်ကိုမျှော်...’

ဦးလှထွန်းအသံကလည်း ကောင်းနေပြန်သဖြင့် ဆုငွေတွေ တက်ချပြန်သည်။ ပြိုင်ဆိုင်မှုရှိသော ဒီနှစ်ယောက်ကို ရွာသားတွေက ပြုံးစိစိဖြစ်ရပြန်၏။ စတိတ်ရိုး အစီအစဉ်မှာတော့ နည်းနည်းလေးကမောက်ကမ ဖြစ်သွားသည်။ ဘောက်စ်က မိုက်ကြီးပြတ်သွား၍ အနည်းငယ် ပြင်ဆင်လိုက်ရ၏။ ပရိသတ်လက်ခုပ်သံလည်း ညံသွားသည်။

သီချင်းဆိုတဲ့သူတွေက အကောင်းဆုံးသီချင်းတွေကို ရွှေဆိုကြသည်။ သီချင်းဆိုရုံတင်မက ဟာမိုနီလိုက်တဲ့အဖွဲ့တွေပါ ဝါလာ

မိုးလပြည့်စာပေ

တော့ စင်က လူတွေရဲ့ပိတ်ကို မခံနိုင်ပေ။ ညွတ်ပက်ညွတ်ပက် သဘောမျိုး ဖြစ်လာသဖြင့် စတိတ်ရှိုးအစီအစဉ်ကို ဥက္ကဋ္ဌက တစ်ဝက် နှင့် ဖြတ်ချခိုင်းသည်။ တော်ကြာ နောက်ပိုင်းဇာတ်ဝင်ရင် မိုးစင်စင် လင်းသွားနိုင်သည်။

တောင်းမြတ်ခိုင်တစ်ယောက် နှစ်ပါးခွင်တွင် ကြိုးစားပမ်းစား တရုဏ္ဏသည်။ မကတတ် ကတတ်နှင့် သီချင်းကလည်း ဘယ်သံ ပေါက်နှင့်ဆိုရသေးသည်။

လူရွှင်တော်တွေနှင့်လည်း တွဲပြီး ပြက်လုံးထုတ်ရသေးသည်။ ဝတ်ထားသော တောင်ရည်ပုဆိုးမကျွတ်ကျအောင် လည်း ထိန်းရသေးသည်။ ပွဲပြီးတော့ ခဏနားနေစဉ် သိန်းဝင်းမောင် တို့က အဆင်ပြေလား လာမေး၏။

‘သူငယ်ချင်း... ဘယ်လိုလဲ’

‘အဆင်မပြေပြေအောင် မနည်းလုပ်ရတယ်၊ နောက်ပိုင်းဇာတ် တွေမှာ ငါ အသံတွေ ဝင်သွားနိုင်တယ်၊ ပြဿနာပဲ’

‘အားတင်းထားစမ်းပါကွာ’

ပွဲရုံနောက်ထဲသို့ စွတ်ခနဲဝင်ချလာသူက ကေသီ...။

‘မင်းသားအတွက်’

ကေသီက အချိုရည်ပုလင်းတွေ ဝယ်လာသည်။

‘အားနာစရာကြီး ကေသီရယ်’

‘ဟဲ့... မိကေသီ ငါတို့မင်းသား ကတာ ကောင်းလား’

‘ကောင်းတာပေါ့၊ ကေသီ အပြတ်အားပေးနေတာ’

‘ကေသီရယ်... ဒီမှာတော့ တစ်ခါမှမကစားလို့ ဖတ်ဖတ်တို မောနေပြီ၊ နောက်ပိုင်းဇာတ်တွေလည်း ရှိသေးတယ်’

‘မင်းသားကို ပရိသတ်တွေ သဘောကျကြပါတယ်’

သိန်းဝင်းမောင်နှင့် ဖိုးယောင်က ပန်းဖြိုင်တူတွဲနဲ့...။

‘ကဲ... ကဲ... ဒီဇာတ်ဝင်ခန်းက ငါတို့မပါသေးဘူးကွ’

လစ်ပြေးသွားကြသည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင်က မျက်နှာမှ မိတ် ကပ်တွေကိုဖျက်၍ ကေသီကို စိုက်ကြည့်ကာ...

‘ကေသီ ပွဲပြီးသွားရင် အဖြေတကယ်ပေးမှာနော်’

‘စဉ်းစားဦးမယ်လေ’

‘မင်းသားက ရွာပြန်တော့မှာ၊ အဲလေ မြို့ပြန်တော့မှာနော်’

‘မပြန်ဘဲ ဒီမှာ တစ်သက်လုံးနေရင် စဉ်းစားမယ်’

‘တကယ်ပြောတာလား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ’

‘ကေသီ သွားမယ်နော်၊ တော်ကြာ အဖေက လိုက်ရှာနေဦး မယ်’

ကေသီက အလျင်စလို ပြန်ထွက်သွားသည်။

‘ဟယ်... အချိုရည်ထွေပါလား၊ အတော်ပဲ’

မင်းသမီး ကလျာသီရိရဲ့ မာမီမြင့်က အချိုရည်တွေတွေ့၍ ယူသောက်လေသည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင်လည်း ဘာမှမပြောတော့။

တကယ်တော့ ကေသီသည် ဦးကြီးနီတို့ဆိုင်က အချိုရည် ဝယ်လာသော်လည်း စားပွဲထိုးတွေက ထွေနေကြတာမို့ အချိုရည်က အရက်တွေရောထားသော ပုလင်းတွေကို မှားပေးလိုက်ကြသည်။ စာမီ

မြင့်မှာ ရေတံငါနှင့် အချိုရည်တွေနင်းကန်သောက်ရာ ရီဝေဝေ ရစ်ထွေထွေဖြစ်နေသည်။

‘အောင်မလေး... မူးလိုက်တာ’

မာမီမြင့်မှာ ဇာတ်သေတ္တာလေးပေါ်တွင် ခွေခေါက်၍ အိပ် ထွက်သွားသည်။ သူလည်း အပျိုတော်ယိမ်းမှာ တစ်ခန်းပါဝင်ထားတာ မို့ ပင်ပန်းတဲ့အရှိန်နှင့် ဖလက်ပြသွားသည်။ ကောင်းမြတ်ခိုင်က အချို ရည်အဖြစ်အပျက်ကို မသိရှာဘဲ ဇာတ်တိုက်တဲ့နေရာသို့ ထွက်သွား လေသည်။

မာမီမြင့်က ပက်လက်ကလေး မူးသွားရှာသည်။

*

‘ဒူးမကွေး လက်မပေး’ပြဇာတ်ကနေချိန်တွင် မကြည့်ချင် သော ဦးလှထွန်းသည် ဦးကြီးနီတို့ဆိုင်သို့ ထွက်သွားသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးတော့ ရှေ့ဆုံးရဲမှာ ကျိုးနေပြီ’

ဦးလှထွန်းက ခုံတစ်လုံးဆွဲယူ၍ ဝင်ထိုင်လေသည်။

‘ဦးကြီး အချမ်းပြေးလေး မီးတောက်စစ်စစ်နော်’

‘အေးကွ၊ ချမ်းသားပဲ၊ တစ်ခွက်လောက်ကွာ’

ဦးကြီးနီက တစ်ခွက်ထည့်ပေးသည်။

ဦးလှထွန်းလည်း အရက်ရှောင်ထားတာ ကြာပြီမို့ ချမ်းချမ်းနှင့် တစ်ခွက်မော့လိုက်ရာ နားထင်အကြောတွေတောင် ရှိန်းတိန်းဖိန်းတိန်း ဖြစ်သွားသည်။

‘ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ဦးကြီးဆိုသွားတဲ့ သီချင်းက ဥက္ကဋ္ဌထက် တောင် ကောင်းသေး၊ ဆီနဲ့ရေ မိုးနှင့်မြေကြီးပဲဗျာ’

ကာလသားတစ်ယောက်က ချီးကျူးသည်။

‘ဒါတောင် ငါ အပုဒ်တစ်ရာလောက် ပြိုင်ဆိုလို့ရသေးတယ်’

‘ယုံပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်ပဲ တော်တော်ကောင်းတဲ့ အသံပဲ’

ဦးလှထွန်းက ဘုဂလန်သမားပေမဲ့ အမြောက်ကြိုက်သူမို့ သဘောတွေသွားကာ နောက်တစ်ခွက် ငဲ့ပေးရန် ထပ်တောင်းဆိုသည်။ နောက်တစ်ခွက် ဝင်တော့ ဦးလှထွန်း မူးတဲ့အရှိန်တွေ ဆောင့်တက်လာ ပြီ။ ဦးကြီးနီတို့အဖွဲ့နှင့် စကားကောင်းနေတော့သည်။

ဇာတ်ကနောက်ပိုင်းဇာတ်ဖြစ်သည့် ဆန္ဒနဲ့ဆင်မင်းဇာတ် တောင် ထွက်နေပြီ။ ဆိုင်းသံတွေ ကြားနေရ၏။

‘ဟိမဝန္တာ သာယာဂနိုင် ဆန္ဒနဲ့အိုင်၌နေသော ဆန္ဒနဲ့ဆင်မင်း ကို သတ်၍ စွယ်တော်မြတ်အနံ့ကို ငါ့အား ဆက်သခိုင်းမည်လော’

‘မဆက်သနိုင်မပါ ဘုရား’

‘အင်း... ဤယောက်ျားသည် အများနှင့်မတူ အမူကြမ်းဆန် ကွဲအက်ညစ်တေ လိပ်ကျော်ရေနှင့် ဆင်ခြေဖဝါး ထန်းပလက်ပြားထဲ သို့ ကြီးမားသော ဖဝါးရှိပေတယ်၊ မြင်းခေါင်းကောက်ကွေး မွေးမှင် သဲသဲဆန်ထုပ်ဆွဲသကဲ့သို့ တွဲလျားကျသော သလုံးသားလည်း ရှိပေ တယ်၊ ရိုးဆက်မစေ့မစပ် ကျင်ပုတပ်သကဲ့သို့ မသပ်မပေါက် ပွဲဘွဲ့သံ စသီး အလွန်ကြီးသော ဒူးဆစ်လည်း ရှိပေတယ်’

သောနုတ္တရဓမ္မဆိုးကို ဟိမဝန္တာလွတ်ခန်းရောက်ချေပြီ။ ဦး

ထွန်းလည်း စာတ်ကြည့်ချင်တာကတစ်ကြောင်း၊ သမီးကို စိတ်မချတာ တတစ်ကြောင်း မူးမူးထွေထွေနဲ့ ပွဲခင်းထဲ ပြန်သွားလေသည်။

‘ကွမ်းတစ်ရာဖိုးလောက်တော့ စားဦးမှပဲ’

ကွမ်းယာဆိုင်တစ်ခုသို့ ဝင်၍ ကွမ်းယာဝယ်သည်။ ကွမ်းယာ ဆိုင်တွင် မှန်နံ့သာခြယ်သထားသော ကောင်မလေး ယာနေသည်ကို ရစ်သီ ရစ်သီလုပ်နေသော ကာလသားတစ်ယောက်ရှိသည်။ မူးမူးနဲ့ ဘာတွေပြောမှန်း မသိ။

ဦးလှထွန်းလည်း အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ပေစောင်းစောင်း ကြည့် လိုက်ရာ...

‘ဟင်... မင်း... မင်း’

တစ်ချိန်က ကားပေါ်တွင် သူ့ကြက်ကို ရသွားသော စပါး ပွဲစား။ ကားအောက်ဆင်းရှာချိန် တစ်ပတ်ရိုက်သွားသော ပွဲစား။

‘ဟေ့ကောင်... မင်း ငါ့ကို မှတ်မိလား ကြက်သူခိုး’

‘ဟာ... လူမှားနေပြီထင်တယ်’

စပါးပွဲစားက ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။

‘ဟာ... ဟိုမှာ ပွဲခင်းထဲမှာ မီးခိုးတွေ’

ဦးလှထွန်း ကဗျာကယာနောက်လှည့်ကြည့်ရာ ဘာမှမတွေ့ ပေ။ ရှေ့သို့ပြန်ကြည့်ရာ စပါးပွဲစား ပြေးလေပြီ။ ဘယ်ရမလဲ။ ဦးလှထွန်းလည်း အတင်းလိုက်သေလည်။ စပါးပွဲစားမှာ သူ့ကောင် မလေးကို ကြောင်၍ ဝယ်ထားသော ကောက်ညှင်းကျည်တောက်နှစ် ခုကို ကိုင်ကာ ပြေးလေသည်။ ဦးလှထွန်းလည်း နောက်မှ အတင်း

ပြေးလိုက်လေသည်။ ပွဲခင်းတစ်ပတ်မက လိုက်တမ်းပြေးတမ်းတစား နေသည်။

စာတ်ဝင်ခန်းက သောနုတ္တရမုဆိုး ဆန္ဒနိဆင်မင်းရဲ့ အစွယ် ကို ဖြတ်ပြီး စူဠသုဘဒ္ဒါမိဖုရားကို ဆက်သခန်းရောက်နေပြီ။ မိဖုရား ကြီးက မုဆိုးအလာကို နန်းရင်ပြင်မှ စောင့်စားနေသည်။ ပြေးဝေါက် ရှာမရသော စပါးပွဲစားသည် ကြံရာမရသည့် အဆုံးတွင် စာတ်ရုံထဲ ဝင်၍ စာတ်စင်ပေါ် တက်ပြေးလေသည်။

‘ဟေ့ကောင်... မပြေးနဲ့ ကလိမ်ကကျစ်ကောင်’

သေတ္တာမှောက် အိပ်ပျော်နေသော မာမိမြင့်လည်း နိုးသွားရ သလို ကျန်သည့်သူတွေလည်း ဘာမှန်းမသိဘဲ ရှိကုန်ကြသည်။ ဦးလှ ထွန်းက ပြေးရင်း လိုက်ရင်းနဲ့ ချိတ်ထားသော စစ်သူကြီးဦးထုပ်ကို ဆောင်းမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ စပါးပွဲစားကို ခြိမ်းခြောက်ချင်နေရာ နတ်ဓားကိုပါ ဆွဲသွားသည်။

စူဠသုဘဒ္ဒါ မိဖုရားဆီသို့ သောနုတ္တရမုဆိုး အစွယ်ဆက်သ မရောက်ခင် ဒူးတုပ်၍ ရောက်လာသူက စပါးပွဲစားပင်။ အစွယ် နှစ်ချောင်းပါမလာဘဲ ကောက်ညှင်းကျည်တောက်ကြီးနှစ်ခု ပါလာရာ ပရိသတ်က သဘောကျ၍ ရယ်မောလေသည်။

‘ဟေ့ကောင်... မပြေးနဲ့’

စာတ်ဝင်ခန်းတွေ ရှုပ်ကုန်ပြီ။ အောက်မှကြည့်နေသော နှာ သားတွေလည်း နောက်တစ်ခန်းပြောင်းသွားသလား ဝေခွဲနေတော့။ ဦးလှထွန်းက စစ်သူကြီးဦးထုပ်နဲ့ ဓားနဲ့ဆိုတော့ ဘာကတ်မှန်းမသိ။

‘မင်း ငါ့လက်က ပြေးလို့မလွတ်ပါဘူး၊ ဘယ်မှာလဲ၊ ငါ
ကြက်’

‘ဟာ... ဘိုးလှထွန်းကြီးပါလား’

‘ဒီလူကလည်း သီချင်းဆိုရုံတင်မကဘူး၊ ဇာတ်ထဲတောင်
ပါနေပြီ’

စပါးပွဲစားက မပြေးနိုင်ရှာဘဲ မင်းသမီး (စုဠသုဘဒ္ဒါ
မိဖုရား) နောက်တွင် ကွယ်နေသည်။ မိဖုရားမှာ ယောင်တောင်တောင်
နှင့် ဘယ်ပြေးရမှန်းမသိ။ အိပ်ပျော်နေသော ဥက္ကဋ္ဌလည်း နိုးလာတော့
ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ ပေါက်တတ်ကရတွေ ဖြစ်နေသဖြင့် သူပါ စင်ပေါ်
တက်သွားသည်။

‘ကိုလှထွန်း ခင်ဗျား ဘာတွေရှုပ်နေတာလဲ’

‘မင်း မသိပါဘူး သန်းဦးရာ၊ အေးအေးနေစမ်းပါ’

အဲဒီအချိန်တွင် ညွတ်ပက်ညွတ်ပက်ဖြစ်နေသော ဇာတ်စင်
သည် လူဝိတ်ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ အလယ်တည့်တည့်မှ နှစ်ခြမ်း
ကွဲ၍ ကျကျသွားသည်။ ရွတ်နောက်နောက် ရွာသားတွေက...

‘ဟာ... မြေမျိုတဲ့ ဇာတ်ဆိုတော့ ဘာဇာတ်ရှိမလဲ’

‘ဥက္ကဋ္ဌပါ ပါသွားတယ်ဟ’

စင်ကျိုးကျတဲ့အချိန်တွင် အရှေ့ဘက်မှ ရောင်နီပင် သန်းစပြု

နေပြီ။

*

ဘုရားပွဲ ပထမရက်တွင် ကမောက်ကမ ပြုတ်စပျင်းတောင်
ဖြစ်ပေမဲ့ နောက်ရက်များတွင် အားလုံးအဆင်ပြေပြေ ချောချောမွေ့မွေ့
ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။

ကောင်းမြတ်ခိုင်က ဦးလှထွန်းနှင့် စပါးပွဲစားတို့ဖြစ်သော
ကြက်နှင့်စိန်ကိစ္စကို ရှင်းပြလိုက်ရာ နှစ်ဦးစလုံး အေးအေးဆေးဆေး
ဖြစ်သွားပေမဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကတော့ စည်းကမ်းအတိုင်း သူတို့နှစ်ဦးကို ထိပ်
တုံးခတ်ထားလိုက်သည်။

ပွဲကိုတော့ စင်ပြန်ဆောက်၍ ဆက်လက်ကျင်းပနိုင်ခဲ့သည်။
ကောင်းမြတ်ခိုင်မှာ ပွဲသုံးညအပြီး အသံမထွက်တော့။

လူလည်း ကြိုးပြတ်သွားတဲ့ ရုပ်သေးရုပ်ဖြစ်နေပြီ။

*

မင်းသားနှင့် မင်းသမီး ဇာတ်သိမ်းခန်းဖြစ်ပါမည်။ မင်းသား
မှ သူဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ထားသော ကိစ္စအား ပြောပြမည့်အခန်းလည်း
ဖြစ်သည်။

‘ကေသီ... ကိုယ်ဟာ တကယ်တော့ မင်းထင်သလို
မင်းသားအစစ် မဟုတ်ပါဘူး’

ကောင်းမြတ်ခိုင်က သိန်းဝင်းမောင်တို့စခဲ့သော ကိစ္စအား
အစအဆုံး ရှင်းပြသည်။ ကေသီက နှုတ်ခမ်းလေး စုပြီး နားထောင်နေ
သည်။

‘ကေသီရွေးချယ်မယ့်သူက ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့သူ ဖြစ်နေတာပေါ့’

‘အထင်မလွဲပါနဲ့ ကေသီ၊ မလွဲသာ မရှောင်သာ ဖြစ်သွားတာ’

‘ဘာမှ မရှင်းပြနဲ့တော့’

‘အခု ရှင်းပြပြီးသွားပြီလေ၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်’

‘တောင်းပန်တာက အမှားလုပ်ပြီးသူတွေရဲ့ ပေါ့ပျက်ပျက်စကား’

ကေသီက ရင်ထဲ ဆိုနှင့်စွာ ပြောလိုက်သလို...

‘ဒါကြောင့် မြို့သားတွေကို မယုံပါနဲ့လို့ အဖေက အတန်တန်မှာထားတာ၊ ခုတော့ ရှင်ဟာ မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ဘီလူးပဲ’

‘ပြောချင်သလိုသာ ပြောပါတော့ကွယ်၊ ကိုယ် သိတာတစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ကေသီကိုတော့ မလိမ်မညာဘဲချစ်တယ်’

‘မှတ်ထားရဦးမယ်၊ ရှင်က လည်ပတူပဲ’

‘ဟင်းချက်စားလို့ရတဲ့ အကောင်လား’

‘ဟုတ်ဘူး၊ လူလည်ကျတာကို ပြောတာပါဆို၊ သွားပါ၊ ရှင်မျက်နှာကို ကျွန်မ မမြင်ချင်ဘူး’

‘ဒုက္ခပဲ၊ ရှင်းလေရှုပ်လေပဲ’

‘ကျွန်မ မြင်ချင်တာ မင်းသားမျက်နှာ’

‘ခင်ဗျာ တကယ်ပြောတာလား’

ကောင်းမြတ်ခိုင် စွေစွေခန့်မတတ် ဝမ်းသာသွားသည်။

‘ကေသီက နောက်နှစ်တုရားပွဲမှာ ပြဇာတ်ကမလို့ ခုကတည်းက လေ့ကျင့်နေတာပါ၊ မင်းသား စိတ်ခုသွားလား’

‘အောင်မလေး သရုပ်ဆောင်ချက်ကတော့ ကိုယ်လွှင့်စင်သွားမတတ်ဘဲ၊ ကေသီ ကိုယ် တကယ်ချစ်တယ်ကွာ’

‘ကေသီကတော့ ဘာမှမပြောတော့ဘူး’

‘ဒါဆို ချစ်တယ်ပေါ့’

ကေသီက ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ကိုယ်ဟာ တကယ်တော့ အချစ်ရေးမှာ အမြဲခလုတ်တိုက်လဲနေတဲ့အကောင်ပါ ကေသီရယ်’

‘သွားပါ လည်ပတူမြို့သား’

‘အောင်မလေး မင်းသားရယ်၊ မောလိုက်ရတာ ရှာနေတာပဲ၊ အဲလေ ရှာလိုက်ရတာ မောနေတာပဲ၊ အရေးပေါ်လို့’

ဦးလှထွန်းက အမောတကောနဲ့ ပေါက်ချလာရာ အရှိန်ပျက်သွားသည်။ တော်တော်ဆိုးလှသော ယောက်ျားမကြီး။

‘ဒီလိုလေ ဥက္ကဋ္ဌသန်းဦးက ငါ့ကိုချစ်ကြည်ရေးအဖြစ် အိမ်မှာ ထမင်းဖိတ်ကျွေးလို့၊ အဲဒါ ပညာကလည်း စမ်းသေး၊ ဇွန်းခက်ရင်းပါ ယူလာခဲ့တဲ့၊ အဲဒါ ငါ့ကို ဇွန်းခက်ရင်းစားပုံစားနည်းထားထပ်သင်ပြပါဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့ အဘ ယောက်ျားမ စိတ်ချပါခင်ဗျ’

ဦးလှထွန်းက သူ့ဇောနှင့်မို့ လုံးစေ့ပတ်စေ့ မကြည့်ဘဲ အိတ်ထဲ

၁၅၀

ချစ်များရှင်

ထည့်လာသော ကောင်းမြတ်ခိုင်၏ ဇွန်ခက်ရင်းလေးကို ပြုံးပြုံးကြီး
ထုတ်ပြသည်။

အချစ်ဆိုတာက ဇွန်နဲ့ခက်ရင်းနဲ့ ဖဲစားရတဲ့ ဟင်းတစ်ခုပဲ
လား။

မဆီမဆိုင် အတိတ်က အချစ်ဟောင်းကို သတိရလိုက်သေး။

ချစ်များရှင်

